

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 30
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

DK

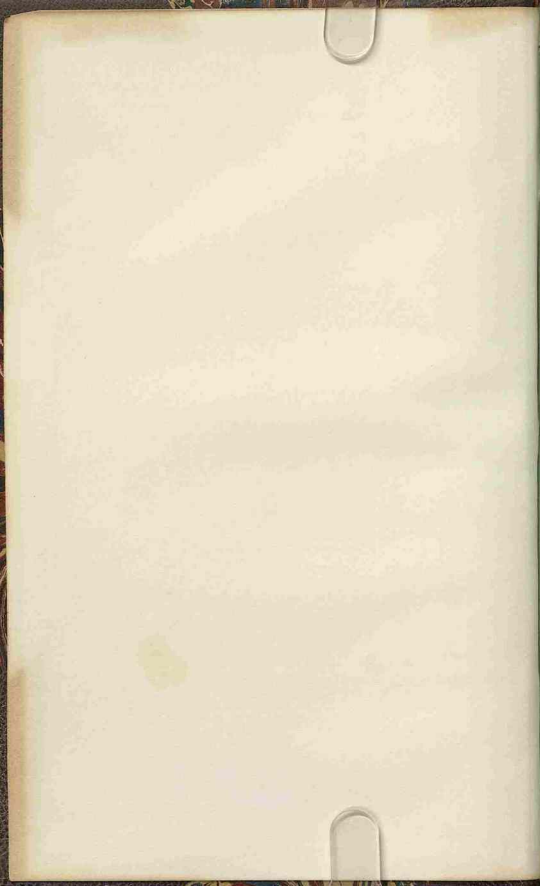
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

Ad. S.

2den Levring.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Slutningen af Bemærkningerne vil følge med en senere Levring.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **S. L. Piebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digers Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Baulundurs Saga, Helge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarobds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Kyriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β ; **nedsat Pris 4 Kr.**

Dehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Tredivte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Dehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Drøkt hos J. P. Schults.

Oehlenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. G. Schulz.

Indhold.

	Side.
Vaulfundurs Saga.....	1.
Helge:	
Frodes Drapa.....	59.
Helges Eventyr.....	85.
Drfa.....	139.

1840

.....
.....
.....
.....
.....

Episke Digte.

Heltesdigte og Sagaer.

Anden Deel.

Collegium

Scientiarum

1818

Baulundur's Saga.

Finmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgen-Røde lober i Get; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag længer Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbrammer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Derfor er ogsaa al Overflodighed af Bøxter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Naaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, vøxe omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Is og Sne. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnarpede, og Mensdyret er af Fæ næsten det Eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsynne, og da er det kun nogle sjæde Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler over Jordskorpen, det erstattes igien fuldelig ved hvad der udi Biergene befindes. Og er det, ligesom den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom, der er udi Biergene, da den har Udseende og Grændskab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys, om hvilke nyligen er meldet. Selv Menneskene have en besynderlig Overensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige, men deres Lemmer ere stærke og fast jammentrykte, og de i Almindelighed have en ypperlig

Forstand og stor Klogt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom Fioldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lyset, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som boe længer Syd paa; de ere gode Biergfolk og ypperlige Emedde. Og da de nu al deres Tid leve i en selsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed med den skjulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siæl heel underlige og selsomme Ting, der ere Andre ubekjendte, hvilket er Aarsag i at de besidde Spaadomskraft og sær Viisdom.

Slagfidur, Sigil og Baulundur vare Brodre af Finernes Æt. Deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brodre vare vise, stærke og ypperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennisker, som opvoxe i Overflodighed, og Intet mangle, og Intet maae undvære formedelst Nødtorsts Skyld, gjerne trives bedre, end Andre, saa vare ogsaa disse Brodre heel store og skionne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Klogt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der horer til at finde, opgrave og rense det.

Ru hændte det sig engang, da disse Brodre vare i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade, og arbeidede saare, for at faae det pure Malm lost. Iblandt Andet funde de en Guldklump, som udmærkede sig fremsfor de øvrige i Fiinhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Ædelstene af forskiellig Farve, een rød, een grøn, og een blaa, som tilsammen udgjorde et selsomt Tegn. Denne bare de hjem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvind og saare klog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde længe ikke tale for Sorg og Drovelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sonnerne spurgte hende om hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte for dem eller deres *Alt*, saa sagde Moderen: „*Alt*, mine kiære Sonner! eder er en stor Lykke bestieret.“ Da nu Sonnerne trængte ind paa hende, og spurgte hende, hvi hun da græd og flynkede, naar der intet Ondt var dem i Bente, men tværtimod alt Godt, saa sagde hun: „*Alt*, mine kiære Born! tilgiver mig min Bedrovelse og Graad. Det gjør mig saa bitterlig ondt, at I skal skilles fra mig, da jeg dog havde troet, at Intet uden Døden skulde adskille os.“ Derpaa sang hun, uden at oppebie Sonnernes Svar, saaledes, efter at hun først endnu en Gang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen med den røde, grønne og blaa *Edelsteen*:

Grøn siger: Græs,
 Blaa: klar Himmel,
 Rødsteen: Roser,
 Guld: van *Mø*.
 Længer ned
 Jer *Rornen* vinker,
 Hvor lysblaa Himmel
 Om spraglet *Baargræs*
 Venligt hvælver.
 Liliemande
 Med guldgule *Loffer*
 Skal der eder kryste
 Til hvide *Bryste*.

Da Slagfidur, Gigil og Baulundur det horte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden om hvorlunde de skulde faae sig Hu-
struer efter deres Sind, thi Landets Qvinder vare smaae og uanseelige, og deres Hjerter vare blevne hardt betagne af Længsel efter de skionne Qvinder, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svenst Konnings-
dotter, ofte havde talet. De havde tidt besluttet at drage did, men deres Forældres Bonner havde holdt dennem tilbage. Det var derfor den høie Tid, at dette lykkelige Børsel indtraf, thi de trende unge Kæmper længtes saare, og det var heel ynkeligt, at see dem gaae sovnløse om Nat-
ten over de kolde Sneebierge med Niim i Lokkerne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen ved sær Viisdom havde aaben-
baret denne deres tilstundende Lykke, og Forældrene saae, at det var en Styrelse af Nornerne, som sidde under den Aft Ygdrasil i Asgard, og bestemme Menniskenes Skiebne, saa sloge de sig til Taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittere Taare. Derpaa klædte de trende Brodre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd om deres Lænder, og satte Guldhjelme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldklump. De trende Edelstene, som derudi befandtes, havde de deelt, og paa en konstig og sundrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhoiede deres naturlige Dannedhed. Slagfidur havde valgt den grønne, Gigil den blaa, men Baulundur den røde. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Slæ-
der, og jage afsted. Og var det da heel underligt, at skue de trende Ungersvende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandsjerplader, siungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne mellem Gra-

nerne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Niim ned paa deres Hielmbuske, i det de fore dem forbi.

De kiorte længe indtil den klare Midnat, da Stierne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfigenhed, for at see, hvorhen de vilde styre deres Raas. Som de nu fore over Sletten forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd komme vrinlende ud af Bierget, og løbe hen imod dem over Sneen saa let, at der slet intet Spor kiendtes. De havde graae Troier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Huer, røde Dine, og sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Dinene. Det var Svartalfer, som, da de komme nærmere til Slæden, gave sig til at dandse rundt omkring den, og siunge:

Slagfid, Gigit,
 Dertil Baulund,
 Kongesønner!
 Hvi vil I svigte?
 Fødte Finner!
 Fødte Biergmænd!
 Den grønne Karfunkel
 Bedr' end Græs er.
 Rosenstenen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Luft er.
 Hvi vil I fornegte
 Finnevæsen?

Gigit slog paa sin Keen, saa at den soer frem, og styrtede een af Svartalferne til Jorden; da standsede de andre den udi sin Fart, og siunge atter:

Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.
 Sog ei uden,
 Hvad inden I eie!
 Forsmaa ei de spøgende
 Smaae Svartalsfer!
 Vi vise jer Bei
 Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.
 Det Bedste er inderst,
 Og ei yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Meen, saa at den foer frem, og
 styrtede endnu een af Svartalserne til Jorden; da standsede
 de andre den atter udi sin Fart, og svinge atter:

Fordi Gsigil
 Ad Meen hoded,
 Fordi Slagfidur
 Ad Meen hoded,
 Bort Had dem folge:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dodstid!
 Fordi Baulund
 Svartalsfer svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han hoded.

Farvel, I Finner!
Kongesønner!

Derpaa saae man dem ved det klare Maanskin lobe over den hvide Slette hen i Bierget igien. Deres Stemme havde en underlig Klang, den lod, som naar svag Natte- vind hvisler giennem Sneen i Smaakrat; og som de tørre Lov, der rives af, naar saa skeer, og møde sig i Lusten, var deres Dands.

De trende Brodre bleve heel underlig til Mode over dette Blindværk. Dog troede de Guldflumpen og deres Moders Spaadom bedre, end Svartalsernes forvirrede Sang, som de desuden ingen ordentlig Rede kunde finde udi; thi droge de hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Spijs og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve alt for trætte, i deres Klæder, og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade komme de efter adskillige Dagrejser til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ulfsdalen, formedelst de mange Ulve, som derudi befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange og skionne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varede, af Fiskeri, og af at gaae paa Jagt efter Ulve og Biørne, af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Baaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa hoit paa Himlen; og da nu de pene Smaablomster myldrede frem af den store, lune Jord, da bleve de saare glade, og mærkede vel, at Spaadommen snart vilde gaae i Opfyldelse, for da Himlen blev saa giennemsigtig og blaa, som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den

gamle Drift, saa ginge de een Dag hen i et af de Fjælde, som omringede Ulfsdalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Narer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede, at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæssede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da modte dem pludselig et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Moer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde. Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som vare finere og gulere, end Hørrn, de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Rakken, og slagrede derafra i bølgende Lokker ned over deres syldige hvide Skuldre og Bryster. For Næsten vare de ranke og smekke, med store blaae Dine, hvilke de meget milde fastede paa de trende Brodre. Slagsfidur, Gigil og Baulundur bleve herover betagne af stor Elstov, men tillige af overvættens Forundring, thi de trende Moer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat, og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Afsyn at skue som de trende Udelstene; og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Dine som den nysbenævnte Guldklump, kun meget større og skionnere.

Da de altsaa ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Moer, for at kundgiøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem. Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Afsyn, og bleve bestraalede af deres store Skionhed, da kunde de ganske Intet tale. Da sang Moerne:

Ædle Kongesønner!
 Slagfid! Gigid! Baulund!
 Hil jer, ædle Kæmper!
 Svanhvid, Alrun, Alvild
 Nornerne hidsendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Afkom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme, og førte dem ind i deres Gaard, hvor kort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid usforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagfidur fik Svanhvide, Gigid Al-rune, Baulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig een Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dennem, og sagde: „Kiæreste Husbønder! vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbønders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maae derfor med Taalmod soie os i den, hvilket vi ogsaa raade eder at giøre, hvis I ville vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter eders Billie, som det sommer sig gode Hgtehustruer at giøre.“ De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og bedrovede over denne Tale. De sagde: „Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvalelse af eders Omgang, saa lidt som I af vor.“ Valkyrierne svarede: „Vi blive aldrig gamle, og stærke haardføre Mænd, som I, ældes ikke saa snart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme

eder plát, mens vi ere borte, saa ere her trende Røglere, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangle I aldrig Malm at smedde af, kan altsaa blive rige, samt hoit anseete og berømmelige Mænd." Da de havde sagt diøse Ord, lagde de Røglerne paa Bordet, kysede deres Husbønder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrovede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyst og stummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Føden; i Qvæld, naar det mørknedes, satte de sig tauje hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde, de der havde nydt ved deres kiære Hustruers Omsavnelser. Til sidst besluttede Elagsfidur og Gijil at drage vide ud i Verden, for at opsoge deres Qvinder igien. Baulundur, den Yngste, raadte dem med kloge og fornumstige Ord derfra, i det han sagde: „Hvad hjælper det, at flakke omkring? I hvilken Kant af Verden vil I udtrage for at opsoge dennem? Uden Tvivl flyve de usynligen giennem Luften. I vil fare vild og vansmagte, og times da aldrig den Lykke at omfavne eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Aars Udløb." Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forkængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Broge med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Miod, saa toge de Afsted med deres Brødre, og ginge bort. Baulundur var saare mod i Hu, og Taarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han bad dem endnu en Gang have Taalmodighed; men Brødrene svarede ham: „Vi formaae ikke at sætte os imod den store Forkængsel, som

hverken lader os have No Nat eller Dag." Både ham derfor passe Huset vel, og skalte over deres Eiendom efter eget kloge Tykke, indtil de komme tilbage. Da nu Baulundur saae, at det nyttede slet intet, at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem som en god Broder en lykkelig Reise, bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans kiære Hustru Alvilde, at beværge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Halsen. Hvorpaa Slagfidur, den Ældste, sagde: „Hvorvel jeg har et godt Haab, min kiære Broder! og fuld vel troer, at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende, eller død." Traadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden, og sagde: „Saa længe dette Fodspor staaer tydeligt og usforfrænklet, da times jeg i ingen Hare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det tildækket med Muld, da betyder det, at jeg er soddod, og hviler neder i Jorden." Givil, som tyktes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det samme; hvorpaa de vandrede bort, efter at de først havde skaaret sig tvende Vandringstave udi den tykke Skov. Baulundur stierede efter dem, saa langt hans Dine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gif han hjem grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Bei. Henimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som styngede sig giennem Eguen. Her gave de sig til at spise, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det

var midt om Sommeren, Aftenen var kølig og sval, det grønne Lov i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en listig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunget omkring paa de smaae Qviste, quiddrede af al Magt. Brodrene affpændte for ydermere Mageligheds Skyld deres Guldhjelme med de skionne Wdelstene, og lagde dem ved deres Side. Slagfidur syntes, at den grønne Karfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skiar fra sig, som nu; dens Straaler flode paa det besynderligste sammen med Glandsen af det friske Græs og de unge Lov, og det var ham fast umuligt, at skielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddeelte hinanden deres Glands. Gigils Hielm laae ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bolger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpestud, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammenstale, thi Mioden og den smukke Aften havde gjort dem opromte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Synskredsen lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Ekin med Glandsen, der straaledede fra de store Guldhorn. Som de derfor sadde allerbedst, blev Gigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte, hvad der fattedes ham, sagde han: „Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Boddel, griner mig lige i Ansigtet.“ Slagfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Gigil sagde: „Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm?“ Slagfidur svarede: „Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve.“ Gigil sagde betænkkelig: „Ikke alene dens, men ogsaa Havets

og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skiær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Trærne. Men Maanen hisset er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge." Slagfidur vidste ikke, hvad han skulde svare. Han sagde: "Jeg har et godt Haab. Det blomstrer saa grønt, som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten." Gigil svarede: "Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel langt, langt hen i den vide Verden efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaa, og derfor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valkyrie." Slagfidur rystede paa Hovedet, og rakte ham Miødhornet, hvilket Gigil strax tog; og da han havde druffet, fik han igien sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa, og singe de dem begge en halv Ruus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordigheder, og besluttede ikke at hvile, forend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: "Finder jeg ikke min Svanehvide, da er jeg en Mand disvære. Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet giennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig, saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde og Tugtighed. Det er den skønneste Qvinde, Sol har skinnet paa, og som nogen Mand har favnet." Gigil sagde: "Du liuger! Een Qvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Ddin Frigga med saa megen Bellyst, som Gigil hende." Slagfidur sagde: "Aldrig har jeg endnu loiet, og skal den times stor Jammer og Ween, som siger mig det paa." Gigil svarede: "Ikke skialver Gigil meer, end en dybtplantet Bannerstage, skiondt han dog sagde, at du loist." Da Brodrene havde veglet disse Ord, droge de

ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hænder. Hvorpaa Slagsfidur tilsidst spaltede Gigils Hælm, saa at Stenen brast; hvorpaa Gigil blev forstumlet i Hovedet, og styrtede baglænds ned i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve, og blev bleg, som en Døding. Slagsfidur stod længe i Tanker, og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da hørte han som en Ræsen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synge med svage og høje Roster:

God Tid! Ond Tid!
Graadstid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svartalserne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagsfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igien, og overveiede, hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side fuldkommen karst og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu havde saaret ham, og styrtet ham ned i Floden, og paa den Maade været Marsag i hans Død. „Sandelig.“ sagde han, „der var Noget i hvad Gigil sagde om den utydelige, uvisse, veiløse Længsel, som ikke vidste selv, hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Ro havde Dag eller Nat, men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Bandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelum. Og begge Dele ere blaae. Og Stenen i Gigils Hælm var blaa. Og nu ligger han selv midt i Elven. Sandelig, der er et høistforunderligt Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menneskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget deraf? Det var ogsaa Gigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svartalserne; han forførte mig til det samme, og

det er ikke godt, at have dem til Fiender. — Ak!" tænkte han saa igien efter en liden Stund, „jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder. Min Hustru er borte, og jeg vandrer nu ganske ene omkring i et fremmed, ubekjendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Baulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast gjøre Ende paa min store Bekymring og Bedrovelse? — Nei," tænkte han saa igien, „Nornerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa, end Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke affkræfte." Som han det sagde, løftede han sine Dine til Himlen. Natten var bældmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene støttet til sit Sværd ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Særsyn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straaleskikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig, og endelig saae Slagfidur, at det var hans kære Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, med et grønligt Skær, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Sty Elvens Bolge,
 Mit Bink du følge,
 Forsag kun ei!
 Til Fjeldet bundet,
 Har du dog fundet
 En bedre Bei.
 Du rask dig væbne,

Belan, velan,
 Kæmp mod din Ekiebne
 Alt som en Mand!

Alfader satte
 Blandt Biergets Skatte
 Dig hen, saa viis;
 Men Rosens Bæger,
 Hvor Lovet leger,
 Kun naaer din Priis.
 Du opad stræber
 Fra gamle Slægt,
 Og modig dræber
 Din Tyngdevægt.

Med Jernets Binger
 Du rast dig svinger
 I Foraarsduft;
 Til Fieldet baaret,
 Har du dog kaaret
 Den lune Luft.
 Lad Bolgen vige,
 Og styrt dig ei!
 Hust, du skal stige!
 Høi er din Bei.

See hisset oppe
 Paa Biergets Toppe
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himlen smile
 I Purpursty,
 Og drikke Skaaler

Af Luften der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skær.

Slagfidur sølte sig beskalet af det vældigste Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans Hierte med Tonerne af denne Sang. Den lyse, giennemsigtige Skikkelse vinklede ham, han kastede Brogen og Sværdet paa Jorden, for deslettere at følge sin Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længer tvivlede om; vandrede derpaa af al Magt i Blinde op ad Fjeldet. Adskillige Gange blev han mod i Hu, det var for ham, som om Noget drog ham ned i Dalen igien. Gengang vendte han sig, da kom det ham for, som om hans Moders Gienfærd stod for ham i hvide Klæder, og sang:

Ryd det Liv,
 Dig Nornen skienkte,
 Med noisom Glæde!
 Kæmp ei mod Nornen,
 Ei mod Mimer,
 Ei mod Odin!
 Lad ei Banvid
 Dig bedaare,
 Ei det Onde
 Dig bedrage,
 Fly tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den lustige Qvindeskikkelse i Luften, og sang atter med klingrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Riæk du dig væbne,
 Mit Vink du lyde!

Ond er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Jif No og Rist,
 Hvis alle Dele
 Bar sig bevidst?
 Da blev Koraller
 Til Diamanter;
 Da skod Krystaller
 I andre Kanter;
 Da skar ei Sværdet
 I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærded,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Orn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Biorn
 Floi over Havet,
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sjunget dette, floi hun affted, og Slagfidur fulgte hende med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Biergelve, for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper, item springe over brede Ridsjer, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigtstræk fordreiede sig. Han blev bange, og vilde vende om igjen; men det var for silde, en uimod-

staaelig Magt drev ham bestandig høiere, og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspidse, saae han ved Daggryet, at det var en Svartalf. Slagsfidur svimlede paa den høie Linde. En umaadelig stor grøn Slette laae for hans Die. Duggen, som blinkte i den matte Morgenrøde, vinkede ham. Slagsfidur fandt sig betaget af den vellystigste Sigen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alfen vendte sig, og sagde: „Dødstid!“ Og i det samme styrtede Slagsfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sonderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op, og betragtede de trende Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredie af Guld. Han tog den første, der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gif saa med mange underlige Tanker op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet langs en Klippeelv, fandt han endelig et Sted, hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Bæg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være paaefeligt, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Bæggen. Neppe havde han gjort det, forend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det skionne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundtomkring fandt han den indsprængt med Udelstene af forskiellig Storrelse, og af samme Natur, som den, der sad i hans Brøders, Slagsfidurs Hielm. Ovenover hang der store Krystaller af samme Farve, men af tusind forskiellige Skikkelser, ligejom Jistapper, og udgiorde hele Stotter somme Steder; og allerøverst, hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykke Krat saa tæt i hinanden, at der aldeles Intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte

det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fjeldet luffede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed og Stilhed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt, at see, hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drom eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde havt den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gif Baulundur hjem, og rensede og luttrede Malmet fra alt unyttigt Gruus og anden Tilfætning, smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelstene. Dette Arbeide varede i adskillige Dage; men da de vare forløbne, tog han den Røgle, som var af Jern, og gif saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede, ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Baggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skiar fra sig af Staal, der saae ud, som det var anlobet i Jlden. Midt i disse Staalfliser sadde lutter blaae Edelstene, liig den, Gigil havde i sin Hielm. Midt i Kloften styrkede sig en Biergelv, der fik sin Farve af den klare, milde Himmel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over den revnede Kloft, paa hvis Kanter vogte Kiærminder og Violer. Baulundur kunde ikke noksom forundre sig over dette Syn. Da han længe nok havde mættet sit Die, hug han et stort Stykke Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edelstene. Derpaa løstede han det paa sine Skuldre, og gif ud. Hvorepaa Klippen ogsaa strax luffte sig for ham, som den sidst havde gjort. Af dette Jernmalm smeddede nu Baulundur et Sværd, hvis Hialte han besatte med lutter blaae Edelstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det klovede Fjeldstykker som Leer. Da han var færdig dermed,

tog han Guldnøglen, og gif atter hen i Fjeldet, og gjorde, hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plat ud Intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var ikke revnet fra oven nedad, som hidindtil; men en hvælvet Buegang, giennem hvilken han kunde see Himlen og Havet paa den anden Side, laae for hans Die. Indgangen til denne Buehvælving var bevoget med unge Roser. Fra Bæggene glimtede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner besprængte Bæggene, og deriblandt allehaande Koraller og Krystaller af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: giennem Ridserne paa Klippen snoede sig paa en fast utrolig Maade Viinranker med modne Druer, der i Rodme og Storhed kappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skionne Syn, var Morgensolen lige overfor paa Himlen, som i det samme steg op af Havet for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glands. Baulundur udhuggede nu en stor Guldklump; men det varede længe, inden han kunde forlade Bierget, thi han blev ikke mæt af at betragte denne skionne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gif han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smeddede han et saare skiont og fagert Brystpandsjer, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han een Morgen: „Hvordan mon det gaaer mine Brødre?“ Grindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Skoven paa hiin Side; gif altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom did, hvor Egil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte

fig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sat sit Mærke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Græsstraae. I et Birke træ ved Siden af dette Sted sad der en Drossel; og hvergang der rørte sig en sagte Vind, saa at Bandplafsen og det unge Græs følgede, hævede den sin Røst, og sang heel selsomt og sørgeligt. Heraf saae da nu Baulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkelig Maade vare omkomne; gik altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: „Jeg sagde dem det vel!“ hvorved Faarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganste Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drovelse. Dagen derpaa gik han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Bærksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Mars Udløb. Han smeddede nu allehaande kostelige Klenodier og Baaben, og blev inden kort Tid berømt over det hele Land for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var fied af at giøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han trak paa et Bastbaand, og spændte hen under Løftet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig, og trak den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru Alvilde, hvor sagert disse Ringe vilde klæde hendes spæde Fingre og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syv hundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Ridudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Dinene dybt inde i Hovedet. Han var berygtet over det ganste Land for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gik ham Intet mere til Hierte, end naar han horte, at en af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giefmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialde med

egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede slette Biser; thi da Nidudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet Intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forføngeligt, saa at han, skiondt han paa Siæl og Krop var heel asmagtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Liggendesæ, førend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg, og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt, at stille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Ridning, saa indjog Frygten for at sætte det i Værk ham denne Rædsel og Bøvelse. Efter at altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa en af sine fornemste Hirdmænd, og sagde: „Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Baulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Vaaben og kostelige Klenodier. Da jeg nu fuld vel veed, at han er kommen til mit Land som en arm Biergsin, saa er jeg fast vis paa, at han har faaet denne Skat ved Røveri, eller ved Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilsiges de Stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det vi i Nattens Stilhed kunne ride til Baulundurs Gaard og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem.“ Hirdmanden svarede hertil: „At du, Konning Nidudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tykkes det mig selsomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham; men er han ved Seid eller anden Kunst

jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange." Konning Ridudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag, og Hirdmandens Pande haard, faldt Sværdet uden synderlig Birkning tilbage igien. Da Konning Ridudr saae, at det Intet vilde hjelpe, greb han i Hast til sit Spiud, og giennemboede den forvovne Bersærks Indvolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem, hvad han havde i Sinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de fleste vare feige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, klædte de sig i Jern, og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Baulundurs Gaard i Ulfødalen. Konning Ridudr var meget urolig paa Veien; thi det var Maanskin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagtelligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Dine strax forblindedes af det møgale Guld, beføl han en af sine Mænd at tage Bastbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skionneste paa sin Finger, og bød dem

derpaa hænge Baandet op igien, og sfiule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Baulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de horte en Mand komme gaaende med tunge Skridt giennem Gaarden. Konning Midudr sagde: „Nu hører jeg Baulundur komme. Der skal Ferlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager eder derfor vel i Agt, at Ingen af eder geraader i Fare ved at overile sig; og byder og befaler jeg her ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, -forend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.“

Baulundur kom nu ind ad Døren med en Biorn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Radvere. Thi han havde den ganske Dag intet Bildt truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykket, havde han begyndt at tænke paa sin fiære Hustru Alvild og paa sine Brodre. Træt havde han sat sig paa et Klippestykke med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger i uforstyrret Mag; en Biorn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt, og kom nu jaaledes tungsindig og belæstet hjem. Da han altjaa havde slaaet Huden af Biornen, pustede han Gloderne op paa Arnestedet, og lagde tørre Riis og Qviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en hoi Lue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Biornens Blod, og kastede det paa Jlden for Odin og Thor; da han det havde gjort, tog han en Birkekrands af sin Hielm, som var indslættet med blodrode Granbær, den lagde han ogsaa paa Jlden, og offrede Freia den. Gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Biornen, hvilke han satte paa sit Spiud, og stegte dem, til de havde nok. Da det var gjort, hentede han en Skaal

med Miod; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Brødres, Gígils og Slagsfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spillede han Biornehuden ud med Træpinde, at den skulde torres for Binden. Da det var skeet, steg han op, og tog Bastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi han boede affides mellem Fjeldene, og havde der været Rovere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. „Er maaskee min Hustru Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn,“ tænkte han, „paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig?“ Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet rørte sig, sagde han: „Indtil Freia igien sender mig sin glædebringende No Gnos til Husvælelse, overgiver jeg mig i din Vold, blodarmede Siofn!“ Hvorpaa han strakte sig hen ad Loibænken, og sov roligt ind.

Da nu Konning Ridudr mærkede, at Baulundur sov hardt nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og besol dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier, hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagne. Baulundur blev overvættets forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saa mange bevæbnede Mænd. Han troede, det var Rovere, og raabte derfor: „Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig løs igien; thi jeg lover eder, at jeg aldeles ikke skal modsætte mig eders Daad, hvilket vel desuden kun lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun een.“ Konning Ridudr svarede: „Store Loster og sledske Ord gav Lofe i Totunheim; men Jetterne sveg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Rover eller Stimand, som du maaskee formasteligen holder mig for at være, men Ridudr, din Konning og Herre.“

Baulundur svarede: „Stor Ære og Værdighed bevijer I min Hytte med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Bolt og Jern, som en Ildgierningsmand?“

Ridudr svarede: „Jeg kiender dig fuld vel, Baulundur! Fattig komst du herved fra Finmarken til mit Land, og nu eier du bedre Drifkefar og Klenodier, end Ridudr i sin Sal. Hure gaaer det til?“

Baulundur sagde: „Er jeg paa Thinge kæret for noget Røveri eller Hærværk, da gjør I vel i at føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi mis-handler I mig da?“

Ridudr svarede: „Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke rovet dit Gods, da est du en arg Troldmand, som Snildhed byder mig at have et vaagent Die med.“

Baulundur sagde: „Var jeg en Troldmand, da var det mig en let Sag, hurtigen at sønderbryde disse Lænker. Jeg veed ikke, at jeg forsætligten haver berøvet Nogen Noget; er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad for Nesten Gudernes milde og besynderlige Gaver angaaer, da gjør intet Menneske vel i at misunde dem; thi ligesaa lidet lade de sig meddele, som de lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge! at du lader mig løs, og vil jeg kiøbe min Frihed saa dyrt, du skatter den.“

Ridudr vendte sig til sine Mænd, og sagde: „Jeg vil ikke længer høre paa hans argelistige og forvorpne Ord. Fører hannem bort!“

Da Kongen havde sagt dette, forte Drabanterne Baulundur afsted, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae, det intet nyttede, at sætte sig derimod. Guldet og de kostbare Stene forte de ligeledes bort, hvilket Konning Ridudr besol at skulle bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Baulundur lod han kaste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede ved at see den store Rigdom og den skionne Glands af de mang-

foldige Edelstene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædte han sig meget ved at eie Baulundurs herlige Sværd, hvis Hæfte, der var hamret i Skikkelse som Ufa = Thors Stridshammer, hiin Mjolner, var besat med de kosteligste blaae Edelstene, hvilket for er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Qvæld, som hun sad og slog Harpen i sin Fruerstue, hvad hende tykkedes bedst at giøre ved Baulundur, da han ikke holdt det raadeligt, at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forførdige allehaande kostelige Sager, saa qvad hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vades,
 Naar Sværdet sit han skuer,
 Og naar han paa Baudvild
 Ringen kiender.
 Da skule vist hans Dine,
 Som paa den værste Slange.
 Skærer jonder
 Hans stærke Gener,
 Og sætter ham siden
 Paa Svarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Svarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rodt Taarn fra utænkkelige Tider, bevoget med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Baulundur, efter at de først havde overskåret hans Ankelsener efter Dronningens Befaling. Her gave de ham hans Smeddeværktoei, og indsatte til ham de Kister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han

nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Driffløkar, Hjelme og deslige for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Den, da Nidudr frygtede for, at Andre skulde forkomme Noget af Skatten, hvis han sendte dem did.

Her sad nu Baulundur henved et Aars Tid, og arbejdede ufortrøden, thi kun ved at arbejde glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Konning Nidudr havde befaleet ham, inden en vis Tid at smedde en fuld Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbejdede paa Skioldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Aßernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Hlidstials, og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadte Frigga ind med sine Diser i Valhalla blandt Ginhæriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene, og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Fiskeri paa Havet, hvorlunde han forfærdede Ymer Kampen med at trække den store Drm Jormungarder op med sin Krog. Men da han nu vilde forestille Freia, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freias Ansigt grandgiveligen havde udtrykt sin kiære Hustru Alvildes Afsyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Dine, saa at han ikke længer kunde see at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igjen, saa at Graaden ikke længer qualte hans Stemme, da raabte han med hoi Røst: „Ak, min skionne og inderlig elskede Hustru! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme, hos Freia i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Ak! hvis du saae mig i denne ynkkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærk og velbaaren Kamp er jeg bleven forvandlet til en usjel, lemlæstet Træl. Her

sidder jeg, sort af Kul og Støv, med Dinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeide, lænket til en Steen, med overskaarne Anfelsener. Mine Brødre ere paa en ynfelig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa, at den Ridning Konning Ridudr brammer med mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure Sved. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab, thi vil jeg derfor ogsaa som snarest giøre en Ende derpaa." Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Ddden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget listigt og velklingende uden for Jernstængerne paa hans Vindue. Sommerastenen var rolig og klar, og Solen, som dalede, kastede, som til et Farvel, sit røde Skin giennem Abningen paa den tykke Muur ind i Fængjelet til Baulundur. Han fik Lyst til endnu en Gang at betragte Naturen for sin Død, reiste sig derfor, og steg op paa Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en fri Udsigt. Havet gif lige op til hans Fængetaarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Qvinde og sine Børn uden for Døren. Lige overfor gif Solen ned i Havet, og i dens røde listige Skær tumlede og varmede sig de kolde Bolger. Imidlertid sang Fuglen bestandig paa Taarnet over Vinduet. Baulundur var saare underlig i Hu. Det var denne sagre og milde Egn, der ligesom havde loffet ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Marsag i hans Brødres og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedstunken paa sine Arme laae han længe maaløs og tankefuld saadan i Vinduet, og stirrede hen ad Havfladen. Han havde mange

forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igien, var det, som om hans Siæl havde gjort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bolger vare ikke længer røde, men forsøvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lyst, saae han Noget tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, saae han, at det var en Havfrue, der til Bæstestedet var at see til som en deilig ung nogen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Dine vare blaae, som Havet, og hendes fulde Lokker og Bryster bolgede blidt, som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strængeleg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bolgernes Nislen, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Baulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans Bindue, holdt hun stille, hævdede sin Nøst, og sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
 Som Nornen er god?
 Kan Modgang neddæmpe
 Hans glødende Mod?
 Den røde Karfunkel,
 Er den da saa svag,
 At taaget og dunkel
 Ham synes hver Dag?

Al! herlige, skionne
 Er Farverne hver.
 Sodt avæger det grønne
 Husvalende Skiar.

Dg Balhallas Dyse
 Selv Blikket laer staae
 Saa fro paa det lyse,
 Hoithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
 Da flyer det i Lon.
 I venlige Sommer
 Kun Skoven er grøn.
 Saa gierne de blaane,
 Luftbuen og Elv;
 Men Glandsen de laane,
 De har den ei selv.

Hvad aldrig bortdode,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hiin røde,
 I sig den bestaaer.
 I Alt den sig mænger,
 Fra Solen nedfaldt;
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Alt, Skiebne! du isner.
 I Livet er Fro,
 Som spirer, og visner,
 Som Blomster og Ho;
 Som torres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Dg knækkes, og hildes
 I balmørke Nat.

Den salige Kiærne,
 Som Odin har lagt,
 Som Kornerne værne
 Med Omhu og Bagt,
 Som Stormen ei tvinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til fiæk den udspringer —
 Er fielden og stor.

Med Diger og Pæle
 De standse dens Bei;
 Men reent den at qvæle,
 Det mægte de ei.
 Snart atter den skuer
 Med hvirvelende Top
 Og skionnere Luer
 Til Himmelen op,

Dg bryder sin Larve
 Med flammende Hav,
 Dg byder hver Farve
 Staae frem af sin Grav.
 Dg Kiærlighed iler
 Fra Himmelens Skyer,
 Dg Sommeren smiler,
 Dg Vinteren flyer.

Da Havfruen havde sunget denne Sang, saae hun op til Baulundurs Bindue, og smilte blideligt til ham, hvorpaa hun svømmede hen ad Havsladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Strængelegen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dukkede

hun ned; hvorpaa Fuglen fløi bort fra Binduet, og Maanen dalede bag Skoven. Baulundur lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Ridudr i Baulundurs Fængsel, og fandt blandt Andet de trende Nøgler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret, at han tog en Øxe, og truede med at klove Baulundurs Hoved, hvis han ikke sagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befkiendelse, og siige deres besynderlige og hoistfortræffelige Egenstaber. Herover blev Kongen ganske glad, og tog Nøglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkeligen forholdt sig saa. Da han altjaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig saa Dage derefter paa Beien. Da han nu var kommen til det Sted, som Baulundur havde betegnet ham, deelte han sine Folk i trende Hobe, sendte derpaa de tvende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen vilde giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til en af sine dristigste og fortroligste Mand, hvilken han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sonder fra oven til ned. Men da Kongen befalede sine Mand at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoget med grønne Urter, var ikke Andet end et bundløst Kiær, hvorudi strax adskillige af hans Mand styrkede, og først den, som havde Nøglen i Hænde. Af dem, som ei qualtes i Kiæret, omkomme Nogle paa en endnu mere ynkkelig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Krystaller, dryppede deres Gift ned paa dem, hvilket opløste deres Jernbrynier,

og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Manden. Kun med Nød og neppe slap Kongen og nogle saa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, luffede Bierget sig pludselig. Konning Midudr var over denne selfomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Møssjet under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: „Det er vel, at Ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed Noget af Udfaldet; thi skiondt jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Gloglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig efter at vide, hvordan det vil gaae, naar man bruger de andre tvende Nøgler, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ben Storbiorn! disse Nøgler, og giv hver Hob sin, og siig dem, det er min Billie, at de skal forfare, ligesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den ene Hob ikke seer Udfaldet af den andens Foretagende!“ Storbiorn sagde: „Giv mig kun Nøglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end Troldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og vil selv være med.“ Dette tyktes Kongen vel at være. Gif derpaa Storbiorn bort, og kom til de andre tvende Hobe, og sagde dem Kongens Bud, hvorpaa den ene blev tilbage igien, men den anden gif med Storbiorn til Fjeldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbiorn Jernnøglen til Een af Mængden, og bad ham sætte den mod Bæggen; og da nu Bæggen efter Sædvane var revnet, besol han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, forend en Biergstrom, skummende og med megen Balde, som en blaa fraadende Slange, styrtede sig frem, saa at de Fleste druknede,

og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbiorn, at de, som vare blevne tilovers, hvilke kun vare faare saa, skulde begive sig hen til Kongen og sige ham, hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gif han til den tredie Hob, og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Røglen, og beføl dennem at gaae dristelig frem, men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fjeldet var revnet, bod han Mændene gaae ind, og saa gjorde de. Og mærkede de til intet Ondt; men Bæggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbiorn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tværtimod saae det meget Guld, som forblindede hans Dine, glemte han al sin Frygt, og gif ind i Fjeldet med de Andre. Foer der da pludselig med meget Bulder og Brag i store Bugter og Krumninger en blodrod Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qualte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen, og fortalte, hvad hændet var. Da Konning Ridudr havde hørt dette, beføl han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden tilbageblevne Flok at slynde sig hjem med ham over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Baulundur siddet rolig og usfortroden i sit Bærksted paa Sævarsted; og da Kongen havde befalet ham at smedde en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Helm, et Skjold og et Par Brynhoser til Veie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hjem, i den Tanke at forfærde alle Tilstedeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente

fig. Til den Hensigt var ogsaa Guldrustningen bestemt. Da nu Kongningen kom hjem, mødte ham Dronningen, hans Hustru, og Baudvild, hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham, at Salen var fuld af fornemme Giester, spurgte ham tillige heel begierligen, hvordan Sagen var lobet af, og om han havde giort et godt Bytte. Tillige sagde de ham, at Guldrustningen var færdig, og laae i Baabehuset, hvor han kunde drage den paa, inden han traadte ind for Giesterne. Kongen var knap paa Ord, sagde, at det var vel, og at de kun skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting at vide. Derpaa gik Dronningen ind i Salen med sin Dotter, og skienkte for Giesterne; men Kongen gaaer ind i Baabehuset, og drog paa sig Rustningen, og satte Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Baulundur forhen havde giort, hvoraf Haandsfanget var besat med de blaae Edelstene; gik saa ind i Salen blandt Giesterne, og satte sig i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige Kæmper saare forbausede, og troede de fast at skue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men da de skuede noiere til, bleve de snart satte ud af denne Bildfarelse, thi hans Ansigt, som var lidet, magert og blegt, havde Intet tilfælles med den drabelige Stridsgud uden Indfatningen. Imidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavel som over de Smykker og Edelstene, hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især klædte den Sidste vel, som var saare skion, men hoffærdig og grim, som Moderen. Da de havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare vandret lysteligt bænkum adskillige Gange, bleve de alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Ophavsmanden til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Ridudr

havde druffet meget, og saaledes mistet-endeel af sin sæd-
 vanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter som
 snarest at kunne udføre den Hevn, han havde tiltænkt
 Baulundur for sit mislykkede Foretagende og det Nederlag,
 han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han
 Roglen til Fangetaarnet til en Jarl, som Givind hed, samt
 tvende andre Mænd, og beføl dem at bringe Baulundur hid,
 læggende den Advarsel til, at hvis der manglede et Gran
 Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme
 dem dyrt at staae. Ligeledes beføl han dem at udrette hans
 Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge altsaa, og
 satte sig i Baaden, og fore over til Søvarsted. Paa Veien
 faldt den Ene af dem i Bandet af Drukkenskab, ham lode
 de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme saaledes
 i Hast til Fængselet, hvor de funde Baulundur bestiaftiget
 med at arbejde, som sædvanlig. Toge de da og bunde
 Hænderne paa ham, og lagde ham i Baaden, og førte ham
 i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, sort af
 Kul og Stov, som han var, og satte hannem til Skue for
 Giesterne. Hvorpaa Givind Jarl gif frem for Kongen, og
 sagde: „Have vi saaledes efterkommet din Billie, og ville vi
 nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i
 Søen, men som vi lode ligge, til vi havde fuldført vort
 Grinde, for ikke at giøre dig Tiden lang, Herre Konge!“
 Ridudr sagde: „Lader hannem ligge! Er han ikke druknet
 endnu, drukner han aldrig. Men for eders Huldskab og
 Hengivenhed for mig modtager disse Gaver!“ Hvorpaa
 han hængte dem hver en Guldkjæde om Halsen. Giesterne
 forundrede sig meget over den frogede Krøbling, der kunde
 giøre saa mange mærkelige Ting. Ridudr sagde: „Denne
 Dverg har eengang været en statlig Kæmpe, for og velbaaren;
 men jeg har gjort ham træet af at staae sin hele Livstid.“

Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere, og sagde: „Ilde skulde de finste Møer lide saa magelig en Beiler, Baulundur! og ilde vilde du nu være stedt i Kamp med de overskaarne Hæser.“ Baulundur sad ganske stil, og taalte rolig alle disse Forismædler, indtil en af Kongens Sonner tog et Stegebeen, og kastede ham det i Panden. Da blev Baulundur vred, greb det igien, og hug det til Midudr, saa at Fiæderen, hvormed Kongen havde fastspændt Hielmen, brast, og den faldt ham af Hovedet. Giesterne sagde, at det var en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kongen, at han skulde lade ham føre med Fred tilbage til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig, og sagde: „Ondt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid, at han nu ogsaa faaer sin Straf.“ Fortalte dem derpaa sin hele Reise til Bierget, og alt det Kogleri, som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giesterne det hørte, sagde de, at det var billigt, sliig en arg og skadelig Trold fik en sfiellig Straf. Hvorpaa Midudr sagde: „Det kunde jeg berøve ham Livet; men liden vilde denne Straf være, da en saa usselig Krøbling maatte ansee det for en stor Lykke, at doe. Da jeg desuden endnu haver af Guld et klækkeligt Forraad, saa vil jeg lade ham leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke skal sige, at han ustraffet har tilført mig saa stor en Skade og Forismædelse, saa fører ham bort, mine Trælle! og stiunger ud hans ene Die, thi han kan vel herefter arbejde ved eet Lys.“

Alt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Ustydighed, saa hialp det ham plat ud Intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiunge hans Die ud, da hun var ovet i Lægekunsten, og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev bragt ud i et andet Kammer affides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udstikke hans Die. Da nu Baulundur saae hende komme, og mærkede, hvad hun havde i Sinde, da hævede han sin Stemme, og sagde: „Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Ridudrs Bold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Riding, end han, findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og sliændige Nafn. Men du, o Mo! vær ikke Freia, som laante dig sin Ekionhed, ved at træde den bruneste Troldheg i Niffheim ind i Embedet. Det sommer sig din sagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som voxe paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Die. Lad dig derfor bevæge af min Bon, thi til dig værter det mig ei at bede, og lemlæst mig ikke mere, end jeg allerede er lemlæstet. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne, at jeg er uskyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag.“ Skiondt nu vel slige Ord burde have rørt den meest glubende Bjorn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det smertelige og forsmædelige Saar. Efter at hun altjaa først havde befalet en af Trællene at holde med Haanden over hans andet Die, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Diet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Dieblik taug Baulundur stille, og

sad i dybe Tanker, henstunken i sig selv; hvorpaa Trællene atter førte ham over til Søvarsted.

Da nu Baulundur igjen sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Die over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukede han, og sagde: „Ti Gange værre, end før, er jeg nu tilredt. Mere og mere lemlæste de mig, og min Harme bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedstunkne Siæl med et dunkelt Haab; men Nidudrs Nidingsfærd og hans Dotters Grumhed har udsløttet det igjen, og er mit eneste Dnske kun nu, ved en hurtig og brad Død at komme til Ddin i Valhalla, eller i det mindste med de forløste Trælle til Thor i Thrudvanger. Men først, I trende dybtstirrende Møer: du, Urd! og du, Varande! og du, Skuld! Hevn, Hevn over Nidudr og hans ganske Huus!“

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis fierne og halv hendøde Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siæls Dre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udsløttet af Tidens Haand — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til Grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det seirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nodens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrovelige Tanker, da han ikke kunde jove, at han fra sit Vindue saae tvende røde Lys langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned hen imod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: „Sikkert er dette atter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig selsom Sang at bevæge mig til at beholde

Livet, og saaledes længer at bære min Ulykke." Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Rosten hørte han, at det var Konning Ridudrs Sonner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: „Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud, hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem." Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brydeøxe, som laae ved Siden af ham, og gienste den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Sonner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gif hen imod Baulundur, og sagde: „Vor Fader, Konning Ridudr, er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilsteder ham at give os, sine Ugteborn, hvad os tilkommer, saa ere vi selver i Nat hidseilede, for at bemægtige os Noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa, at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel." Baulundur sagde: „Kiære Herrer og Kongesønner! vel haver Arbeid og Glendighed næsten ganske nedbrudt saavel mine Siæls- som Legems-Kræfter; men dog haver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at jeg skulde sætte mig imod eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax her flyer eder Nøglen til Kisten, samt gjør eder den forlangte Ed i de høie Guders Navn, at jeg ikke skal forraade eder." Hvorpaa han flyede dem Nøglen, og sagde: „Aabner den Kiste, der staaer her jævnsides mig; der ville I tilfulde finde Maalet for eders Dnsster." Brødrene toge nu Nøglen, og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten nøiere og mætte

deres Dine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over Kisteranden. Da Baulundur det saae, greb han pludselig sin Dye, loftede den hoit op, og slog med eet Hug begge Hovederne af de tvende Brodre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede tilbage hen ad Gulvet i det udstrommende Blod. Derpaa lukkede Baulundur Kisten til, og sagde: „Matter nu eders Dine!“ Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de dode Kroppe. Da han nu af de tvende Brodre havde hort, at Konning Ridudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: „Skiondt denne Slange = Et fra Niflheim ganste har berøvet mig min Kraft og min Dannedhed, og gjort mig til en værkbruden Træl, ja forenet sig for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skændsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa, at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis, Hornerne give mig paa, at de ikke have luffet deres Dren for mine hevnraabende Bønner.“ Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvoraf han saugede Hiernesfallerne, og blegede dem i Solen, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og sieldne Drifkekar. Lindserne i deres Dine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunde været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armsbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Ridudr kom hjem fra Reisen, og besøgte Baulundur, forærede denne ham Drifkeskaalerne, og sagde, at det var et Par sieldne Muslingskaller, som af Søen vare drevne ind under hans Bindue paa Holmen, og

som han med stor Besværlighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af fiældne Klenodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd een Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Ridudr fuldt og fast, at de vare druknede paa en liden Søfart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemteste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Gravol. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den Første med Armbaandene, den Anden med Halsbaandet og desforuden med den skionne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han forud havde taget af Bastbaandet i Baulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen samt hans Hustru og Dotter havde at fremvise, og blev der druffet svarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midienat, ret som Hanen gol, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Ridudr, som just vilde sætte en af Skaalerne til Munden, følte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive fied af at betragte de skionne Armsmykker, følte pludselig den græseligste Smerte i sine Dine tillige med en stor Forsærdelse, thi ved de dosige Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa selsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, følte sig ogsaa paa een Gang overvældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne pludseligen maatte bryde op, og de kongelige

Frænder lagde sig til Sengs, hvor de dog ingen Husvælelse nøde, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag, feilede dem aldeles Intet; de troede alsaar, at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afslæden i Aftes havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm, i de hestige Landsmerter havde hun i Sovne stødt Armen mod Bæggen, og bruffet nogle Zirater i Stykker paa Ringen. Da den nu var giort overmaade kunstigt, og var af stor Værdi, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidsig og grim Mand; ligesaa lidet turde hun sige Moderen det. Da det lakkede mod Qvæld, gif hun ud i Lunden, som omkrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Baulundurs Fangetaarn. „Ak!“ tænkte hun da, „dersom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl saa stor Forsmædelse, saa kunde han vel hjælpe mig.“ Men da Baudvild for Næsten besad et mandigt og uforsagt Sindelag, saa tænkte hun fremdeles: „Jeg vil, naar det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaae Arer, roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at giøre mig Ringen i Stand. Sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at hevne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt, at tvinge en lænket Krøbling.“ Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behøvede at frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den modige Baudvilde sig i Baaden, der var lænket til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde listet sig Nøglen; roede sig derpaa uforsagt og rolig ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Wei, hævde en gammel Rokke med et langt Skæg af Tang sit Hoved op over Havsladen, i det han med den ene Haand standsede Baaden, og quad:

Havet er bedrageligt;
 Mere bedragelig
 Fangen Mands Tro.
 Gi han boder paa
 Brustne Smykke,
 Snarere rover han
 Dig et bedre.

Baudvild slog den gamle Nøkke med Aaren paa Hovedet, og sagde: „Synk til Bunds, Tangsskæg!“ Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller de Barsler, hvorigiennem de ofte ligesom advare Menniskene. Saaledes kom hun da nu til Baulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tillistet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, forend der opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Iværksjættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hevn. Tiltalte han derfor Baudvilde meget venligent, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at giøre Smykket i Stand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han, maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: „Hvoraf kommer det, at disse Blæsebælge ere overstænkedede med Blod?“ Baulundur svarede: „Det er af et Par unge Sælhundede, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det.“ Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krystet døsiggiørende Urter. Dette uddrak hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk, og faldt strax i Sovn. Da Baulundur mærkede, at hun sov fast nok, filede han Lænkerne af sig, og fik sin Villie med hende, hvorpaa han sagde: „Gak nu hjem til din Fader, og siig ham, at nu doer

Baulundur rolig og trost; thi skiondt han paa en skændig Maade har tilredet og svækket mig, og berovet mig alt mit Gods, saa har jeg dog midt i min Afsmagt hevnet mig over ham og hans Æt paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drifkeskaaler, han saa begierlig fylde med Miod, og lader vanke omkring, naar han har Giester hos sig, ere hans kiødelige Sommers, Grams og Skules, Hierneskaaller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Veergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod, hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Kiærlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Død for Hevn nok mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilføiet. Men nu er jeg noksom og tifold hevnet; thi du, som berovede mig det kostelige Klenodie, mit halve Syn, uagtet min ynkkelige Bøn, dig haver jeg nu berovet det, som kostligere er. Og neppe vil nu Noget af de mægtige Konger, som din Fader i Tankerne haver anseet for dine Veilere, faae Lyst til at ægte dig, der er frænklet af hans usleste Træl."

Baudvilde smilte med et grunt Ansigt, og sagde: „Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er skeet, bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn. Far altsaa uhevnet til Rislheim, Forræder!“ Hvorpaa hun tog et Spiud, og stak med det efter Baulundur. Men Baulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder, og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes, at den maatte falde Nidudr i Dinene. Da det var skeet, greb han Spiudet, og raabte: „Nu er min Time

kommen." Svorpaa han satte det mod Bæggen, for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, led-
saget med Strængeleg; og skiondt det allerede var hoi lys
Dag, og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han
dog fra Østen en stor, funklende Stierne, hvis Glands
Solen ikke mægtede at svække. Ligeledes blev han, til ikke
liden Forundring, i det klare, utaaagede Veir en stor og i
alle Farver stærkspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra
den Kant i Østen, hvor han saae Stiernens glimte, og sank
ned i Havet lige for hans Buur. Baulundur glemte ganste
sit Forsæt ved dette saare skionne og hoist behagelige Syn,
og steg op i Binduet. Her voxte nu hans Forundring
ydermere. Thi Blomsterknopperne hisjet paa Jordtungen,
som i den tidlige Vaar nyligen vare brudte frem, udfoldede
sig synligen mere og mere, alt som Stiernens kom nærmere;
og skiondt der var et langt Stykke Bei mellem Taarnet og
Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den søde Lugt
af de unge Roser, som aabnede sig ved Stiernens Glands.
Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende
Regnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stierne,
var Freias straalende Guldkarm. Paa Karmen sad den
hoie Asynia selv i al sin Pragt og Herlighed, og ved hver
Side af hende tvende Moer, som han endnu ikke kiendte.
Freia selv havde et stort blaat bølgende Klædebon om sine
hvide Skuldre, som slagrede langt tilbage, og tabte sig i
den rene Himmel. Moen paa venstre Side havde en under-
lig Dragt af friske sammenheftede Blade og grønne Krandsje;
men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt.
Baulundurs Hierte bankede hoit; thi meget ligere tyktes ham
de trende Gudindre paa Guldkarmen at være Guldfumpen
med Edelstenene, han og hans Brodre fordum havde fundet

i Finmarken, end Moerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Ulser omsvævede Karmen, medens den bevægede sig frem; Nogle af dem spillede, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Kolning ved at slagre med de brede Svanevinger. For Karmen vare tvende store Bildkatte, der i Bægt og Udseende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa en sindrig og billedrig Maade gave tilkiende, hvorlunde det sommer sig Belysten at være den rene Ulfskøvs Slave, i det den tillige ved sin ubændige Higen skynder den frem. Da Karmen var kommen til Regnbuens Ende, blev Baulundur hardtad forfærdet; thi det lod, som om den vilde styrte sig ned i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og Qvinde skode sig op fra Havsens Bund, omringede af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle Mand var Havguden Egir, Qvinden hans Hustru Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døtre. Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk, alvorlig Mine, og et Net i Haanden, hvori hun fangede de druknede Mænds Legemer, havde i Dag ikke dette Net, og saae mild ud. De unge smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede med Siv, og snoede sig rundt om deres smekke Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Den paa denne Hval kiorte Freia fra Regnbuen. Hvorpaa Ulferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring svømmede Havfruerne, blandt hvilke Nogle grebe i Harper, og sang, hvilket lod, som naar milde Vaarbolger slaae op paa Strandbredden, søge tusinde Udveie tilbage giennem de smaae runde Etene, og skumme imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Baulundur's aabne Fængselsdør med de skionne Qvinder, der sadde ved Siden

af hende, hvoraf Baulundur, da de komme nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans kiære Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maaløs med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned ad hans blege Kinder. Da nu Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freia steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur, og sagde: „Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finneson! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevet; men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogen Tid siden spaaet af en Havfrue, og vil du vel mindes, hvad hun sang om Farverne, om Kiærlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødmende og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde robe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Glidskialf paa min Forbon nu stienker dig for din hele Livstid; og naar du eengang doer, da skal hun tage dig i sine kiærlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Valaskialf, hvor du skal smedde straalende Drikkehorn og Harnisker for Guder og Einheriar.“ Derpaa vinkte Freia den skienne Qvinde frem i den selvsomme grønne Dragt af sammenslettede Blade. Hun havde en af Jorden opgravet Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaae Skiver af Roden, og lagde dem paa Baulundurs overskaarne Ankelsener samt paa hans udstukne Die; derpaa tog hun nogle Blade af sit Skiort og lagde derover, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde Baulundur: „Nu føler jeg fuld vel, at den hulde Gir, Lægekunstens milde

Disa, haver lagt Haand paa mig." Freia smilte i sit himmelblaa Klædebon, og sagde hertil: „Naar Sielen har en vis og virkelig kjær Gienstand, da kan Gir læge, og Freia lykfsaliggjøre Hjertet i dennes Følgeskab; men uden den maatte de hver for sig blive grumme Valkyrier, som Ewanhvilde og Alrune, der ikke lade sig noie med blot at dræbe paa Balpladsen.“ Da hun havde sagt dette, traadte hendes Mo, den blide Siofna frem med de hulde Blik og de halvtilluffede Dienlaage, og med Balmuefrandsen over de mørke Loffer. Hun rørte med sin Finger ved Baulundurs Die, hvorpaa han faldt hen i en mild Søvn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet hen i en frisk Lovhytte midt i Skoven. Baudvilde løste de af hendes Baand, og lod Baaden drive til Land.

Baulundur sov nu sødt; men hen ad Dagingen havde han en underlig Drom. Det kom ham for, som om han laae i sin fiære Hustru Alvildes Arme, og at i det samme Slagsfidur og Eigil traadte bedrovede frem for hans Seng med blege Kinder, blodige, og med foldede Hænder, stirrende paa ham. Da de saae hans Lyksalighed, smilte de, og han mærkede, det var dem kjær. Slagsfidur, den Ældste stod ham nærmest, og boiede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham Noget. Eigil var længer borte. Han havde sat sig paa en Steen uden for Hytten, og talte uophørlig, men saa sagte, forvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde forstaae et Ord. Da nu Baulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin fiære Hustru Alvildes Arme. Men i det han hævede sine Øine i Beiret, saae han over sit Hoved en grøn stor gyngende Green af Lovhytten, netop i samme Stilling, som han troede at have seet sin Broder

Slagfidur, og lige saadan vinkende. Egit taledede endnu bestandig de forblummede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Da nu Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Egit, var et lidet Kildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Laarerne Baulundur i Dinene; thi han havde elsket sine Brødre høit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbonde, sagde hun: „Uden Tvivl, kæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Sovn, og ved dine forrige Kræfter. Gak derfor nu hen til Nidudrs Gaard! Han sover endnu, og veed Intet af, hvad der er handet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Giennemgangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, saa tag denne Raabe over din Rustning! Siig ham derpaa, at Baulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham, hvad man nu skal giøre!“ Om dette Forslag syntes Baulundur vel. Han klædte sig i sit Harnisk, tog derpaa Raaben over sig, og kom saaledes uforhindret ind i Kongens Sovekammer, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være en af hans Tienere. Baulundur traadte frem for Kongens Seng. Nidudr laae og sov, og skielvede i Sovne. Baulundur raabte: „Vaagner op, Konning Nidudr!“ Nidudr vaagnede, og sagde: „Hvo vover at vække mig af min kongelige Sovn?“ Baulundur sagde: „Bredes ikke! Men en selsom Hændelse er skeet i Gaar, som maatte meldes eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Baulundur? Saa var ikke det skeet, som nu er skeet.“ Nidudr sagde: „Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i

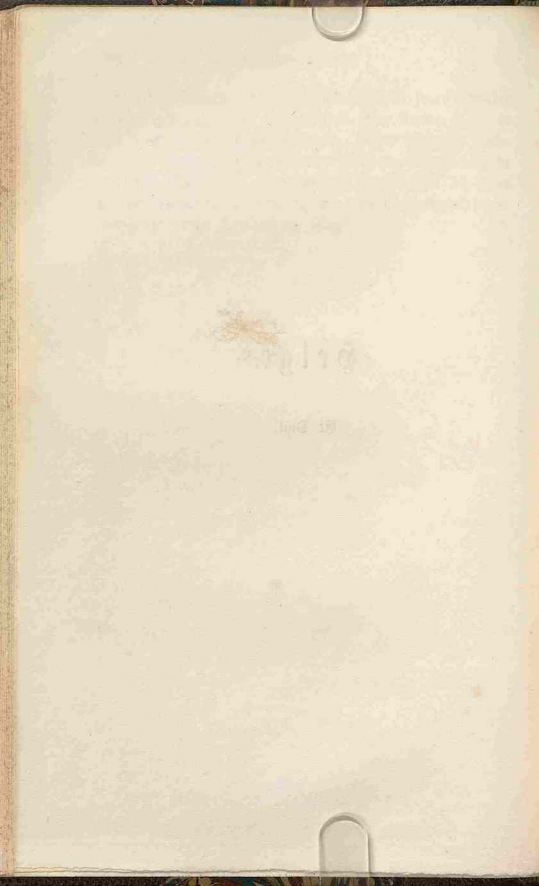
hans Usælfhed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser, og Tænderne klappre i min Mund." Baulundur sagde: „De Muslingeskaller, disse Skaaler ere giorte af, vare doz Intet imod de Perler, som de have hvælvet over; thi de vare eders Sønners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Baulundurs Bærksted; men eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bolger dog ikke vare nok til at aftsvalte hendes Skamplet." Derpaa fortalte han hannem vidtloftigen Alt, hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd, og raabte med hoi Røst: „Dg nu er jeg selv kommen herhid, du Ridning! for at give dig dit Banesaar." Hævede derpaa sit Sværd, for at slaae Ridudr ihjel. Men Ridudr var alt død af Skræk, og foer saaledes til Hel, hvor han nu betales for alle sine Ildgierninger.

Baudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen; men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad der var skeet. Derpaa udraabte Almuen Baulundur til Konge over alt Ridudrs Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og findrig Regent, som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begravet i en Hoi midt i Ulfødalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Iuden i Hoien finder man endnu den Dag i Dag en stærk Bygning af store Kampestenene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anset som en Gud efter sin Død, da man troede, at hans Hustru Alvilde efter Freias Tilfagn havde hævet hans Sæl i sine Arme op til Val-

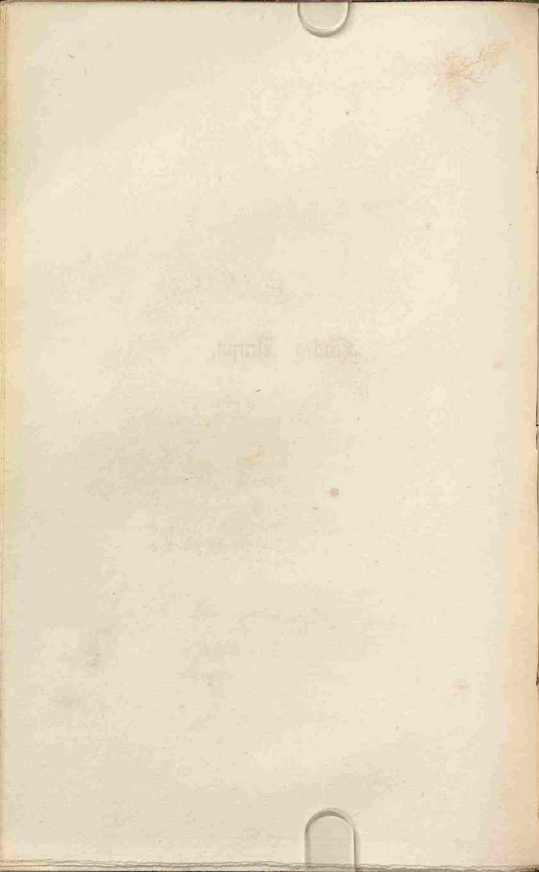
halla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Baulundur. Og havde man for nogle hundrede Aar siden i Everrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Baulundur smeddede Sværd med de blaa Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den diærvelige; men nu har det længe været borte. — Hermed endes Baulundurs Saga.

Helge.

Et Digt.

Grodes Drapa.

Frode paa Vifils O.

Kong Frode staaer i Leiregaard,
Han gav sin Broder Uliv'ssaar,
Det var stort Ynk og Smerte:
Ung Haldan ligger frum paa Skiold
Med Staalet i sit Hierte.

„Nu er jeg Drot i Danmark's Land;
Dg den, som snart mig bringe kan
De unge Brodersønner,
Med Ringen af hiin roden Guld
Den Kæmpe jeg belønner.“

Der søges Dag, der søges Nat
I Mark, paa Es, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde.
De sidder i det Jordehuus,
I Mulden dybest inde.

Dankonning lader Bud udgaae
Til Hexen hist i Hyttens Braa,
Som svagt for Stormen luner.
Fun grunder paa det hvide Sand,
Dg skriver sine Runer:

„Hvis Brodersonnerne skal døe,
 Du søge maa paa Bisils D
 Med Flid og ufortroden.
 Han var Kong Haldans gode Mand,
 Han svor ham Tro i Døden.“

Dankonning gaaer fra Leirelund,
 Han sejler ud en Morgenstund
 Fra Fsefiordens Kyster.
 Havfruen svømmer ved hans Skib
 Med sine hvide Bryster.

Den gamle Bisil staaer paa Loft
 Med bredden Hat, i hviden Koft,
 Med Haanden over Brynet;
 Han bliver Kongesnekken vaer,
 Og gyser over Synet.

„Nu iler, Pilde! som en Vind
 I Busten ind, i Skoven ind,
 Lad Jorden eder dække.
 Jeg stuer hist med spændte Seil
 Den begbestrogne Snekke.“

Den løber, som en Drage styg
 Med hoie Binger paa sin Ryg,
 Fra Sielunds dybe Fiorder.
 Den tørster efter Kongeblood,
 Den bringer eders Morder.“

Ung Helge river gram og vred
 En smekker Green fra Pilen ned:

„D, kunde jeg ham standse!
 D, var jeg Mand, som jeg er Gut,
 Og var min Kiep en Landse!“

Da gamle Bisfil Bonde leer:
 „At du est Halfdans Son, jeg seer.
 Du vilst ei længe blunde;
 Snart voyer op den liden Ulo
 Med hvasfen Tand i Munde.“

J skal ei denne Sinde døe;
 Og naar jeg raaber Hop og Hø —
 J kiende mine Hunde —
 Saa iler til det Jordehuus!
 J her forraades kunde.“

Kong Frode stiger ud paa Strand;
 Da lægger sig om Dens Mand
 En kold og fugtig Taage.
 For blomstrende Skioldungeblod
 De gode Alser vaage.

De muntre Drenge lege hist
 I Skoven med den Blomsterqvist;
 De vil dem ikke skiule.
 Mildt vister Morgenlustens Pust
 I deres Lokker gule.

„Og hør, du Bisfil Bonde! nu!
 Jeg mener, du est falsk i Hu,
 At Biltene du giemmer.“ —
 „Hei,“ raabte Bisfil, „Hop og Hø!“
 Han hørte deres Stemmer.

Da smutte begge Drengene bort,
 Piig Skovens kongelige Hiort
 For Pilen, som vil døde.
 „Der kommer vel engang den Tid,
 At vi kan Faren møde.“ —

„Hvad raabte du paa Hø og Høp?
 Paa Steilen fletter jeg din Krop!
 Vilst du dem Faren dæmpe?“
 Da svarte Bisfil diærvt og stolt;
 Thi Bisfil var en Kæmpe:

„Herr Konning! Den er ei stor;
 Lad søge, hvis du mig ei troer,
 Bag Dyrer, Træer og Stubbe.
 Men her dog nu et Alvorsord
 Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lumskelig du slog;
 Men hvis du og hans Sonner vog —
 Bed Ddin i Valhalle,
 Du mistede to Fiender smaae,
 Og fikst til Fiender — Alle!“

Kong Frode smiler stolt med Spot:
 „Din solvgraa Tinding klæder godt,
 Jeg vil dig Livet skienke.
 Du veedst, at Born og gamle Folk
 Kan sige, hvad de tænke.“ —

„Og kan jeg sige, hvad jeg vil,
 Vel, Konning! her opmærksom til:
 Jeg svær ved Halfdans Fane:

Her synger dig din Svanesang
Den solverhvide Svane!"

De Sendebud for Kongen staae:
„Vi monne rundt om Den gaae,
Men fandt kun Ravn og Heire."
Da steg Kong Frode paa sit Skib,
Og drog igien til Leire.

Hroar og Helge i Jordhuset.

Hroar.

Lys! horte du dem træde
Paa Græssets Torve?
Hvis Frode Døren finder,
Bort Blod maa flyde.

Helge.

Mit lidet Sværd, min Skimring
Skal tappert stride.
Vor Banemand skal bløde,
Før Helge blegner.

Hroar.

Åk, saæst du, Moder fiære!
De Sonners Qvide,
I Gravens Gjemme blandte
Sig Graad med Åsten.

Helge.

Tænk, da den tappre Fader
 Faldt uden Taarer,
 Og red til Odins Rige
 Paa roden Sleipner!

Hroar.

Her sidde vi saa stille,
 To Kongesønner,
 Ved lidet Bord, hvor Lampen
 I Hulen lyser.

Helge.

Den Tid vil ogsaa times,
 Da vi skal tielde
 De hvalte Kongesale
 Med lysen Silke.

Hroar.

Da skal vi enigt styre
 Det stolte Rige,
 Og ei, som Frode, feide
 Med egne Frænder.

Helge.

Jeg seiler vore Snekker
 Paa Soens Bover,
 Og hævder Danmarks Hæder
 Paa alle Have.

Hroar.

Jeg kneise vil med Kronen
 Ved Leirekilder,
 Og holde Ret i Riget,
 Og reise Staden.

Helge.

Nu Faren er forsvunden,
 Og borte Frode;
 Jeg horte Bisfil Hornet
 Med Haan at blæse.

Groar.

Han aabner Lugen. Lysket
 Fra Luften blaaner.
 Nu Græsjet os og Grenen
 Fra Graven vinker.

Sævar Jarl og Fru Signelil.

Jarl Sævar sidder paa Siælland;
 Han var saa giæv en Helt,
 Med sine Snekker han besøer
 Det stor' og lille Bælt.

De maatte vel ham skatte
 Paa Skibets vaade Bei.
 De flyede ham, som Silden flyer
 Den frygtelige Hai.

Hans Slot stod hist paa Bakkem;
 Der var hans Tidsefordriv.
 Den bedste Skat i Borgen var
 Ung Signelil, hans Biv.

Hun blussede, som Freia,
 Med lange gule Haar,
 Saa smykker, stor og yndig,
 Og end kun atten Aar.

Men Gros og Helges Søster
 Græd tidt, naar Sævar sov:
 „Min Fader er uhevnet dræbt,
 De Brødre Dødens Rov!“

Den gamle Bisfil Bonde
 Fremkalder Helg' og Gro:
 „Her er ei Fred for eder meer,
 I unge Konger to!

Til Sævar Jarl I drage!
 Han er en mægtig Maag.
 Han bedre jer optugte kan,
 End Bonden i sin Krog.“

En Aften sidder ung Signe
 Med sorrigfulde Sind,
 Forgieves klapper Sævar Jarl
 Den runde Rosenkind.

Forgieves lægger Sævar
 Sit Hoved i Signes Skiod.
 Hun tænker paa sin Faders
 Og paa de Brødres Dod.

Da banker det paa Døren brat,
 Og tvende Gutter smaae

Ind i Tusmorket træde
Med lodne Koster paa.

„Hvem er J, Dreng?“ — „Hyrder.“ —
„Hvad kan J vogte?“ — „Faar;
Men ogsaa Ulven dræbe
Enhver af os forstaaer.“ —

„Man kan ei eders Masyn see
For Hætter og for Skind.“ —
„Vi er Kulsvierdreng,
Vi bære Sod paa Kind.“ —

„Gaaer ned da til mit Borgeled!
Der er et Faarehuus;
Der skal J æde Skosten,
Og drikke Vand af Kruus.“ —

„Naar Tienesten er liden,
Er ikke Lonnen stor;
Giv os lidt Suul til Brodet,
Du ædle Jarl i Nord!“ —

„En Kiende Suul til Brodet,
Det faaer J, om J maae.
Gaaer nu til Faarestien ned,
At hvile jer paa Straa!“

De Vilte ginge til Faaresti;
Der sov de uden Harm.
Jarl Sævar gaaer til Silkefeng,
Han laae i Signes Arm.

Hroar og Helge ved Faarestien.

Hroar.

Helge! jeg græder, du spotter, og leer.
 Signe, min Søster, jeg dagligen seer,
 Løt ikke tale, for Signelil staae,
 Men kun som Hyrde paa Grønningen gaae.

Bidste du, Signe, som har os saa kjær!
 Bidste du, Hroar og Helge var nær,
 Ikke saa tidt med en svulmende Barm
 Sadst du og støtted dit Hoved til Arm.

Oste, naar Søvar indbyder til Fest,
 Rider til Borgen den hielmede Giest,
 Stolt paa sin Ganger, saa mægtig og fri,
 Klædt i sit Harnisk, vor Hytte forbi;

Medens som Trælle vi skamfulde staae
 Med vore Hætter af Gedeskind paa,
 Åabne ham Ledet, og lukke det til,
 Høre kun langtfra det klingende Spil —

Helge! da onsker jeg tidt mig til Hel.
 Heller dog død, end en ynkelig Træl!
 Heller i Graven, end levende død
 Haanes, og trælle for Vand og for Brød!

Helge.

Hroar, min Broder! du sfielder din Dragt?
 Elsker, som Qvinden, du Flitter og Pragt?

Skindet er stivt, af umageligt Maal?
 Vel dig! det vænner til Kobber og Staal.

Groar! du vrager vellystig din Mad?
 Dnsfer, som Bonden, det spækkede Fad?
 Skamme dig maatte du; gjor mig ei rød!
 Knoklerne styrkes af Vand og af Brod.

Snart skal vi hevne paa Frode vor Spot.
 Noden opdrager en Skioldunge godt.
 Drengene vogte spagsfærdige Faar;
 Drotten at ave de Kæmper forstaaer.

Sævar maa prøves. End kan vi et Aar
 Dræbe ham Ulven, og vogte hans Faar.
 Senerne hærdes, og Solen gjor bruun,
 Snart er vor Hage bedækket med Duun.

Signe, vor Søster, vi dagligen see:
 Armen er trind, som af krystede Snee;
 Barmen er svulmende, Kinden er rød,
 Skiondt hun begræder vor tidlige Død.

Signelil trives uagtet sin Sorg,
 Har, hvad hun ønsker: en Mand og en Borg.
 Det tør jeg sværge: Naar Intet hun veed —
 Gi hun forraader vor Hemmelighed.

Julereisen.

Kong Frode sidder ved Juletid,
 Af Sneer var Skoven saa glimrehvid.

Juletid,
 Af Sneer var Skoven saa glimrehvid.
 Han sender Bud til de Jarler snilde,
 De skulde drage til Julegilde.

Jarler snilde,
 De skulde drage til Julegilde.
 Han lader paa Bænk de Bolstre lægge,
 Og stoppe med Mos de Biælkeværge.

Bolstre lægge,
 Stoppe med Mos de Biælkeværge.
 Paa Gulvet sættes med Ol en Tonde;
 Nu monne den Ruus vel snart begynde.

Ol en Tonde;
 Nu monne Ruus vel snart begynde.
 Jarl Sævar og hans stolte Frue
 De skulde drage til Julestue.

Stolten Frue;
 De skulde drage til Julestue.
 Hun var vel svøbt i Skarlagenklæde;
 Med Biørneskindet var dækt den Slæde.

Skarlagenklæde;
 Med Biørneskindet var dækt den Slæde.

De Gutter stande ved Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondekyfe.

Bed Ledet og fryse
 Alt i den paltuge Bondekyfe.
 „Og maatte vi ride med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Juleollet.

Med paa Føllet,
 Vi smagte vel lidt af Juleollet.“
 De ledte fra Stalden den unge Fole;
 „Heel daarlig fun er vor Høitidskiøle.“

Unge Fole;
 „Heel daarlig fun er vor Høitidskiøle.“
 De sprunge paa Folen ubehænde;
 De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde
 De monne hinanden Ryggen vende.
 Saa rede de med til Kongesalen;
 Gen holdt i Manken, og Gen i Halen.

Til Kongesalen;
 Gen holdt i Manken, og Gen i Halen.
 De sang paa Veien, for ei at fryse.
 Ung Hroar tabte sin Gedekyfe.

For ei at fryse.
 Ung Hroar tabte sin Gedekyfe.
 Fru Signelil skued de Lokker gule,
 Hun kunde saalidet Graaden skiøle.

Loffer gule;
 Hun kunde saalidet Graaden skiule.
 Hun kiendte Hroar: Saa langt var Haaret,
 Hun Trællen var ham i Klæderne skaaret.

Langt var Haaret,
 Hun Trællen var ham i Klæderne skaaret.
 „Min Hustru! hvi dine Dine rinde?“ —
 „Jeg kan ei taale de Østenwinde.

Dine rinde,
 Jeg kan ei taale de Østenwinde.
 Men vender, I Drengel! nu tilbage,
 Og mindes vel eders unge Dage.

Gaaer tilbage,
 Mindes vel eders unge Dage!“ —
 „Og frygt kun ikke, vor ædelig Frue!
 Vi bære Blus i den Julestue.

Ædelig Frue!
 Vi bære Blus i den Julestue.
 De Blus skal lyse saa hoit i Landet,
 Vel tyve Miil de skal sees fra Bandet.

Hoit i Landet,
 Vel tyve Miil de skal sees fra Bandet.
 Vi skylde Kong Frode Boddelpenge,
 Fordi han lod os vor Fader hænge.“

Julegildet.

Kong Frode sidder i Gyldekiol,
 Han lod indbære den Tryllestol.
 Den gamle Hex, i Skoven var,
 Til Julegildet paa Vaar man bar.
 Der aldrig feiredes mindste Fest,
 Hvor ei Alrune var Kongens Giest.

Troldkonen sidder med solvgraat Haar,
 Som hende lige til Jorden naaer.
 Kong Frode drifter med Jarler i Ring,
 Han lod Guldhornene gaae omkring.
 „Dg siig os nu, du Qvinde saa graa!
 Hvad Skiebne monne du Helten spaae?“

Alrune drifter af sorten Horn,
 Deri hun blander et Edderkorn.
 Da ryster hun stærkt paa hvert et Lem,
 Af Panden svede Draaberne frem,
 Hun gisper, og stonner saa bleg og hvid.
 Da galder Hanen ved Midnatstid.

„Dg hör, Herr Konge! jeg siger for sand:
 Det Smaa det Store vel fælde kan.
 Jeg sad i Gaar paa min Egerod,
 Da steg en rødhaaret Mand af Flod
 Med Stang i sin Haand, med et søgrønt Skiaæg,
 Dg Kinden hvid, som en kalket Bæg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae,
 En styrtet Hest som et Nadsjel laae.
 Ei Blod af Gangerens Indvold flød,
 Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
 Han sang: Tidt vælter Tuen et Læs,
 Tidt strander Skibet paa mindste Ræs.

Den Tid, du sældte Kong Halsdan, Drot!
 Da dræbte du ikke din Fiende godt.
 Hvo Ufrud luger, min Herre god!
 Maa luge det op med Trevl og Rod;
 Hvis ei, da breder fra Gierdets Rand
 Sig snart den saftige Lovetand,

Dg voyer saa vildt med sin skarpe Saft,
 Dg blomstrer gyldent i første Kraft,
 Dg truer dig med sine Duun saa rund,
 Thi jager dem bort din blæsende Mund,
 Betyder det, Konning! at du skalst døe.
 Det sværger Alrune — ved Hop og ved Ho!"

Kong Frode grunder saa mørk i Sind.
 Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
 Dg seer paa Qvinden saa bonlig blid,
 Dg stryger en Ring af sin Finger hvid.
 Den glider ned i Alrunes Skiod,
 Dg glimter med en Karfunkel saa rød.

Saa snart Alrune Karfunklen seer,
 Hun anderledes til Sinds sig teer,
 Dg siger: „Frode, min Konning! af,
 Hvad vil I agte paa Kiærlingsnak?

J stole paa eders Glavind trygt,
Dg angstes ei af en Nidingefrygt!"

Da blusjer Frode med skummelt Mod:

"Her! dine Lemmer skal svede Blod.

Paa Pinebænken jeg strækker dig;

Jeg seer det vel, du forraader kun mig." —

"Nei," raabte Heren, "Herr Konning! o,

Forvar dig, vogt dig for Helg' og for Fro." —

"Hvor er de?" — "Edle Herr Konning! her,
J Trællestokken ved Skienken der.

De rede herhid paa det unge Føl,

De kom at skienke dit Graverol." —

"Ha, griber dem! griber dem!" Kongen skreg.

Da blev liden Signe Kinden saa bleg.

Men ud af Døren, som hoit til Hest,

De fløi, som Lovetands Duun for Blæst.

De løbe til Skoven, hvor tykkest den var.

To Spader paa Skuldrene med de bar;

Dem reve de Trællene nys af Haand.

Hver svang sin Spade, som lette Baand.

"Kom," raabte Helge, "kom, Fro! kom her,

Kom, hielp at grave ved dette Kiær.

Her giemte vor Fader sin Krone rød,

Fordi han frygted den lumske Dod.

Os har han sagt, hvor Kronerne laae,

Kun du og jeg kan dem atter faae."

Da grove de Dreng med megen Flid

Alt i den stiernede Midnatstid.

Ung Helge finder den største Ring,
 Han gjør af Glæde saa hoit et Spring.
 Ung Hroar finder den Krone klar,
 Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

„Kom nu, min Broder! og vær ei seen,
 Dg lad os bestige den Kongesteen.“
 Til gamle Thing de Pille hengaae;
 Der sætte de begge Kronerne paa.
 I Gedeskinds Kofter, med guldgule Haar,
 Med Kroner af Guld de Pille staaer.

Konning Frode drager ad Skoven frem
 Med brandende Blus — da skuer man dem:
 Paa Kongestenen, og Arm i Arm,
 Foragte de Morderens vilde Harm.
 De falkler lue med roden Glands,
 Dg funkle paa Kongernes gyldne Krands.

Dg Folket kiender bag Bog og bag Tiorn
 De Kroner paa Skieldungens ægte Born.
 De kiende Faderens, Moderens Træk,
 Dg vende sig mod den Morder saa fræk.
 Da flygter Frode til skumle Slot;
 Men Helge kaares med Hro til Drot.

Nu lad ham flygte med ængstlig Hu,
 Tak Odin for eders Redning nu,
 Den usle Nest af Livet ham levn!
 Men Helge raaber: „Kun Hevn! kun Hevn!“
 Dg Skialden siunger i hvælvede Sal
 Om Hevnens Folger — og Hevnens Dval.

Frodes Dod.

Kong Frode flygter.
 Med Blus og Lygter
 I dunkle Skov
 Man ham forfølger.
 Ei Lovet dolger
 Det visse Rov.
 Man seer hans Raabe
 Bag Grenen rød,
 Og Alle raabe
 Paa Frodes Dod.

Ham Knæet vakler.
 Med lyse Fakler
 Gaaer Helge forst.
 Paa Mord han skriger,
 Som vilden Tiger
 Med blodig Torst:
 „I Leiregader
 Skal Gildet staae.
 Bor dræbte Fader
 Sin Hevn skal faae.“

Men Groar standser:
 „Nei, Lykken frandseser
 Min Tinding grøn;
 Nu bor jeg bære
 Mit Guld med Gre,
 Som Halsdans Son.
 Kan Helge frygte

For Frodes Flok?
 O, lad ham flygte
 Til Ragnarok!"

Men Helge raaber:
 „Forgieves haaber
 Din Blodhed svag
 Ham Liv at stienke.
 Hans Blod skal stænke
 Den Dag i Dag.
 Min Faders Dræber!
 Jeg vil dig vel.
 Enart dine Læber
 Skal kysse Hel.

Din Mand sig svinger
 Paa svovlblaee Binger
 Til Dodes Hal.
 Den rode Drage
 Skal herligt brage
 Med hoie Knald.
 Paa Skyer sorte
 Den hid sig svang;
 Alt Rastronds Porte
 Gaaer op med Klang."

Saa raaber Helge:
 „Nu kan J vælge
 Blandt Bilkaar to:
 Ham Livet levne
 Til nye Hevne,
 Saa fromt som Gro;

Hvad heller Buen
 At spare flog,
 Dg skienke Luen
 Et Ridingsdrog."

Dg Alle følge,
 Som Havets Bolge
 Den stærke Storm.
 De Kæmper gode
 Høit kalde Frode
 En Midgaardssorm.
 Sig Helge fryder
 Med frandsjet Skast,
 Dg Mængden lyder
 Den nye Kraft.

Men dybt i Lunden
 Har Frode funden
 Sin Gudegaard,
 Af Bialker bygget,
 Dg vel beskygget,
 Thi Asten staaer
 Bed Offerstenen,
 Bed Guders Sal,
 Dg strækker Grenen
 Saa høi og sval.

Der han tilbeder
 Dg sværger Eder
 En Havets Qvind,
 Den skionne Huldre
 Med runde Skuldre,

Med Rosenkind,
 Som hist i Sivet
 Blandt Blomster boer,
 Dg Underlivet
 Som Slange snoer.

Den Jetters Datter
 Kong Frode slatter
 Med Ustylds Blod.
 Bag dunkle Bove
 I grønne Skove
 Hun gav ham Mod.
 Hun gav ham Kronen
 Dg Lyst og Fryd;
 Dg Huldrekonen
 Han gav sin Dyd.

Men Odin skuer
 Bed Glidskialfs Luer
 Til Krat og Tiorn.
 Snart han opdager,
 At man bedrager
 Ekioldungens Born.
 Han Flodens Dronning
 Med Rædsel slaaer,
 Dg Helge Konning
 For Taarnet staaer,

Dg kaster Flammen
 I Askestammen,
 Dg Alt er Blus.
 Høit Biælken knager,

Dg Tieren brager
 I tørre Mos.
 Kong Frode viger
 Til Taarnets Rand;
 Men Ilden stiger
 Saa hoit, som han.

Han raaber Naade,
 De Hænder baade
 Mod Himlen slaaer.
 Men Helge svarer:
 „Nu du erfarer,
 Hvad Hevn formaaer.
 Hoit Halsdan svæver
 I Skyen rød;
 Hans Skygge kræver
 Sin Morders Dod.“

Da Kalken spinder
 Af Frodes Kinder,
 Han blusjer vild.
 Han striger, synker,
 Dg Ingen ynker
 Ham i hans Ild.
 Da stiger Luen
 I Guders Gaard —
 Dg hoit Havfruen
 Paa Flammen staaer.

I Baalets Bolger
 Hun halv fordolger
 Sin Snogedeel;

Men Arm og Bryster,
 Som huldt forlyster,
 Dem seer man heel.
 Hun rædsomt smiler
 I Rattens Lund,
 Og Fingren hviler
 Paa hendes Mund.

Et selsomt Under!
 Man seer, hun grunder
 Paa blodig Ligt.
 Alt Taarnet zitterer,
 Og Ilden knitterer
 Fra Qvist til Qvist.
 Kong Helge viger
 I kolde Nat.
 Da Flammen stiger —
 Og slukkes brat.

Men dybt i Fiorden
 En dæmpet Torden
 Sig høre lod;
 En Gysen farer
 I Heltefarer,
 I Kongens Blod.
 Paa alle Kyfter
 Slaaer Velgen op,
 Og Sivet ryster
 Sin Blomstertop.

Belges Eventyr.

nr

W

Roskilde bygges.

Naar Tordnen renset har med sine Skyer
Den qualme Luft, da blier den atter blaa.
De unge Blomsters Skionhed sig fornyer
Med dobbelt Rodme paa bedugte Straae.
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer;
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl, og hugge Biælker lige,
Hvis Borgens af sit Gruus igien skal stige.

Kong Froar, blid og rolig af Naturen,
Skiondt ung af Aar, er gammel paa Forstand.
Med Smerte seer han hisset Leiremuren
Tilintetgiort ved Isefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker, hvor det gielder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Dg medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den luegyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Baaben seirende forstræffe:

Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
 Og sætte Steen og Bælker snildt i Række,
 Og mure Bygninger i lige Rader
 Med brede Torv og rummelige Gader.

Den gamle Mimer, Hroars ædle Ben,
 Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
 Thi ofte gif den unge Konning hen
 At spørge den guddommelige Skygge.
 Der var en Brønd — den springer viist igien —
 Den sprang i Leirefkovens dunkle Hygge;
 Der sad den vise Gud ved Midnatstide,
 Og lærte Hver, som gierne vilde vide.

Men Faa kun steg derned; den stolte Thor
 For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
 De meente, Kraft nødvendig var for Nord,
 Og frygted, her den skulde Skade tage.
 Skiondt Odin selv fra Balhals Giestebord
 Hver Aften kom, for Bøgeret at smage,
 De spottet stolt dog Siælens Herredomme,
 Og Styrken blev — en Ganger uden Tomme.

Hvor var det smukt, at see den vise Gud
 Med iisgraat Skiæg, og klædt i Badmelskaaben,
 I Skoven, medens hist fra Skyens Brudd
 Den lyse Maane viste Himlen aaben;
 Den unge Drot i grønne Silkestrud
 At søge Mimer uden Skiold og Vaaben;
 At see dem glade sig ved Hulen møde,
 Og skilles først mod aarle Morgenrøde!

„Søn!“ sagde Mimer, „her ved disse Bæld
 Du reise skal din By til Danmarks Væ.
 Det flade Siælland eier intet Fjeld,
 Som Helteborgen kan i Skyen bære;
 Men Kilder, Skov og Fjord kan giøre Skiel
 For hvad Naturen ellers maa undvære.
 Byg her din Stad, og viid, i Tiden silde
 Den giemme skal dit Navn, som Groarskilde!

Dg naar alt længe Veireffovens Træer
 Er vegne bort for Plovens Agerfure;
 Naar Fjorden halv er sunken til et Riar,
 Dg Intet sees af dine gamle Mure;
 Naar længst en anden By har reist sig, nær
 Din sunkne Kongsgaard, dine Tomfrubure:
 Skal dog med Taarn og Hal din Fjord begaves,
 Dg danske Kongers Liig skal der begrades.“

Kong Helge seiler dristig midlertid,
 Dg breder ud sit Navn i Nordens Riger.
 Som Ornen høit i Luft, han forer Strid,
 Til Storm han kaster sine lette Stiger;
 Da entres, medens Volgen høi og hvid
 Dpflummer med de grumme Havets Piger,
 Som fanger i et Net til Dodens Hvile
 De Liig, der styrte ned for Heltens Pile.

„Dg medens Helge glæder Asa-Thor,
 Saa skynder jer, I Tommermand! at lave
 Et Badehuus ham ved den kule Fjord.
 Jeg selv har plantet ham en Ublehave.

Did skal han vandre hen fra Giestebord,
 Og fryde sig ved Iduns modne Gave.
 Der skal han nyde Livet, glemme Leire,
 Og styrke Kræfterne til nye Seire."

Ung Helge drager hjem en Sommernat;
 Mod Stranden langsomt Sneffen Boven fløver.
 „Nu lad os komme bag paa Hroar brat,
 Og saae ham til at troe, det er en Røver!
 Han sidder i sin Hytte hist forladt,
 Og Algermanden Kæmpens Hielp behøver.
 Nu lad os ængste ham med vore Feider!"
 Saa taler hiin, og sender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
 „Herr Konge! vi maae være draget feil.
 Jeg ingen Leirehytter kan opdage,
 Slet intet Gruus ved Isefiordens Speil.
 En Bold jeg saae sig rundt om Byen drage.
 En By! Kom, lad os heise vor Seil!
 En Trolde har os forført i Midnatstunden;
 Vi lobet er i Bretlands Themis for Lunden." —

„Umuligt!" raaber Helge. „Herthedal
 Er her; jeg stuer Isefiordens Bove.
 I Skumringen jeg seer den store Sal
 Af Fædrelandets hvalte Bogeskove.
 Og skulde nu den vidtberømte Hval
 Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
 Afsted, at undersøge Byens Bolde!
 Jeg gysar ei, og allermindst for Trolde."

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
 I Roskilds sikkre, rummelige Gader!
 Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
 Og at der kæmpes kan foruden Blader.
 Fra Tøse han betragted ned til Fod
 Den fieldne Broder, som var Kampens Gader,
 Men som formaaede, mens han tappert segted,
 At virke det, der var hans Glavind negtet.

Med Thor stod Asa=Mimer paa en Sky; †
 Hiin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
 „Da“, raabte Mimer, „vil først Løse flye,
 Naar disses Kraft eet Kongebryst bevæger.“ —
 „For meget!“ raabte Auka=Thor med Gny;
 „For splintre skal mit Lyn de danste Eger.
 Kun Odin Kraften blev med Viisdom givet.“ —
 „Nei,“ smilte Mimer, „dertil stræber Livet.“

Havfruen besøger Konning Helge.

Dagen er lang, og Sommeren heed,
 Snart Morgen paa Aften følger.
 Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
 At qvæges i Havets Bolger.

Uf Biælker bygt, i rindende Vand
 Det staaer ved Bæle betrygget.

Det vender mod Nord til klaren Strand,
 Af Almetræer beskygget.

Et Sovestue er Badet nær,
 En Loibank bredest derinde.
 Det dunkle Kammer har grønligt Skær,
 Thi Lovet vogter for Vinde.

Konning Helge springer i Badet ud,
 Han sig i Vandet forlystet;
 Han ligner Ugir, den stærke Gud,
 Naar Volgen ham spiller om Brystet.

„Her er for snevert, her er for trangt.“
 Han aabner den Brædeluge.
 „Derude Badet er mere langt;
 Der skal mig Volgerne sluge.“

Han tumler sig, som den muntre Fisk,
 Af Strømmen vugget og baaret;
 Han er saa deilig, saa ung og frisk,
 Og Sivet sig vikler i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Træet staaer,
 Og ud fra Buskene titter;
 Stærkt hende Hiertet i Livet slaaer
 Bag Lovets skjulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,
 Deri sig Konningen hyller.
 Det er saa kolt i den Aftentid,
 Og Volgen mod Pælene skyller.

„Forlader mig nu, J Trælle to!
 Jeg vil paa Banken mig strække.“
 Der finder han snart en quægjom Ro
 Paa Sivets flettede Dække.

Han slumrer ind ved Volgernes Larm,
 Saa sagte sig snige de Strømme.
 Han støtter sit Hoved paa sin Arm,
 Og smiler i Heltedromme.

Ham synes at see Valkyrier tre,
 Der ned fra Regnbuen stige:
 Som kryftet af den hvideste Sne,
 Hver rosenfarvede Pige;

Den ene med Sværd, den anden med Stang,
 Den tredie med fiærede Pile.
 De sungen Kongen en Heltesang,
 Imens de lysfende smile.

Han strækker sin Arm saa fiærligom,
 At gribe Moen om Livet;
 Da vaagner han af sin skionne Drom —
 Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
 Han horer Noget at klynke.
 Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
 Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, som var det Vind,
 Der foer fra Havet i Roret.

Snart selsomt det bevæger hans Sind,
Dg klinger saa lystigt i Dret.

Han aabner Døren af Granesjæl,
Hvor Koften synes at stige;
Da skuer han paa den nedhamrede Pæl
En frysende Tiggerpige.

Hun sidder ved den aabnede Dør
Med Lokker drivende, gule;
I Volgen bag de stummende Ror
De spæde Fodder sig sfiule.

Om Livet en Kofte knapt sig slaaer;
Af Kuld han seer hende grue.
Hun er kun lidt over fiorten Aar,
Dg fast som Barnet at skue.

„Af, Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Billie;
Tillad mig at sove den eneste Nat
I Kammeret paa din Tillie.“

Ung Helge føler en selsom Lyst,
De Blik i Hiertet sig bore;
Bag Koften knopper et Lilibryst,
Dg Dinene tindre saa store.

„Dg kom du kun, mit vakke Barn!
Det blæjer saa koldt derude.“
Om Haaret har hun et Fissergarn,
Det ruller hun til en Pude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ;
 Det Konning Helge bedrover.
 „Hvad gavner hende det lune Træ,
 Naar jeg hende Leiet berover?”

Du hvile dig ved min Side her!
 Du kiender mit Helterygte;
 Jeg lægger imellem os mit Sværd,
 Saa har du Intet at frygte.”

Nu smiler hun sødt i rolige Blund,
 Mens Barmen synker, og hæves.
 Ung Helge prøver at sove, som hun,
 Men prøver det kun forgieves.

Han Diet tidt over Axel skod,
 Stærkt funkled Helten i Lue:
 ”Dg kosted det end min visse Dod,
 Jeg maa dog Soversten skue.”

Da vender han sig, og bliver vaer,
 Med Arme svulmende, hvide,
 Den største Skionhed, Jorden har,
 At slumre ved hans Side.

Den sorte Kofte sig meer ei snoer,
 Og Pigens Indighed giemmer,
 Et tyndt og slagrende Solvermor
 Indhyller de deiligste Lemmer.

Tre Timer virked som hele Aar:
 Som Barn hun klynked paa Tilie;

Hun faldt i Sovn som en Knop i Vaar,
Dg vaagnede som en Lilie.

De Dine, blaae som Riearminder, seer
Med smægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge sig selv ei meer —
Dg Hejen Helten bedaarer.

„Farvel, min allerkiæreste Ven!“
Saa spotter hun ham med Latter;
„I Dag et Aar jeg kommer igien,
Dg bringer dig her din Datter.“

Saa synger hun vildt, og reiser sig op;
Til Skæl forvandles de Klæder,
Dg fælt hun bugter sin Slangefrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd, og hugger til Krybet;
Da saarer han kun den lette Vind —
Dg Havfruen dandser paa Dybet.

Havfruens Sang paa Dybet.

Bølger, I Kattegats skummende Bølger!
 Havfruen dolger
 Ikke sin Glæde.
 Skum, o du Skibenes farlige Stræde!
 Rør dig fra Grunden;
 Hevnen er funden.

Lyd nu, o Sang, som skal Skioldungen haane!
 Høit imod Skaane,
 Høit imod Skagen.
 Lindesnæs vise med Bølgernes Bragen,
 At det fornemmer
 Havfruens Stemmer!

Maane, som hist giennem Drivskyen skuer!
 Lad dine Luer
 Selsomt med Glandsen
 Lysne mig Bryttet, og lysne mig Svandsen.
 Havfruen taler
 Høit mellem Hvaler.

Standt nu din Flugt giennem dæmrende Taage,
 Svævende Maage!
 Sølhund paa Sandet!
 Vælt dig fra Brændingen atter i Vandet,
 Skynd dig at prise
 Havfruens Bise.

Frode, som offred til vældige Jetter!
 Trolden forgietter
 Ikke sin Dyrker;
 Dragen, som ruger paa Hevnen, sig styrker.
 Trost dig, min Veiler!
 Hevnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage,
 Intet tilbage
 Border af Vtten.
 Listig skal Bellysten, blodig skal Trættens
 Hevne dig, gode
 Jetternes Frode!

Aldrig i Niffelheim Loke foragter
 Den, som ham slagter
 Menneskesønner.
 Herligt med Hevn han i Helvede lønner
 Den, som for Fryden
 Offred ham Dyden.

Helge skal spredes, som Avner for Vinden.
 Listigt har Qvinden
 Saaret hans Hierte;
 Lysten, som hun ham i Armene lærte,
 Vældig skal bruse,
 Barmen ham knuse.

Hør nu, I Klipper! min frækfeste Datter:
 Snart skal hans Datter
 Hevne sin Moder.
 Skulde skal myrde sin eneste Broder;

Ei skal I savne
Blod, mine Navne!

Evulmer mod Asernes hvalvede Himmel,
Vulgernes Brimmel!
Tonende røde
Flammende Nordlys nu Stierneerne møde!
Datteren fodes,
Broderen dødes!

Nu har jeg sunget Forbandelsen over
Ekummende Bover,
Bellystens Bæger.
Hisset jeg stuer den lurende Ægir;
Nu vil jeg skiule
Mig i min Hule.

Ægir i Morgenrøden.

I Bolger smaae!
Nu stille, blaae
I kruse kun min Glade.
Let svæver Niord
Kun paa min Fiord;
Nu veeg hans Hustru Skade
Til Heklas Bierg
Med Trold og Dverg
Og søle Hvirvelvinde.

Der sværmer nu i Rætter ni
 Den frygtelige Dvinde;
 Imedens svæver Snekken fri,
 Som Fugl om Biergets Linde.

Ei Døden grum
 Bag falske Skum
 Det frække Hierte saarer,
 Og spotter vaad
 Med kolde Graad
 De hede Kummerstaarer.
 Hver Kiel med Jil,
 Som Lustens Pjil,
 Nu giennem Boven render,
 Mens Solen rød bag Volgen staaer,
 Og smukt i Vandet brænder,
 Og Freia fra de gyldne Haar
 Sin Dugg til Jorden sender.

Ni Dage nu
 Skal uden Gru
 Kun skue Fredens Snekke,
 Og ingen Krig
 Og intet Piig
 Min blanke Flade dække.
 Nu Korn og Malt
 Og Skind og Salt
 Skal Kiebandstribet føre;
 Rødtørftighedens Bon paa Land
 Skal Guderne bønhøre,
 Og Ladningen til sikke Strand
 Trygt over Volgen fiøre.

Gift staaer dit Slot,
 Min unge Drot!
 Du sværmer vildt, o Helge!
 Du offred Ran
 Heel mangen Dan;
 Du vil ei Egir vælge.
 Du stolt af Sind
 Med Blus paa Kind
 Den milde Gud foragter;
 Naar Stormen vælter Strommen stærk,
 Du helst i Kampen slagter.
 Men vogt dig dog for Lofes Bærf
 Og for de onde Magter!

Din Broder Fro
 Gior mig saa fro;
 Ham mangler ikke Modet.
 Han kraftig staaer
 For Leiregaard;
 Men helst han sparer Blodet.
 Han er min Son.
 Hans Morgenbon
 Jeg faderligt maa love;
 Han siger: „Norge Rugen faaer
 Fra Isesfjordens Bove;
 Skaan Jernet, som tilbagegaaer,
 For mine danske Blove!“

Stolt risler jeg
 Ad Volgens Wei,
 Hoitsiddende paa Hvalen,

Med Perlefrands
 I Morgenglands,
 Og skuer over Dalen.
 Nu Siællands Kyst,
 Som er min Lyst,
 Jeg faderligt vil pleie.
 Jeg jager Eild fra Grunden op
 Til hvert et Fiskerleie;
 Thi Siælland med sin Bogetop
 Er dog mit Indlings-Gie.

De tre Mænd paa Suen.

Det var en sildig Juleqvæld,
 Det var saa koldt, som paa Fjelsefjeld.

De Giesster forlade Kongens Gaard;
 Saa tankefuld ung Helge staaer:

„Halvandet Mar nu vel henrandt
 Fra den Tid, Høxen i Badet svandt.

Hun lovede mig det spæde Noer;
 Jeg haaber, hun holder ei sit Ord.“

Dankonning skuer af Binduet ud,
 Da blandes Frosten med Regn og Slud.

Det syger saa hvidt med store Fog,
Og Maanen dæmrer i Skyen dog.

Konning Helge skuer i Matten hen —
Han seer paa Sneen tre store Mænd.

Tre Gange red de hans Huus forbi
Alt over den snevre Gangersti.

De vare blege, bestænkte med Blod,
Og Binden i deres Kaaber stod.

En Helhest rede de paa for sande;
Af blege Bene var Hestens Bænde.

De hilste Kongen i dunkle Nat,
Og toge til deres brede Hat.

De villed op det hvideste Liin,
Og toge deraf det sorte Skriin.

De rakte ham Skrinet i Fiskergarn:
„Fru Tangfiær sender dig her dit Barn.“

Konning Helge vilde de Nyttere svare —
Da mærkte han først, de borte vare.

Han horte Hesten ved Fiorden i Skoven
At sparke Isen med Hestehoven.

Han horte dem plumpe ned i Fiord —
Han satte Skrinet saa bleg paa Bord.

Dronning griber sin skarpe Kniv:
 „Det lidet Utykke skal miste sit Liv.“

Han aabner Laaget med vreden Sind —
 Da smilte Roret med Rosenkind.

J Haarene var Sivblomster smaae,
 En Sølv mors Kiortel har BARNET paa.

Han kiendte sig selv i Datterens Træk,
 Han Daggerten falde lod af Skræk.

Den Slut kan tale, den spørger huld:
 „Hvi vredes du paa din lille Skuld?“

Min Moder boer i den Kongsgaard blaa,
 Hun sender mig Guld og Perler saa smaae.

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
 Jeg veed det vel, du est Danmarks Drot.“

Konning Helge horer den spæde Lyd —
 Hans Dine vædes med Fadersryd.

Han trykker BARNET til sit Bryst:
 „Nu kiender jeg forst den bedste Lyft.“

Da smilte Slutten saa ondskabsfuld:
 „Saa kiendes du dog ved din Datter Skuld?“

Vi meente, du varst saa fornem nu,
 At Fiskerpigerne glemte du.

Hver vil det ei min Moder formeie,
Naar Taarer hun seer i min Faders Die!"

Med Fiorden stod en fersalden Muur;
Der bygged Kongen et Jomfrubuur.

En Amme gav han sin Datter spæd,
Hver Morgen hun fleg, hver Aften hun græd.

Hun agted ei Riis, hun agted ei Hug;
Men hver Dag Slutten blev mere smuk.

Kun naar man den stivt i Dinene saae,
Da spilled saa lumsk det falske Graa.

Med Siv hun pynted sit sorte Haar,
Og leged sielden i Ublegaard;

Men hver en Aften med Glæde stor
Hun baded sig hist i Isesfjord.

En Fugl svinger for Kongen.

Nu Somren er atter tilbagevendt;
 I Efoven tændt
 Har Freia de knoppede Roser.
 Konning Helge sidder i Skyggen bold,
 Paa Bæggen i Badet hænger hans Skiold,
 Hans Hielm, hans Brynichoser.

Han støtter til Haanden de loffede Haar,
 Hans Hierte slaaer,
 Dg Blodet ham blusser paa Kinden.
 Han mindes Natten ved Tangfiær's Barm:
 „Hun knuged mig heftigt, sødt i sin Arm,
 Dg svandt, som Bladet for Binden.

Hvi svegst du, deilige Lilievand!
 Din Drot i Dan?
 Kun kort var min Glæde paa Jorden.
 Nu sukker jeg hen mit unge Liv,
 Min hele Fryd var et Blomstersiv,
 Som smiler — og synker i Fiorden.

O, vendte du atter tilbage nu,
 Bist uden Gru
 I Møde jeg skulde dig gange.
 Naar kun for mig du est Qvinde skion,
 Hvad siger det siden Halsdansk Son,
 Om du i Havet er Slange?

Hvi lærte du mig den korte Vyst
 Ved Elskovs Bryst?
 See, Skoven sig atter bekrandsfer!
 Nu foler jeg kun den unge Vaar;
 Mit Spyd bestøvet i Hallen staaer,
 Dg rustent hænger mit Pandser."

Da suser det i den Lindegreen.
 Fra mosgroet Steen
 Ung Helge skælvende springer.
 Da smutter af Træets grønne Skiul
 En toppet, soblaaglindsende Fugl
 Med purpurfærede Binger.

Den sætter sig ved Kong Helges Fod
 Med dristigt Mod,
 Dg siunger ved Kilden paa Randen:
 „I Skoven de myskende Blomster staae,
 I Verden utallige Piger jeg saae,
 Een mere smuk end den anden.

Hvi sukker du for en Mo, som svandt,
 Naar nok iblandt
 Der er at vælge for Kloge?
 Omfavn dem smilende paa din Bei,
 Deel deres Elskov, og græm dig ei,
 Naar bort de smutte som Snoge!

I Angelsagen der stander en Gaard,
 I Ungdomsvaar
 En Dronning hersker derinde.

Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
 At aldrig han end i Verden saae
 Slig elskovvækkende Qvinde.

De store Lokker, i gyldne Pragt
 Om Halsen lagt,
 Ei Svanebrystet bedækker.
 Den fulde Læbe med Bølløst leer;
 Men naar man i hendes Dine seer,
 Da Stolthedsblikket forstrækker.

Herr Konge! det var en Biv for dig.
 Og tro du mig,
 At Dlus's Hierte kan flamme!
 Hun vil omfavne dig sødt i Lon,
 Naar hun erfarer, du est en Son
 Af Odins hellige Stamme.

Og agt du ei hendes hoie Mod!
 Af Emblas Blod
 Er hun, saavel som en Anden.
 Den vildeste Qvinde med Stang og med Sværd
 Erkiender tilsidst i den fiærlige Færd,
 At hun bør adlyde Manden."

Saa synger den liden Fugl paa Qvist
 Med megen Løst;
 Den unge Konge maa studse.
 Den hopper langs med de skulende Træer,
 Og springer ud i det fivede Kiær
 Som eddersvulmende Ludse.

Men Kongen grunder paa hvad den sang,
 Ei hen engang
 Til Kiæret hans Die den følger.
 Han tænker paa Fruen i Sagenland;
 Og næste Morgen bestiger han
 Et Skib paa de glidende Bolger.

Helge reiser til Dronning Oluf.

Den velforgyltde Drage løb i de Bolger blaae
 Til Sagenland mod Borgen. Da stued Helge staae
 I Vinduet deroppe heel mangan deilig Maard.
 Herlig speiltes i Vandet den stolte Kongegaard.

Da spurgte Helge Konning Keigin sin gode Mand:
 „Kiender du de Piger, som staae paa Borgens Rand?
 I herlige Klæder de vise dristigt Mod,
 Og tælle vore Kæmper paa den speilklare Flod.“

Da svared Keigin Kæmpe: „Nu skalt du sige mig,
 Edle Herre Konning! og hvilken lyster dig
 Af disse tydste Qvinder i de sneehvide Liin?“
 Da svared Helge: „Seer du hiin ædle Jomfru siin?“

Med store Dienlaage hun stuer dristigt ned,
 Og herligt svulmer Dugen over Evanebarmen bred.
 Hun er saa smal i Midie, hun er til Maade lang;
 Jeg vedder, det var hende, som Fuglen mig besang.“

Da svared Reigin Kæmpe: „Der giettede du sandt.
Som Maanen mellem Stierner, hun straaler iblandt
De gyldenlokkede Piger; thi Dronningen du seer.“
Da tænkte ungen Helge paa Tangkær ei meer.

Nu bod den ædle Dronning de unge Piger gaae
Fra Bindvet, og ei saa nysgierrige staae,
Ei give paa de Giester i Kongeslibet Agt.
Hvad Dronningen da talte, det blev dem siden sagt.

Den luegyldne Snekke da løb paa hviden Sand.
Helge, den heel Driftige, da førte paa Land
Sin fulsorte Ganger, som reist var over So.
Det saae fra hendes Bindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet, og Sadelbuen smal.
Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
I Sadlen hang Bælder af klaren Guld saa rød,
Hans Loffer ham fra Hielmen over Skuldrene flød.

Med Spyd, som var blanke, med velslebne Sværd
Da nærmed sig til Borgen Skioldungens Hær,
Med stærke Jernsporer, med Skarlagenskind;
Det skued Dronning Oluf, saa tankesuld i Sind.

De Snekken lod i Fiorden uden Bogter staae.
Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
Den Kongesgaard var bygget ved Floden paa det Næs
Af ædle Marmelstene, saa grønne som Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
Dem i Møde løbe de staalklædte Mænd,

Modtog de deres Gæster, alt som de kunde bedst:
 „Nu flyer os eders Vaaben, eders Skiold, eders Hest!“

Da sagde Reigin Kæmpe: „Dem vogte vi vel selv;
 Sværdet kan man bruge paa Land, saavel som Elv.“
 Gienstvarte Ridder Ulrik: „Det er en gammel Skif,
 At aldrig Nogen væbnet i Kongeborgen gif.“

Da spændte Konning Helge sin Glavind strax fra Bælte.
 Ugierne gjorde ligesaa de andre Danerhelte;
 De mumled: „Uden Vaaben og Skiold er fremmed Mand,
 Hvad Biorn er uden Klo, og hvad Ulv uden Tand.“

I Dronningens Hal der stod den Kæmperad.
 Med Edilstene Oluf paa Kongestolen sad:
 Rubin om smukke Midie, og over Barmen fuld
 Silken den hiin grønne med Plader af Guld.

Paa hendes lofte Hoved en taffet Krone stod;
 Rinden var som Rojer, og Læben var som Blod.
 De Dine ligned Himlen, som Skyen dækker halv;
 Hvor den Jomfru skued, der Heltene skialv.

Da bodes Konning Helge til Velkomst en Drik.
 Ud i Fegtergaarden da Kæmperne gif,
 Den granvorne Skioldmo bandt Rem om hviden Arm.
 Da stod igien de Piger i Bindvernes Karm.

Hun raabte: „Konning Helge fra Danmarkis D!
 Og vilst du Dysten prøve med den vaabenklædte Mo?
 I Fald du Epillet vinder, da vorder jeg din Liv;
 Men dersom Oluf seirer, det koster Helges Liv.“

Helge Keirekonning til Oluf svarte Ja.
 Ind i Fegterfredsen bragte man da
 I guldslagne Skeder to frygtelige Sværd.
 Gaa! da begyndte den heel lystige Færd.

Hun greb om Sværdeskæftet med sin sneehvide Haand,
 I Vinene da sunklod Valkyriernes Aand.
 Men Danerkongen bedte for Hugget med sit Skjold,
 Han agted ei at dræbe den Jomfru saa bold.

De stærke Hug paa Hielmen i Borgegaarden lod,
 Funken slei fra Staalet, men intet Blod der stod. •
 „Ha,“ raabte Dronning Oluf, „jeg seirer vist, giv Tid! —
 „Ja,“ svarte Konning Helge, „men ei i denne Strid.“

Hun hæved sin Glavind, den blinkede med Harm;
 Da greb Skjoldungen vakkert omkring Skjoldmoens Arm,
 Afvristed hende Sværdet, i Luften hen det foer —
 Da kasted han med Lethed den Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrodme da hendes Kinder fik,
 Bildt skuled under Laaget de stolte Jomfrublik;
 Men snart med Smil paa Læben fra Græsset op hun steg:
 „Nu skynder eder, Piger! binder Krandsen af Jeg.

Men først dog, Herre Konge! vi Dysten prove maae,
 Hvo af os kan Stenen længst i Luften slaae.“
 Hun hentede den med Liste, hun hen i Græsset sprang,
 De blanke Baabenklæder ved Steenkastet klang.

Helge, den heel Dristige, den største Steen da tog,
 Han lagde sig tilbage, mod Himlen han slog;

Man saae den aldrig mere, den hvisled med en Lyd —
Den fløi, som seent i Høsten en Træffugl til Syd.

Da meldte med stor Liste den unge Dronning saa:
„Du har mig overvundet; det bør jeg dig tilstaae;
Men hvis du mig vil løse, Herr Konge! fra mit Ord,
Jeg stienker dig med Stene den kosteligste Giord.

En Krone med Rubiner den skalt du ogsaa faae.
En Skioldmø kan saalidet som Ugteviv bestaae.
Naar Sommerfuglen parres, da maa den snartlig doe;
Kun Knoppen eier Styrke, men Blomsten gaaer i Fro.

Jeg ønsker at forblive, hvad nitten Aar jeg var;
Thi lad os drikke Vinen af de guldslagne Kar!
Jeg giester dig som Dronning, men ikke som din Viv.“ —
„Nei,“ svared Helge, „derfor jeg voved ei mit Liv.

Jeg kiender dine Tanker: først Hinden er saa sky,
Den spræller, og vil hurtig fra Jægeren flye;
Men snart han den dog tæmmer, den rolig gaaer i Baand,
Dg æder sine Krummer af Jægerens Haand.“

Da Duf nu vel mærkte, hvor stor hans Elskov var,
Da rødmed hun med Taushed, og stienked i de Kar.
Det Bildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund
Med Egelov i Dret, og med Blommer i sin Mund.

Da spilled de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
Ad Døren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
Da skar den ædle Marskalk med Kniven i det Sviin,
Gaa! da sprudled i Bægeret den Viin.

Heel svarligt blev da druffet, saa Sved paa Panden sprak.
 Af Elskov var alt Helge beruset, for han drak.
 Han saac i hendes Die, han lued som et Blod,
 Han trykte hendes Haand, hendes Knæ, hendes Fod.

Ru sank den unge Veiler i Jomfruens Arm,
 Dybt Munden han begravet i den sneehvide Barm;
 Der kolte han sin Læbe, der hvilete han sin Kind,
 Der vugged ham de Volsire saa listeligt ind.

„Dg hor du nu, min Terne! og bring i Hallen strag
 Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sax.“
 Saa klipped hun hans Loffer, hans lange Hovedhaar.
 Ud bares da de Kæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæk;
 Men Helge Konning snorte man i en Ladersæk,
 Hans Jæse de bestroge med det fulsorte Beg.
 Den næste Dag, han vaagned, da blev han rød og bleg.

Han stirred uden Mæle, han taled ei et Ord,
 Han speilte sit Hoved i den speilklare Fiord,
 Da nikked han saa langsomt, da blev ham Panden rød,
 Dg Taaren ham saa bitter over Læberne flod.

„Afsted nu, mine Kæmper! afsted, mine Mænd!
 Jeg haaber, næste Sommer vi giestes her igien
 Med hundrede Skibe, med ti tusind Sværd.
 Jeg mærker, Dlug elsker den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Sovne med Hevnens glade Harm,
 Forræderfsken, den kloge, paa sin sneehvide Barm.

Jeg siger eder, Kæmper! at snart til Helges Lyst
Skal Skibet hende vugge paa Volgernes Bryst."

Saa heised han sit Anker, og løb til Dresund.
Den skældakte Havfru sig hæved fra Grund;
Hun strakte hoit sin Nakke, hun efter Skibet saae,
Da svulmed og da fortnede de Volger saa blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gialdt,
Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt
Da styrted mangen Somand fortumlet overbord,
Men kraftig styred Helge det knagende Nor.

Han sad som Hler Ugir i luegysdne Stavn;
Han undgik hvert Skæer, og løb hurtig i sin Havn.
Han kunde tæmme Havet og Klipper og Vind,
Kun ikke sit eget hevngierrige Sind.

Skulde dandser for sin Fader i Roskilde.

Ronning Helge lander i Isefiord,
(Ung Skulde dandser paa Lilie),
Han kaster sin Glavind saa bleg paa Bord,
Til Hevn kun stunder hans Villie.

Han sidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Mioden ombære.

„Thor give, den Fest var snart forbi!
Hvad er en Fest uden Ure?“

Konning Helge vandrer i Maanestien,
(Ung Skulde danser paa Lilie),
Han drager sit Sværd af det brune Skind,
Og halsbugger Rose med Lilie.

Han synes at skue kun Spot og Had
I Blomstens svulmende Bæger.
Han harmes over det Rosenblad,
Som lefler i Binden, og leger.

Kong Helge grubler ved Nat og ved Dag,
(Ung Skulde danser paa Lilie):
„O, hvor dog Manden er mat og svag,
Som tvinges af Qvindernes Billie!“

I hente mig Skuld, min Datterlil,
Fra Jomfruburet i Skoven!
Hun svæver saa let ved det Strængespil,
Som Bladet svæver paa Boven.“

Ung Skulde kommer. Saa listig grum
Hun smiler, mens Diet brænder.
Saa hvide, som Havets hvideste Skum,
Er Armene, Brystet og Hænder.

Hun har saa liden, saa deilig en Fod,
Som noget Die vil skue.
For selsomtjmidige Ledemod
Maa næsten Konningen grue.

Bed Sækkepibens og Trommens Lyd
 Ung Skulde danser paa Lilie;
 Men liden kun er Faderens Fryd,
 Skiondt Datteren lyder hans Billie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
 For sig med Mioden at lædse.
 Han skienker hende den Drik saa god;
 Hun rækker af Guld ham en Kæse.

Dronning Olufs Billed paa Vaaget staaer,
 Han aabner Kisten bevæget —
 En Lok han seer af sit eget Haar,
 Tæt sammenklinet med Beget.

Da drager han ud sit Sværd i Harm,
 Og hugger efter sin Datter;
 Men Skulde griber om Konningens Arm,
 Og synger yndigt med Latter:

„Min Fader! Sværdet i Balgen slut.
 Hvi harnes J over den Hulde?
 Hvad Oluf i Sagen har forbrudt,
 Hvi skal det hevnes paa Skulde?

En Helt kan være saa stor, saa stor,
 Dog trænger Lyset til Skyggen;
 Han elstes af Odin, elstes af Thor,
 Men Freia vender ham Ryggen.

Han hugger Pandæret itu med Lyst,
 Naar han sin Fiende forfølger,

Men saares selv af et Lilliebryst,
Som alt for noget ham bolger."

Saa svinger den Blud med spodske Ord,
Alt mens hun danser paa Lillie.
Konning Helge stirrer saa stivt til Jord,
Dg blegner saa hvid, som en Lillie.

"Nu, ved den evige Thor i Sky,
Snart skalst, min Datter! du finde,
Alt den, som Heltene tvang at flye,
Ei viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqvist,
Jeg mindes de herlige Sange.
Med Magten ei, med snedige List
Man Rattergalen skal fange."

Helges og Groars Affked.

Helge.

Stedsse sidder her du rolig
Under Egetræets Skygge.
Broder! vilst du evig bygge?
Graven blier din sidste Bolig.
Du est yng endnu og vaffer;
Nid dog cengang under D,
Fæst du dig saa væn en Mo,
Mens paa Havet Helge flaffer!

Hroar.

Helge flakker om paa Hav.
 Vil da Helge evig flakke
 Paa den luegyldne Smakke?
 Velgen blier din sidste Grav.
 Daarligt du bebreider mig;
 Hvorfor har du selv ei Dronning?
 Du est Danmarks ældste Konning,
 Wtten stamme bor fra dig.

Helge.

Det er ikke sleet, som sagt.
 Dite har alt Freias Kerte
 Landt i Flammer dette Hierte;
 Helge kiender Freias Magt.
 Men i hendes Frugt jeg fandt
 Fæle Rastronds Orme nage;
 Bitterheden blev tilbage,
 Og den korte Sodme svandt.

Hroar.

Ilden funkler i dit Die,
 Blegghed hviler paa din Kind.

Helge.

Snart det kan igien sig soie,
 Helge blusser fro i Sind.
 Han er syg — maa læges forst.

Hroar.

Hvilken Sygdom kan det være?

Helge.

Saaret brander i hans Ore,
 Hevnen er hans Jæbertorst.

Hroar.

Duf trodser paa sit Slot.

Helge.

Stille, Broder! stille, stille!

Hroar.

Stolte Dronning!

Helge.

Skionne Frille!

Alt endnu kan vorde godt.

Hroar.

Eiig, hvad svulmer i din Barm?
 Selsomt du paa Jorden stirrer,
 Diet funkler, Ræben dirrer —

Helge.

Hører du den muntre Larm?

Hroar.

Dine Helte gaae ombord;
 Hundred skionne stolte Snekker
 Med de hvide Seil bedækker
 Gladen af min Fjæfjord.

Helge.

Det var Fugle, som du saae,
 Fugle, som paa hvide Binger
 Sommeren til Sagen bringer
 Over alle Volger blaae.
 Reden venter hist paa Bæg.

Hroar.

Kommer du da snart tilbage?

Helge.

Ja! naar først min vrede Drage
 Ud har ruget sine Veg.

Helge seiler atter til Saxland.

Saa foer han fra sin Broders Favn,
 Da Roret ret var stillet.
 Han stod i den forgyldte Stavn,
 Som det udskaarne Billed.

Han mærked ei, han aad og drak
 Kun, som den syge Qvinde.
 Han skændte paa den sene Smak
 Og paa de svage Binde.

„Hvor kommer det, at Sneffen gaaer
 Saa langsomt nu og dovner,
 Da Binden dog fra Norden staaer,
 Og Silkefeilet bovner?“

De Kæmper stilled Skiold ved Skiold
 Bed Rælingen saa blanke.
 Smukt lued den forgyldte Bold
 Med Buler og med Hanke.

Da Binden hørte næsten op,
 Med Aarerne man leged,

Den frygtelige Edderkop
Saa langsomt sig bevæged.

Da listeligt Fru Tangfiær loe,
Hun fulgte med fra Havnen.
Som Muslinger paa Kiolen groe,
Hun klyngte sig til Stavnen.

Hun gjorde Veien tung og lang,
For Kongen at forhaane;
Men hoit paa Dæffet Helte sang
Bed Rattens klare Maane:

Kæmperne.

Ungerne vide,
Hvad Biornen maa lide;
Aloerne voxe, dem lystet at stride.
Munter, Herr Konge! munter, sat Mod!
Snart er Forsmædelsen jonet med Blod.

Helge.

Listigt vi komme, som Freia til Jetten,
Ikke forglemme vi Skioldunga-Wetten.
Stene paa Barmen,
Hamren i Armen —
Ha, hvilken Fæst!

Kæmperne.

Odin skal sadle sin Otteføds-Hæst.

Helge.

Ingen vi dræbe,
Eragt kun vi saare.
Kysse kun vil jeg forbittede Læbe,
Blod skal ei flyde, men brændende Taare.

Kæmperne.

Taarer kun flyde?
 Lidet da vist har din Hevn at betyde,
 Danemarks Drot!

Helge.

Huff, vore Fiender
 Gre kun Qvinder!
 Mindes, at Spotten bør hevnes med Spot!

Kæmperne.

Ha, hvilken Fæst!

Helge.

Men Ornen kun truer
 Høgen, og ei de ustyldige Duer:
 Hellig os være
 Pigernes Vre!
 Hende kun henter den luende Drage.

Kæmperne.

Nu har vi lidet af Veien tilbage;
 Højsjet vi see,
 Taarnene tre,
 Spirene blinke.

Helge.

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
 Skoven skal stiule
 Snefferne gule.
 Rask nu paa Land!
 Skyder de vuggende Skuder i Sand!

Helges List.

Da nu de Kæmper stode
 Bag Skovens dunkle Green,
 Hvor hvide Bolger toede
 Den nøgne Klippesteen;
 Hvor Birken nær ved Bogen
 Med sine Grene hang,
 Og hvor de horte Giogen,
 Mens Nattergalen sang —

Da sagde Konning Helge:
 „Af tvende haarde Kaar
 Det blideste vi vælge,
 Som Helten vel anstaaer.
 Jeg seiled over Vandet
 Med Kæmper og med Mod;
 Men jeg vil staae Landet,
 Og jeg vil spare Blod.

Vi vil ei overfalde
 De Sager her med List,
 Men Dronningen udkalde
 Til Fuglesang paa Dviist.
 Lumsk i det sidste Stævne
 Forraaded hun sin Ven —
 Og ene vil jeg hevne
 Mig kosteligt igien.

I Fald det skulde gielde,
 Og lykkes det ei her,

Da kommer J med Bælde,
 Med Fakler og med Sværd.
 Men nodig denne Slange
 I Buret maatte doe;
 Min Hu staaer til at fange
 Heel levende den Mo.

Derfor, I Kæmper! skiuler
 Jer denne korte Frist
 I disse dybe Huler.
 Bor Flaade dækkes hist;
 Den skiules af de Grene,
 Saa langt fra Borg og Byer.
 Nu vil jeg gaae alene
 Paa mine Eventyr."

Derpaa med beget Kofte,
 Med lange hvide Brog,
 Som end man seer saa ofte
 En Somand paa sit Tog,
 Kun med et gyldent Bælte
 Og med sit blanke Sværd
 Den høie Drot for Helte
 Var rustet til sin Færd.

Paa Skulderen han lagde
 Med Guld og Solv en Sæk;
 Derpaa Farvel han sagde,
 Og svandt bag Skovens Hæk.
 Kun nogle raske Skytter
 I Smug han følge lod.

To lave Fiskerhytter
 Ved Muslingstranden stod.

Den gamle Fisker stifted
 Sig til en Morgendrat;
 Han spiled ud, han stifted
 Med Kork og Bly sit Net.
 Hans Qvinde stod ved Bandet
 Og angled alt en Stund;
 Og Baaden laae paa Sandet
 Mod Himlen med sin Bund.

Den danske Konge vidste:
 Hvor Folk ved Havet boe,
 Er Fiskeren den Sidste,
 Som ei er Kongen tro.
 Han elsker Fædrelandet,
 Saa tarvelig som arm,
 Han hårder sig paa Bandet,
 Og Faren gior ham varm.

Den unge Danmarks Konning
 Grov Saffen ned i Muld;
 Han vidste, Sagers Dronning
 Heel gierrig var paa Guld.
 Han vidste, det var Loven,
 Saa her, som overalt,
 At hvad man fandt i Skoven,
 Til Kongeskatten faldt.

Han lod, som ei han mærked,
 At Fiskeren ham saae.

Han lagde Haand paa Bærket,
 Og grov i dunkle Braa.
 Han sagde til den Ene,
 Der fulgte ham som Ven:
 „Reigin! bag disse Stene
 Den stjales ei igien.

Hvad skader det, at Havet
 I Nat med Storm og Ekraft
 Mit Fartoi har begravet?
 Jeg redded dog min Sæk:
 Vel femten Pund af Guldet,
 Og vel af Solvet ti.
 Det glemmes under Muldet,
 Og Faren er forbi.

Ei længer her jeg tover,
 Til Danemark jeg gaaer.
 En tapper Havets Røver
 Sit Somandskab forstaaer.
 Et Skib jeg rustet atter,
 Og gaaer i Ledingsfærd,
 Og Tydskeren mig skatter
 Af Angst for mine Sværd.“

Derpaa han bort sig vender,
 Og Bei mod Skoven tog.
 Forbaust i sine Hænder
 Den gamle Fisker slog.
 Han sagde: „Hør, min Qvinde!
 Saaest du den Røver hist,

Der dybt i Skoven inde?" —
 „Ja," svared hun, „forviſt!

Der gaaer han med ſin Spade.
 Men ſaae han, her vi ſtod,
 Bort Liv vi maatte lade;
 Han ſaared os til Blod." —
 „Hvad?" raabte Gubben, „ſaare?"
 I det han ſlap ſit Net,
 Og greb ſin Fiſkeraare;
 „Man ſaares ei ſaa let.

Men nu jeg ufortovet
 Gaaer til min Dronning hen;
 Thi Skatten under Lovet
 Hun have ſkal igien.
 Jeg horer, at hun jager
 Alt hiſt bag Krat og Torn;
 Thi hoit fra Skoven brager
 Det raſte Jægerhorn."

Jagten.

Fisseren den gamle da skyndte did sig op,
 Hvor Hornets Toner mægtige lod ud fra Skovens Top;
 Hvor Dronning Oluf jaged, alt som hun kunde bedst,
 I grønne Jagertroie paa den sneehvide Hest.

Hun havde først sig badet i kolsigalte Sø.
 Stolt speilte sig i Vandet den herlige Nø,
 Saae, hvor de trinde Lemmer som Olie Draaben flød,
 Mens Vandet over Skuldrene fra Haaret nedflød.

Da hørte hun, i Sivet en gammel Svane sang;
 Hun kiendte vel dens Stemme, det lod saa mangen Gang:
 „Nu skynd dig, unge Dronning i friske Skionheds Glands!
 At fælde Hiorten brune bag Skovenes Krands.

Jeg lover dig en Glæde, som aldrig du har smagt,
 Jeg lover dig den bedste, den ønskeligste Jagt.“
 Da skyndte sig Fru Oluf, sit Haar hun flette lod,
 I Dugen torte Pigerne den sneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
 De Kloverblads Stovler over Anklerne smørt,
 Derover sfulmed Benet saa deiligt og saa rundt,
 Da blusjed hende Kinderne med Blodet saa sundt.

Et tunget Skiort til Knæet de lette Folder slog,
 En Hat af Floil hiin sorte hun paa sit Hoved tog.
 De tre violblaae Hiære hoit gynged paa den Hat;
 Staalbuler over Brystet med Stene besat.

Et Kastespyd hun høved, saa blinkende, saa langt;
 Et lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt.
 Hun sad, som en Valkyrie, med Blikket høit og stolt,
 Og Brystet under Bulerne for Elskov saa koldt.

Nu blæste den Jæger i gyldenblanke Buur;
 Da uilte Jægerstaren fra Dronningens Buur.
 Det horte Hiorten brune, han løb i Skoven ind,
 Han snøstet med sin Næse, han stulte sig for Bind.

Saa raadvild nu i Skoven han springer om og flækker;
 Paa Ryggen tilbage han lagde sine Tækker,
 For ei i Krattets Grene at hænge vilket fast.
 Da standsed Sækkepiben den Hiort i sin Hast.

Han lytted, han dræled, han elsked denne Lyd.
 Dlus paa sin Ganger fremstyrked med sit Spyd;
 Da sprang han med en Lethed over Grøsten bred,
 Hans Tækker giennem Buskene sig raslende sled.

Da gieede Hundekoblet, da lod det Jægerhorn,
 Hiorten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
 Med Spydet strakt i Lusten var Dlus forud.
 Da frygted Skovens Konge det dræbende Skud.

Han smutted giennem Busken, hun fulgte ham saa snart,
 Hun ændsed saa lidet den heel vovelige Fart.
 Da ganske sig forvilled den kongelige Mo,
 Hun stod ved Fiskerhytten — og Hiorten sprang i So.

Fiskeren den gamle da nærmed sig paa Strand,
 Dybt hilste sin Dronning den ærlige Mand.

Hun sagde: „Gamle Fisser! hvad standser du mig? Gaa!
Derude svømmer Hiorten i Bolgerne blaae.“

Den gamle Fisser neied for Dlus dybt sig ned,
Han sagde: „Mange Hiorte du vist i Skoven veed;
Men Solvet hiin hvide, men klaren Guld saa rød,
Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiod.“

Da steg den stolte Dronning af Gangeren brat;
Hende lysted at fange den herlige Skat.
Hun vandred hen til Brinken med den sneehvide Mand.
Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine raske Skytter han Kreds om hende slog,
Bed Lilliehaanden listelig den Jomfru han tog.
Han sagde: „Dronning Dlus! her giemte jeg min Skat,
Og Jomfruen skal blive hos Helten i Nat.“

Da Dlus Helge skued, da blev hun rød og hvid,
Da stielved hende Læberne; hun talte bonlig blid:
„Velkommen, Herre Konge! mit Espog du mig tilgiv!
I Aften paa min Kongesgaard jeg vorde vil din Viv.“ —

„I Aften paa din Kongesgaard min Viv du vorder ei,
Jeg forer dig paa Skibet, paa Bolgernes Bei.
Hvad ei du vilde give, det tager jeg mig der.
Og frygt du kun Intet, skion Jomfru saa skiar!“

Jeg rager ei dit Hoved, jeg flipper ei dit Haar,
Jeg hylde vil din Skionhed, din blomstrende Baar.“
Saa lod han hende fore paa Skibet ud i Hast,
De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den No,
 Saa agted han sig atter til Danemarks D.
 I Tollen hiin lille paa Stranden mellem Siv
 De efterlod den unge fortvivlede Biv.

Oluf paa Strandbredden.

Min Ure svandt, min Skændsel blev tilbage,
 Mat er min Klage.

Jeg fandt det Skam, at være Uegtemage;

Ru er jeg mindre,

Og bittert Harmen raser i mit Indre.

Hviin, fæle Nat! Skiul, Sky! paa Himlens Bue
 Din Maanes Lue;

Jeg blues ved mit usle Selv at skue.

Sval — sval med Binden,

O Riord! det Blod, som brænder mig paa Kinden.

En Balmufrands her skielvende jeg fletter,

Paa Haaret sætter,

At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgiætter,

At Dedens Slummer

Maa lese den Fortvivlede fra Kummer.

Slug, Storm! hans Skib, fast Volgerne paa Dæffe,
 Redstyrt hans Snekke,

Lad Havets Orm den ned i Dybet trække,
 Lad et Uhyre
 Sin Hunger paa hans lumste Hierte styre.

O Jordens Liv! bedrægelige Giøglen!
 Men her er Roglen
 Til Dodens Port, som redder mig fra Dglen,
 Der Hiertet suger.
 Min blanke Daggert sidste Gang jeg bruger.

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
 Paa Sagens Throne;
 Nu hvirvler Haaret om den blege Kone,
 Om Helges Frille.
 Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kæmper, som saa gierne lode,
 Svad eder bøde
 De stolte Blik, som nu med Feber gløde!
 Farvel, I Haller!
 Nu bygges skal mit Slot af Muslingskaller.

Farvel, I Piger, som saa huldt hver Morgen
 Paa Taarneborgen
 Udsmalte mig! nu smykker blegt mig Sorgen.
 Mig Mørket skjuler,
 Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Dluvs Liig skal Solen aldrig finde;
 Den knuste Qvinde

Skal ud med Flodens stærke Bolger rinde,
 Hvor evigt ene
 Beenraden villes i Steenplantens Grene.

Oluf kommer til Havfruen.

Saa hæved hun sit blanke Staal,
 Den blege Nattens Qvinde:
 „Nu har min Smerte naaet sit Maal,
 Og nu skal Blodet rinde.
 Det røde Blod i dunkle Band!
 Jeg styrter fra den bratte Strand.
 En dobbelt Død forjoder:
 Jeg drukner, og jeg bloder.“

Saa hæved hun sin Arm i Hast —
 Da holdt en useet Finger
 Det skarpe Jern i Luften fast,
 Stærkt sused Nattens Vinger.
 Da slap hun det med Smil paa Kind,
 Og sprang i blegen Maaneskin,
 Saa slagrende med Svæven,
 I Bolgen uden Bæven.

„Nu lukker jer, I Dine! til,
 Nu Doden sig forbarme!
 Saa endtes Livets korte Spil
 Og al min bittre Harme.“

Da sank hun ned — og sank — og sank.
Hver Favn blev Volgen mere blank;
De sorte Mattens Bover
Som Himlen ovenover.

Dg synkende, som giennem Luft
Paa Ekken en Gudinde,
Hun mærkte snart en Blomsterduft,
Som bragtes af de Vinde.
Dg Sivet var ei længer vaadt;
Dg deiligt af Krystal et Slot
Stod høit med sine Haller,
Bedækt med Perlestaller.

Et andet Liv, en anden Aand
Hernede hersked. Muren
Var ikke bygt af Kunstens Haand,
Men dannet af Naturen.
To Hvaler holdt ved Porten Vagt.
Men Dagens Lys var mere svagt;
Mørkt saae hun Himlen blaane,
Dg Solen var en Maane.

De Blomsters Dufte var ei saa sød,
Som hiit ved Sommertide.
Ei Rosen her var nær saa rød,
Men Lilier mere hvide.
De strakte sig i Maanestier
Med Bøgerne, som Palmetræer.
Da lob ved deres Rodder
Det Bildt, men uden Fodder.

Hun saae en Havfru paa en Hai
 At jage Skovens Fiske.
 De toge giennem Lusten Bei,
 Saa svævende, saa friske.
 Men ilende med lette Skor
 Hun traf dem med et Spyd af Ror;
 Da blev med Skum hun kronet,
 Og Eneglehornet toned.

„Velkommen, Oluf! i min Lund,
 Velkommen i min Stue.“
 Saa smilte med en venlig Mund
 Den stolte Havets Frue.
 „Folb Maaneder bliv her hos mig!
 Saa skal jeg atter sende dig
 Til dine Sager stærke;
 Ver List skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land
 For dig dit Guld velhigne;
 Og ganske, som to Draaber Vand,
 Vi skal hinanden ligne.
 Du hersker dybt paa Havets Bund;
 Jeg hersker hoit i Begelund.
 Du skalst dit Foster jøde,
 Men ei for Staalet bløde.

Man troer, du dig forvildet har
 Bag Skovens Egestammer;
 Du est de Sager dyrebar,
 Og Heltens Hierte flammer.

Jeg taer din Skikkelse, dit Navn,
 Og Ingen mærker Dluvs Savn.
 Naar fødte du har din Datter,
 Da est du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,
 Derom skal Ingen brumme.
 Din Sorgetid er snart forbi,
 Og mine Hiss er stumme.
 Jeg fordrer for min Hielp saa god
 Kun, at du hader Helges Blod,
 Og at du efter Evne
 Dig frygteligt vilst hevne."

Det svor hun hoit; og Tangkær foer
 Til Søens Overflade.
 Men Dluv blev, hvor Tanget groer
 Med sine lange Blade.
 Hun blegned som den hvide Bæg;
 Thi fæle Mand med sorte Skiæg,
 Og nedentil som Kisten,
 Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Ewig,
 Som hentet var fra Landet;
 Men selv de aad de Dodes Liig,
 Som drufnet var i Vandet.
 En Midienat, da Stormen lod,
 En Datter laae i hendes Skiod;
 Den blev i Volgen badet,
 Og af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den døbe lod
 I Musling-Kongesalen.
 De døbte den med sunkent Blod,
 Som tappet var af Hvalen.
 De vugged den ved lodne Favn,
 Dg raabte: „Siig os Barnets Navn?“
 Hun streg med knyttet Næve:
 „Jrfa! saa hed min Tæve.“

Tolv Maaneder forginge snart,
 Saa kom den Havfru atter,
 Til Stranden bragte hun med Fart
 Fru Oluf, hendes Datter.
 Den gamle Fisker vidste kun,
 Hvad hændet var i dunkle Lund.
 Han maatte Eden siige,
 Dg tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
 Som om det var hans eget.
 Med Angel og med Fistergarn
 Saa lysteligt hun leged.
 Hun planted i sin Urtegaard,
 Dg blomstred, som en Knop i Baar,
 Saa mangen deilig Sommer.
 Men — Hevnens Time kommer.

U r s a.

Tragedie.

Personerne.

Hjelge.

Oluf.

Yrsa.

Folkvar.

Keigin.

Tanghiær.

Kæmper og Folge.

Hansruers Chor.

Freia.

Skuepladsen er Strandbredden, omvoxt af Trær. I Baggrunden Olufs Borg, ved Havet en Hule.

Oluf alene.

Med Skræk i Dag jeg nærmer mig, med sagte Trin,
Den Hule, som i femten Aar mit Blik ei saae;
Hvor Havets Frue bragte den Fortvivlede
Til Lyset atter; hvor hun tog Bantrevningen
Af Olufs Arm, og rakte den til Fiskeren.
Den Skam, som holdes hemmelig, er evig Skam,
Dg farver Kinden med sit dunkle Balmublod,
Hvergang den mindes. Her jeg Tangkær Eden svor,
At hade Helge, hade Helges Slegsfredbarn;
At skienke hende Hevnen. Femten Somre svandt
Frydlose, uden Blomst for mig, skændt atter klædt
I Silkefiortel, med det blanke Staal paa Bryst,
Dg Tindingen frandsjet med den gyldne Kongering.
Som Ornen for, der føler i Naturen sig
Dens Herrefugl, forlader let sin Rede hist
Paa Klippen, slagrer over Skov, langs Kysterne
Paa Jagt, let baaret af sit strakte Vingepar —
Saa stormed Oluf for til Dyst. Nu daler hun,
Dg tungt især i Dag det bange Hierte slaaer.
En Havmand banked paa mit Buur ved Midienat,
Jeg aabned det; da stod han med sit sorte Skæg
Halvveist i Bandet, gav mig en Blodmuslingskal,
Dg sang: „Fru Tangkær venter dig ved Hvalvingen,
For Sol gaaer ned i Morgen.“ Rædsomt hvalver sig

Den mørke Hal, som Helheim. Intet Godt den spaaer.
 Det blinker svovlbleat giennem Hulen; Torden lod.
 Hun kommer — ha, jeg frygter hendes Diesyn.
 Kom hun dog som en Kvinde stion, som for hun kom!
 Jeg frygter hendes Slangekrop. Der er hun alt:
 En deilig Biv; men Falskhed under Hiertet slaaer,
 Og sine grønne Loffer dækker snildt hun med
 Guldvirkte Net, befrandt med Sivets Purpurblomst.

Tangkiær kommer.

Belkommen, Duf! ved min kule Sommerhal.
 Hvi est du bleg? Har Aftenlusten rystet dig?

Duf.

Jordsfarven blegner i de stærke Straalers Skin.

Tangkiær.

De kolde Volgers Dronning straalers ei med Glands.
 Med Hoslighed undskylder du din Skræk for mig.

Duf.

Naturlig er min Engstelse. Tilgiv mig den!

Tangkiær.

Du skælved ei, da Dolken af din Haand jeg rev,
 Og bar dig giennem Vandet til min Berleborg.

Duf.

Tvivl ei om min Taknemlighed! Jeg soles dybt,
 O Frue! hvad du virket har til Held for mig.

Tangkiær.

I femten Somre jeg forstyrred ei din No,
 I femten Somre nodst du Frugten af mit Bærk;
 Nu stunder Tiden, Duf! til Betalingen.

Duf.

Jeg er din Skyldner.

Tangkiær.

Mindes du den Ed, du svorst?

Oluf.

Jeg mindes den.

Tangkiær.

Jeg aabned dig en Aare paa
Dit Bryst; da farved du med Pegerfingeren
Dit Dielaag, og svorst, at atter Gravens Nat
Dig Diet skulde dække med sit Ravnemørk,
Hvis ei min Villie soielig du efterkomst.

Oluf.

Jeg svor at hevne dig og mig paa Halsdans Son.

Tangkiær.

Du svorst at hade dit og Helges Slegfredbarn.

Oluf.

Den Ed var overflodig. Det var hadet alt.

Tangkiær.

End viste du ved Daad det ei, end var dit Had
Et Sædekorn, men uden Frugt. Vel, Oluf! vel!
Jeg veed, at Sædekornet mægter mangt et Aar
Alt ligge dødt, som Stenen, paa sit Giemmested,
Til Fugtigheden kommer til, da spirer det.
Her er jeg: Regnen falder paa det tørre Fro;
Nu lad det skyde seirende med friske Skud!

Oluf.

Hvad fordrer du?

Tangkiær.

Forst, at du skalst din Datter see.

Oluf.

Forstaa mig!

Tangkiær.

Nei. Hun er lykkelig hisset hos
Sin Pleiefader, munter i Naturens Skiod.

Oluf.

Som Bondedatter.

Tangfiær.

Lykken agter ingen Rang.

Maaskee henrykkes meer hun af sin Muslingstrand,
End du af Kronens ægte Perler. Hor mit Bud!
Du kalde skalst din Datter til din Kongegaard.

Oluf.

Jeg aabenbare skal —

Tangfiær.

Frygt ei! Som Terne hid

Du kalder hende til din Borg. Det staaer dig frit
At vise hende dyb Foragt; men vogt dig dog
At saare hendes hoie Skionhed!

Oluf.

Er hun skion?

Tangfiær.

Som Helge var, da Ynglingen besøgte dig.

Oluf.

Forhadte Billed!

Tangfiær.

Vogt dig for at saare den;

Ihi hvis min Ravn har sagt mig sandt, saa vil selv den
Os hevne meer, end selv maaskee vi mægtede.

Oluf.

Dit Ord er mørkt, som Ratten.

Tangfiær.

Dagen kommer snart,

Saa saaer du Lys.

Oluf.

Jeg sende vil min Kammervend.

Langfiær.

Bliv her! Jeg har i Gaar alt Budet sendt for dig.
 Du finder Drsa med den solvgraa Fisker her
 I Lunden ved din Kongsgaard. Lad ham sige nu
 Sit Barn Farvel, og vandre til sin Skov igien!
 Hun bliver hos dig.

Dluf.

Vel! Og saa?

Langfiær.

Hvad Skiebnen vil.

Kun hufst din Ed! Forraad dig ei, i hvad der skeer!

Dluf.

Nei, ved mit Liv!

Langfiær.

Jeg saae i Nat ved Maanens Skin
 Kong Helges Drage juse hen ad Volgerne
 Med Silkefeil, Guldmaster. Hvis han giester dig,
 Hold gode Miner! Hvad han beder venligt om —
 Afslaa ham Intet!

Dluf.

Ubegribelige Mø!

Langfiær.

Vi kan ei dræbe Fuglen i sin hoie Flugt;
 Men Fælden kan vi stille suildt. Indlober han,
 Da er han vor.

Dluf.

O, hevsn mig, du Sivfrandsede!

Langfiær.

Beed ei derom; hav selv kun Mod i Hevsnens Stund!

Dluf.

Frygt ei!

Tangfiær.

See, du har Billie, som hvert Jordens Barn,
 Jeg mægter Intet over den. Gior, hvad du vilst!
 Men hvad du skylder Tangfiærs Kraft, kan atter hun
 Berove dig. Du takker mig for Liv og Magt
 Og ærligt Nygte. Eviger du din Ed — velan!
 Da svømmer atter du i Volgens falske Havn,
 Hvor selv du nedsprangst. Keppe findes da mit Slot;
 Den blege Død vil drage dig til Helas Sal.
 Da lyder og din Skiændsæl vidt paa hver en Kyst,
 Foragtet er dit Minde, Ornen hugge vil
 Dit ubegravne blege Liig paa Saxens Strand.

Oluf.

O, skaan mig!

Tangfiær.

Jeg vil skaane nu. Brodst du din Ed,
 Da skaaner Intet. Ddin kan ei redde dig.

Oluf.

Der er min Haand.

Tangfiær.

Der min igjen.

Oluf.

Hvor kold du est!

Tangfiær.

Det varst du og, da Helge du forhaanede.

Hun gaaer ind i sin Hule, Oluf til Borgen.

Folkvar kommer fra Skoven med Yrsa.

Yrsa.

O, skionne Borg! Hist kneiser den med sine Spiir.

Folkvar.

Fornioer dig at see det store Kongeslot?

Drsa.

Ja! Solen blinker i de røde Haners Guld.

Folkvar.

Har Rejsen ei, min gode Datter! trættet dig?

Drsa.

Hvor kunde den? Jeg sad, som i et Jomfrubuur,
 I Kurven, tættet med det tørre Sommermos,
 Og sov paa Bolsfret, medens langsomt Dyrnene
 Mig droge paa de lette Hiul. Men at ei du
 Est træt, min Fader, som i Nat gif Fod for Fod,
 Og stanged dem med Kieppens Odd, det undrer mig.

Folkvar.

Let var det Nor at styre; lune Bogeskov
 Har ingen Storm og Bolgeslag. Gid aldrig meer
 En Nat mig havde kostet Slid, for hjem at faae
 Min Baad i Vigen!

Drsa.

Jeg er ung, og taaler ei,
 Hvad du med Snee paa Tindingen kan smile ved.

Folkvar.

Den spæde Blomst misunde Jernet ei sin Kraft!
 Du est en Mø, din Skionhed smigred Faderen,
 Og skiondt du kun est Hyrdepige, søgte jeg
 At skaane dig dog Farverne for Dag og Nat.
 Din Arm er hvid, og hvid din Haand, som Dronningens.

Drsa.

Min Fader! sig, hvad har bevæget Dlus vel
 Til dette Bud? Hvi kalder hun til Borgen os?

Folkvar.

Jeg veed det ei, men frygter, mit hiertelskte Barn!
 At denne Dag adskiller fra din Fader dig.

Drsa.

Ha! hvilken Kraft formaaer at stille Kiærlighed?

Folkvar.

Ei vore Hierters Følelser; de skilles ei.

Drsa.

Hvad Grumhed bringer Duf til saa haardt et Bud?

Folkvar.

Ei Grumhed, Drsa! Godhed vel var Skyld deri.

Drsa.

Kan Godhed rive Datteren fra Fadersavn?

Folkvar.

Hun har dit Skionheds-Nygte hørt; nu faarer hun
Dig sikkert her, og fæster til sin Jomfru dig.

Drsa.

Og gierne vil jeg vorde det, naar ogsaa dig
Kun skienkes maa et Opholdssted i Borgens Gaard.

Folkvar.

O, Drsa! glemmer du saa snart din Hyrdestand?

Drsa.

Tidt stod for mig i Dromme, Fader! denne Borg;
En deilig Qvinde smykte mig med Hermelin.

Folkvar.

Og dine Krandsje? dine Lam i Dalens Skiod?

Din lille Vaad, din Angel og dit Fiskernet?

Saa hurtig loffer Pragten dig fra din Natur!

Drsa.

Naturen blomstrer ogsaa her. Den skionne Pragt
Er selv Natur, og straalet som dens Ypperste.

Folkvar affides.

Ha, Orneungen solet snart sin Vinges Kraft,

Blev Vægget end paa Stranden dybt i Sandet skult.

Yrsa.

Hvo er den skionne Frue, som hist nærmer sig?

Dronning Oluf kommer med Folge.

Folkvar.

Boi ydmygt dig, min Datter! for den Kronede.

Yrsa.

Nei, knæle, Fader! er ei smukt; jeg hilse vil.

Men hun er stolt; hun hilser venligt ei igien.

Oluf med et stivt Blik paa Yrsa.

Er det din Datter, Fisker?

Folkvar.

Det er Yrsa — som

Du fordret har at see, min Dronning! paa din Borg.

Oluf affides.

Ha, Helges Billed! Boldsomt efter femten Aar

Opfoger i mit Hierte dybt Forbittrelsen.

Folkvar.

Knæl, Yrsa! see, hun mærker din Hovmodighed.

Yrsa.

Nei! Slaven knæler, ei Thuiskons frie Blod.

Oluf til Yrsa.

Hvor gammel est du?

Yrsa.

Femten Aar.

Oluf affides.

Saa længe laae

Min Hevn i Dvale skamløst, for den vaagnede.

Heit.

Det Barn er smukt, ret smukt, men ei et Bondebarn.

Hun kneiser alt for dristig med sin Fiskerhat

Paa gule Fletning. Ekam dig, dovne Pige! du!
Er det en Hud for Bønderborn paa Hænderne?

Yrsa beskedten.

Jeg var ei doven, ædle Dronning!

Oluf.

Og hvori

Bestod din Flid?

Yrsa.

Jeg Herren spandt i Vinterqvæld;
Om Somren planted Urter jeg og fiskede,
Mens Fuglen sang, hver Morgen og hver Aftenstund.

Oluf.

Ei Trælledont du øved da?

Yrsa.

Min Fader er
En vakker Somand, fri som Østerhavets Bind,
Forbunden dig ved Trøstabsæd, men ei din Træl.

Oluf.

Hvo lærte din uvorne Mund sliq Driftighed?

Yrsa.

Jeg taler Sandhed, ei kan den fornærme dig.

Oluf.

Og om nu Folkvar — Folkvar er en Bilingømand,
Hans Stand er fri, som Havets; men om Folkvar nu —
Jeg sætter — ei din Fader var, hvad varst da du?

Yrsa.

Hvi sætter du Umulighed?

Oluf.

Jeg vil et Svar:

J Fald din Moder tidlig havde dig forladt

J — Trællestænd, hvad varst da du?

Drsa.

Ragnhild var fri.

Alf, tidlig har ved Døden hun sit Barn forladt,
Men ei af Valg.

Dlus.

Dg hvis af Valg? af Egenfind?

Drsa.

Hvordan? En Moder grumt forlade Fosteret
I fremmed Vold? ei folge Driften, som Natur
Har plantet selv i Biornens og i Ulvens Blod?
Umuligt! Løfsen med sit røde Skeleblis,
Saa lysten som hun venter Rov, forlader dog
Ei Ungerne; hun slikker dem, hun bringer dem
Smaaavildtet ned til Huln. Skulde Qvinden da
Forlade Røret? Aldrig! O, min Dronning! nei!
Du kiender ei Naturen ret blandt Væd og Krig.
Alf! saaeft du Fuglen lære hist paa Redens Rand
Smaaavingen flyve; saaeft du Gaas og Gæslingen,
Ja Myren selv, naar Tuen man forstyrrer, hvor
Hun angstlig slæber ned igjen de hvide Eg —
Du tvivled ei om trofast Moderkiærlighed.

Dlus.

Men tænkt dog sliq forunderlig Undtagelse,
At tidlig dog din Moder havde svigtet dig!
Siig: elskede du derfor barnligt ligesuldt?

Drsa.

Jeg elste den, hvis Hierte var Ukiærlighed?

Dlus.

Du haded hende selv maaste?

Drsa.

Jeg veed det ei;

Men gyselig er Tanken mig, og Rædsel blot
 Bed Forestillingen reiser mig mit Hovedhaar.

Duf.

Befaler ei Naturens Love Barnets Bryst
 At finde sig i Villien hos Forældrene?

Yrsa.

Ei den var Moder, som mig under Hjertet bar,
 Men den, som fostred kjærligt mig ved Dag, ved Nat,
 Og skienkte mig sin Glædes og sin Kummers Graad.

Duf afsides.

Ha, Slangægget svulmer alt, og giærer med
 Den Gift, som ei endnu har Braad! Hvor stolt hun staaer,
 Og maaler mig med Blikket, som da Helge stod
 Paa Dragens Dække for den Dybtneknusede!

Til Yrsa.

Mit Spørgsmaal, Yrsa! viid det, var ei hensigtsløst.
 Du elsker Folkvar, elsker Pleiefaderen
 Saa høit, som Fader; meer end Moder, naar hun ei
 Tilborlig dig opfostret har ved Ammebryst.
 Dit Sind er fiakt. Du stielner ei; det raske Blod
 Paa kinden ei tillader dig den Tanke først,
 Om Rod maastee var meer, end Hadet, Skyld deri.
 Belan, saa vil jeg tilstaae dig, at Døden har
 Adskilt dig fra din Moder spæd. Du est min Træl.
 Trælvinden har for femten Aar til Verden bragt
 Dig i min Kongsgaard, kiøbte med sin Dod dit Liv;
 Jeg ynktes over dine Dages aarle Rod,
 Og gav dig hen til Fiskeren. Tro derfor ei,
 At du est fri! Livegen est du evig mig.
 I Dag tilbagefalder jeg min Eiendom.

Yrsa.

O, alle Guder! har jeg hørt — hvad talte du?

Folkvar.

O, ædle Dronning! skaan den Indigtblomstrende.

Dlus.

Livegen er hun evig mig. Saa har jeg talt.

Jeg overgav det spæde Noer dig i din Vold

For femten Somre siden, i Sivkurvens Skrin.

Negt, hvis du vover! Skialv, i Fald du taler meer,

End Eden og din Dronnings Bud tilsteder dig!

Drsa.

Negt, elskte Fader!

Folkvar.

Ak, mit Barn! jeg — kan det ei.

Drsa.

Saa har hun Ret?

Folkvar.

Livegen est du Dronningen.

Drsa.

Født af en Træl?

Folkvar.

Din Pleiefader evig fiær.

Drsa.

Min Fader Slave!

Folkvar.

Ædel er din Siæl og fri.

Drsa.

O, slug mig, dunkle Morke! med en evig Nat.

Folkvar.

Fat Mod, min Datter! Ædle Dronning! skaan mit Barn.

Du est mit Barn. Jeg vidste, hvad du nu først veed,

Dg ligesuldt din gamle Fader elskte dig.

Drsa.

Ha, grumme Folkvar!

Folkvar.

Folkvar grum?

Yrsa.

Hvi bandst du op

Til Ranke, hvad af Skiebuen var bestemt som Træl
At slynge sig paa Jorden mellem Tidslerne?

Oluf.

Din Stoltthed, Yrsa! saares ved hiin Tidende,
For Resten Intet. Frygt ei! du tilhorer mig,
Og Oluf vil behandle vel sin Eiendom.

Som Terne hos din Dronning har du bedre Kaar,
End fri bag Tangets lave Tag hos Fiskeren.

Yrsa.

O, laae jeg fri paa Havets Bund i Bolgerne!

Oluf.

Der laaest du, hvis ei Oluf havde reddet dig.

Yrsa.

Forhadte Liv!

Oluf.

Saa lonner du Belgieringen?

Yrsa.

Hvormed belonner den, som selv slet Intet har?

Oluf.

Betænker du dig længe paa, hvem mellem os
Du følge skal? om Oluf, eller Fiskeren?

Yrsa.

Har jeg et Valg? Jeg er din Træl. Vel, Dronning! tag
Din Eiendom. For mig er ingen Glæde meer.

Om her, om jeg i Fiskerhytten serger hen
Mit unge Liv — hvad Forskiel? Meer Naturen har
Gi Lyst for mig. Saae jeg den muntre Fisk i Vand,
I Skoven Hiorten, Fuglen under Himlens Blaa —

De mindte mig kun smerteligt om mine Baand.
 Saa lad mig visne bleg da, som den hvide Knop
 Paa Tornebusken! Snart vil en veldædig Blæst
 Afribe Bladet, skienke mig i Dødens Nat
 En evig Frihed — slagrende til Breidablif.

Folkvar.

Ha, grumme Dronning!

Duf.

Ti, forvovne gamle Mand!

Folkvar.

Dig smerter ei at knuse sig en Edelsteen?

Duf.

Dens Haardhed og dens dunkle Blod erindrer mig
 Kun alt for stærkt om den, der knuste dette Bryst.

Drsa betragter sine Haar.

I lysegule Fletninger, som rigt og tungt
 Redbolge mig fra Skuldrene! saa skal jeg da
 Nu eder miste; Trællen bær ei lange Haar.
 Hvor ofte har jeg tvættet jer i Kildens Bæld,
 Og ordnet med den hvide Sølvkam eders Lag.
 Hvor øvet var de vante Fingre! Uden Speil
 Af Floden og af blanken Skjold jeg daglig bandt
 De røde Lidser yndigt i Guldfletningen.
 Nu skal I meer ei følge mig med stolten Bægt.
 Mit Hoved boier sig for Dufs Herskersværd,
 Og nær til Rakkegruben, som Forbryderens,
 Der venter Bøddelsslaget — meier Sagen i
 Et Dieblik de femten Somres rige Flor.

Hun knæler.

Duf affides.

Ha! disse Loffer kiender jeg. Alt een Gang har
 Min Finger famlet mellem deres Fletninger,

Da den Forvornes Hoved laae i Dlus's Skiod;
 Min blanke Sax afmeied dem til Nidingsharm.
 Nu skeer det atter.

I det hun vil afklippe Dns's Haar, lynet det, og Havet bevæger sig.

Dlus

reiser sig forfærdet, men fatter sig strax, og siger:

Gaa! behold dit Hovedhaar!

Hist nærmer sig min Terneslof; den siger dig
 Din Pligt, din Dont paa Borgens, din Bestemmelse.

Affides.

Tilgiv mig, Tangfiær! Iver for at tiene dig
 Nær havde bragt mig til at glemme Losterne.

Hun gaaer; Alle følge uden

Folkvar.

Jeg dvæle vil i Borgens tykke Bogeskov,
 Og vente der Udfaldet — angst — ei hielpeløs.
 Jeg haaber, at en stakket Brede spænder kun
 Det alt for haarde Moderbryst; men skeer det ei,
 Og stormer Dlus grusomt mod Naturens Pligt —
 Saa meget veed en Gubbe til sit Hiertes Trost:
 Ustyldigheden finder Hielp hos Guderne;
 Men Laften vender Sværdet mod sin egen Barm.

Kong Helge lander, stiger op paa Stranden med sine Kæmper, og
 nærmer sig Forgrunden med Keigin Jarl.

Helge.

En selsom Følelse, Keigin! dybt beslaer mig
 Nu, da jeg seer de samme Grenes Fletninger
 I Kamperegen, samme Borg med sine tre
 Forgylbde smekke Spiir, og Sivet, Bolgerne.

Hvor meget har i femten Aar forandret sig!
 Naturen ei: den sælger kun sit Vinterhaar,
 Og Lokken krolles atter ung paa Qvistene,
 Naar Solen varmer. Mennesket kun blegner, som
 Døgdyret. Morgen seer hans Farve, Middagen
 Udfolder Elskovsvingerne, mod Aften alt
 Er Gubbebluen rynket, bleg, og gisper — doer.
 End føler jeg mig mægtig i min Manddomskraft;
 Men Ungdoms-Rosenstøvet har alt Skiebne's Haand
 Plumpt vistet mig af Sommerfugle-Vingerne.
 Forsvundet, som en Drom, er nu et daadfuldt Liv,
 Og dybt i Kamperbarmen blev for ældre Mand
 Kun mørk Grindring, Længsel og Sorgmodighed.
 Hvis atter jeg skal finde No — da er det her;
 Thi Slus's Qvide trykte mig paa Barmen tungt
 Hver Aften, naar fra Kongesalen Giesterne
 Til Hvile gik, og naar min Smaadrenng lyste mig
 Med Kerten til mit Leiested. Da vaagned jeg
 Af korten Blund, og skued snart den bugtede,
 Skaldakte Jomfru, snart med lange hvide Linn,
 Og kinden endnu mere hvid end Linene,
 Og Diet dødt, den sfiændte Biv paa Sagens Strand.
 Ei Roskilds Juleglæder, intet Vikingstog
 I grennen Sommer sletted ud hiint Billede,
 Paa Mattens Baggrund malt af min Samvittighed.
 Og derfor, vakkre Keigin! staae vi atter her,
 At vide Skiebne, hvilken Slus fristede:
 Om hun fortvivlet kortet har sit unge Liv,
 Om Fiældets Kloft fra Solen skilte Moderen,
 Om Barn blev født, om Barnet lever, Datter, Son,
 Om dødt i spæden Alder, om selv Slus dødt.
 Alt dette sikkert at erfare slaaer mit Bryst.

Dg aabent Helges Hierte staaer for Slufs Qual;
 Thi Kummer skienker Hedlingen Medlidenshed,
 Men stolten Hovmod egger Drottens Heltebarm.

Keigin.

Hist nærmer sig en ædel Qvinde, silkeklædt.
 Hun, uden Tvivl af Kongeborgens Jomfruslof,
 Vil bedst om Dronning Sluf her forkynde dig.

Tangkiær kommer.

Velkommen, Helge, Halsdans Søn! paa Sagens Strand.

Helge.

Ha, denne Stemme kiender jeg, og dette Blik!

Tangkiær.

For sytten Aar du skued mig paa Borgens Mand.

Helge.

Hvis da du blomstred, skionne Rose! varst du Knop.

Tangkiær.

Ei sunde Skionhed falmer i saa kort en Tid.

Helge.

Mig tykkes for, at jeg dig saae i Skumringen
 Paa Badekammer-Tilierne ved Leirekyst.

Tangkiær.

Ei venligt for min Elskov da du lonte mig.
 Drivskyen vexler ei saa snart, som Mandens Hu.

Helge.

Hvad taler du om Bægelsind, om Børlinger,
 Som Slange blevst, og bugted dig fra Bolstrene?

Tangkiær.

Ei Kiærtegn da dit blanke Sværd tiltænkte mig;
 At end jeg lever, takker jeg min Smidighed.

Helge.

Du spotter end, du Falske, Skum paa Havet liig?

Tangfiær.

Jeg spotter ei, men glæder ved min Redning mig.

Helge.

Forlad mig, at jeg fristes ei endnu en Gang —

Tangfiær.

Tæm, Helge! din Jilsindighed; den kunde let
Engang i Tiden smertelig forraade dig.

Helge.

Uhyre! bugt dig atter hen med Solverskæl,
Min blanke Glavind truer dig af Balgen alt.

Tangfiær.

O, Helge! lær dog eengang viist at tæmme dig.
Den Hidſighed, som halv tilgives Unglingen,
Er styg og skæmmer Synet af den ældre Mand.

Helge.

Forlad mig, eller, ved Gud Thor, jeg klover dig!

Tangfiær.

Du Svage! varst du selve Thor, jeg spotted dig.
Hør mig opmærksom, rolig! Er jeg Emblas Barn?
Som du, af letforgængelige Riid og Blod?

I mine Narer flyde Havets evige,

Udodelige Volger. Agt min Guddemsmagt!

Du daarlig troer, at Tangfiærs Hierte hader dig,

Fordi hun vendte sig fra dine Favnetag?

Og hader da din Tunge Himbarfrugterne,

Fordi du koldt gaaer Purpurgrenens Vægt forbi,

Naar du har nydt, er lædſket? Viid: Letſindighed,

Som Skum paa Vand, er eengang nu min Siæls Natur.

Jeg kan ei dvæle. Hvis du onſker Stadighed —

Sog den hos Stenens Jetter! Ei Havfruerne
 Kan skienke den. Hvi harmes du? Du nødst hos mig,
 Hvad Frode nød, uagtet først i Baalets Brand
 Jeg svor ham Hevn, men — glemte den. Og Helge blev,
 Hvad Frode var, og meer: jeg gav en Datter dig.
 Saa harmes ei, fordi dig Tangkær foldt forlod!
 Tænk dig i mit Sted! Viid: paa hver en grønlig Kyst
 I Skyggen Ungersvende gaae, som elske mig.
 Og dog jeg skulde dvæle hos den Eneste?
 Jeg glemte dig dog ikke; da din Længsel steg,
 Da sang for dig den sølverduunte søblaa Fugl,
 Og Duf dig erstattede min Favns Forliis.
 Nu est du her. Samvittigheden driver dig;
 Du frygter atter, at din Ubesindighed
 Har voldt den Arme Doden, Jamren, Skændselen.
 Mig takker du, at Solen skinner klart paa ny:
 Jeg reddet har i Volgen den fortvivte Biv,
 Da ned hun sprang fra Klipperne; jeg Dolken greb,
 Som trued skarp og blank alt hendes Liliebryst.
 Hun eier Riget atter, Skionhedsroserne;
 Og mægtig sidder Duf paa sin Kongestol.
 Forsvunden, som en Drom, er længst hiin Nædselsstund,
 Og uden Folger. Hvis den Skienne hader dig —
 Om end til Hevn hun aarlig holder høit, som Fæst,
 Den Dag, da du beruust i hendes Havnetag,
 Berovet Lokkerne, bragtes ud paa Skibets Dæk —
 Det bør hoimodig du tilgive Qvindens Bryst.
 Thi ingen Harm er stor, som den, naar Stoltgheden
 Sig dybt fornærmet føler, uden kraftig Hevn,
 Og ufortient. Thi alt for vildt da raste du.
Helge.
 Hun haaner mig endnu med aarlig Skændselsfest?

Tangkiær.

Grindre dig den Skiændsel, som hun fandt hos dig!

Helge.

Dg Ingen veed, hvor dybt ydmyget Oluf blev?

Tangkiær.

For denne Godhed takker du kun Tangkiærs Magt.

Helge.

Dg Folket kiender Intet til sin Dronnings Skam?

Tangkiær.

End hadres overalt den skionne Kongemø.

Helge.

Har ingen Frugt hiin Sommerat sig efterladt?

Tangkiær.

Den svandt i Mulm, og ingen, Drot! var Følgerne.

Helge.

Saa løste sig min Hevn i Skum elendigt op!

Tangkiær.

Du finder hende stolt, som for. Men Ynglingen

Har Intet tabt ved brune Manddom. Ogsaa jeg

Kan skumme med min mørke Sø. Havmandene

Da ride vrede Marsviin i Skumbølgerne,

Dg støde vildt i Sneglehornet. Da forgaaer

Bel mangt et Skib, og Man paa Dybet fryder sig.

Men Havblis løser atter af min stærke Storm;

Dg mere sikker da, end Skovens Landevei,

Er hiit min strakte Sølvflades slebne Speil.

Lad dette Speil dig tiene til en Lignelse!

Dg da det i din Magt ei staaer, at hevne dig,

Saa byd den ædle Dronning anden Gang Forliig!

Maaskee afflaaer hun grusomt ei sin Liliehaand;

Dg hvis det skeer, saa vil dog Klogskab sige dig,

At Olufs Viin og hendes Sag — er frygtelig.

Læg det paa Hjertet, Helge! Læg din Bredesharm;
 Thi daarlig er den Mand, og meer den Drot, som svag
 Forsøger, hvad ham negtet blev af Hornerne.

Sun gaaer.

Reigin.

Ha, falske Bennetale, som med Klogskabs Raad
 Vil sindrigt lede, skiondt kun Hjertets Nag attraaer
 At nedslaae Sindet og forvirre Kræfterne!

Helge.

Hvor anderledes føler jeg mig nu til Sinds,
 End da jeg kom: det gamle Had er fristet op,
 Og Harm er nu, hvad nys var dyb Medlidenhed!

Reigin.

Uvillig har hun ydet os sin Tjeneste.
 Med lettet Hjerte kan du heise Ankeret.

Helge.

Nu drage bort, og uden Havn? tilstede feig
 En Fjst, som aarlig bringer mig Forhaanelse?

Reigin.

Lad Qvinden svagsorfængelig indbilde sig
 Den stolte Seir! Du bedre veedst, hvø Seier vandt.

Helge.

Nei, Reigin! hele Verdens Kredts maa vide det.

Reigin.

Saa lad Herolder kraftigt varsle Dronningen!

Helge.

Og skulde nu Skioldungen feig bortliste sig?

Reigin.

Lid er engang, at Livet smiler venligt, Drot!

Helge.

Jeg negter ei, at ofte mig alt forekom
 Mit Liv en Drik med Lidsler, uden Blomst og Lyst.

Tidt naar jeg stod i Staven, medens rislende
 Den smalle Kiol igiennemskar Skumbovens Top,
 Og Strandens Lunde iilte mig saa jnelt forbi
 Med Lov og Skygger — ha, da folte dybt mit Bryst
 Et Savn, som selv ei Grens Krands erstatted mig.
 Mig lærte Tangkiær Belyst. Bilden Ungerjvend
 Kun skued da i Qvindens Skionhed Maalet for
 Sin Attraa, der beruste kort, og haved ham
 Stolt over hende. Men de vilde Glæders Ruus
 Bortdunster brat, og efterlader Sielen slev.
 Tidt naar paa mine Vikingstog jeg giested snart
 En fremmed Konge, snart en Jarl, og saae hans Biv
 Med sædelige Liin, og ædle Jomfruer,
 Som rakte Hornet mig til Velkomst, medens rodt
 Blyfærdigheden farved deres Lieliefind —
 Da folte jeg, at qvindlig Adel, gode Jarl!
 Fortiente meer, langt meer, end Tangkiær's Yppighed
 Og Dlus's Blussen. Langsomt er jeg modnet forst.
 Mit stolte Hierte blodnedes; da lærte jeg
 At Freia, Frigga, Siofna, Balhals Indigste,
 Ei komme selv, men vise sig i Qvinderne.
 Og helligt blev mig meer og meer det ædle Kion,
 Og Lyst jeg folte meer og meer til sodt at gaae
 I Lanken, som en Qvindes Blik paalagde mig.
 Dog fandt jeg aldrig end, hvad Hiertet onstte sig;
 Og Tangkiær, Dlus stod som vrede Spogelser,
 Og vinkte mig fra Indighedens skionne Lund
 Til fæle Skygger, tunge Pligtosfyldelser.

Keigin.

Paa hvad du yttreer smukt, og fast med Skialdefunst,
 Min ædle Drot! jeg svarer dig ensfoldigt saa:
 Den Mand, som eier ingen Biv, kun lever halvt.

Han spilder sig sin Fremtids Haab; og er han Drot,
Da skader han ei sig blot, men sit Fædreland.

Helge.

En Hyrdepige nærmer sig med hviden Spand
Paa Hovedkrandsens lysegule Fletninger.
Hun skal husvare først mig med en kolid Drif
Paa Bænken under Begesthyggen. Midlertid
Lad giøre klart ombord med vore Taffeltoug,
Og Ankersnorens Ringe paa det flade Dæk
Lad ordne smukt, at hurtig nu med første Bind
Den skarpe Jernfrog slippe kan Sandbankeerne!

Kæmper gaae at adlyde Kongens Bud.

Helge.

Men du, min vakre Keigin Jarl! kald Pigen hid,
Som hiøset bly bag Hæfjelbusten stuler sig.

Keigin.

Du unge Pige! stands din lette Flugt en Stund.
Hiøt sidder en vansmægtig Mand, som lædskes vil.

Drsa.

Det skal han strax. Et Bæger hænger lænket fast
Mig ved min Giord, og hiøset er et Kildevæld.

Helge nærmer sig.

Et Bæger af din Melk vil bedre styrke vist.

Drsa forlegen.

Ak, beed mig ei om hvad jeg maatte negte dig!

Helge.

Tilhører ei din Fader, Jomfru! Gederne?

Drsa.

Nei, Herre! Ingen Fader meer tilhører mig.

Helge.

Din Moder?

Drsa.

Hviler længst i Gravens kolde Skiod.

Helge.

Dg du?

Drsa.

Er Terne, trællesødt hos Dronningen.

Jeg malker hendes Geder, bringer Melken hjem.

Men vist hun dog tilgiver mig, hvor streng hun er,

At lidt jeg dvæler, for at lædste fremmed Mand.

Hun gaaer til Kilden.

Helge.

Hun Terne! Reigin! saaest du for i Kongesal

Saa høvist Mo? saa sædelig en Lilievand?

Reigin.

I Sandhed, hun er saare skion, og Hud og Haar

Kun vidne slet om ynkkelige Trællestand.

Helge.

Dg hvor hun smukt bevæger sig til Kilden hist!

Hun stykker Bægret. Op til Straalens Solberspring

Hun hæver Armen, mere hvid end Vandets Skum;

Dg Klippens grønne Bedbendhang forskionner den.

Reigin.

Dg med de hvide Fingre plukker hurtigt hun

Hoirøde Himbær, famlende blandt Rankerne.

Helge.

Dg rødmer sødt uskyldigt, halv undseelig.

Bedrovet halv ved tarvelige Giestfrighed.

Reigin.

See, hvor hun strækker let sig paa den spæde Fod,

Skiondt rank og hoi, dog ei saa hoi som Rankerne!

Helge.

Hvor meget har et Dieblif opdaget mig:
Sialsadel, Skionhed, Trostab og Elskværdighed!

Yrsa kommer med Bægret.

Gid denne Drif maa styrke dig, du Uedleste!

Helge.

Du kiender mig?

Yrsa.

Ja vel, du Drot af Danemark!

Helge griber om Bægret og hendes Haand.

Du skienker mig da, hvad jeg her omsfatter, Barn?

Yrsa.

Min Haand og Bægret, ædle Drot! er Dronningens;

Men Kilden springer frit for alle Skabninger,

Af den kan selve Trællen gieste Konningen.

Helge.

Saa huldt, Natur! forener du det Fierneste.

Og disse Bær?

Yrsa.

De nippes bort af Skovens Vi,

Saa tor min Haand vel plukke dem. Forsmaa dem ei!

Helge.

O, heller nod jeg Karret her, end Frugterne!

Hvor hvid den er, din spæde Haand!

Yrsa.

Rei, rød som Blod;

Den modne Frugt har overplettet Fingrene.

Helge til Reigin.

Reigin! er hun et Jordens Barn? Jeg troer det ei.

Jeg mener, hun er Freia selv, Folkvangurs Mo.

Reigin.

Rei, ingen Kunst paatager sliig en Skiffelse.

Helge.

Ha, du har Ret! Thi Uskyld og Oprigtighed
Udlyser her af Diets Blaa.

Reigin.

Hun ligner dig.

Helge.

Ik, har han Ret?

Yrsa.

Hvad siger han, min ædle Drot?

Helge.

Han siger, at du ligner mig.

Yrsa rodmende.

O, tro ham ei!

Helge.

Jo! Frændskab er i vore Siæles lyse Blik.
Dg meer har mig den korte Stund at kiende lært
Dig Indige, end mangt et Aar en anden Viv.

Yrsa.

Din Røst indgyder mig en sær Fortrolighed.
Men du est Drot, jeg Terne — hvilket Afgrundesvælg!

Helge.

Siig mig dit Navn!

Yrsa.

Jeg kaldes Yrsa.

Helge.

Havde du
Bel Lyst at drage med mit Skib til Danemark?

Yrsa.

Din Slave? Nei, saa heller dog en Qvindes Træl!

Helge.

Dg om nu Helge venlig gav den Kiøbte fri?

Yrsa.

Saa følger jeg dig fri med tro Taknemlighed.

Helge.

O, Yrsa! følg mig. Freia skal berede dig
En yndig Bolig under sine Hvalvinger.

Yrsa.

Hvad har jeg sagt! Nei, skenk mig ingen Frihed, Drot!
Saa heller ærlig Terne dog — end — alt for fri!

Helge.

Frygt ei! Som Fader skal jeg kiærligt vogte dig.

Yrsa.

Som Fader? Ak, det herligt var! Min Fader du!

Helge.

Og tykkes jeg for gammel dig til Veileren?

Yrsa.

Du haaner grumt min ringe Stand.

Helge.

Med Asa-Thor,

Stor var min Lyst at høre dig til selve min.

Til Reigin.

Jeg føler det, hun er det Billed, som min Siæl
Har evig higet efter, og forgieves søgt.

Reigin.

Bogt dig, min Drot! Den Gnist, som fænger alt for let,
Udslukkes let.

Helge.

Frygt ei! Her taler Hjertets Røst,
Ei Sandserne.

Reigin:

Giv Tid, og overil dig ei!

Helge.

En Somand iler —

Reigin.

Oste til sin Undergang.

Yrsa.

Den stolte Dronning nærmer sig. Saae hun, jeg stod
Dg talte med dig, Herre! vist hun revsed mig.

Helge.

Hun væbnet kommer, aldrig fied af vilden Færd.
Men mindre klæder Spydet nu den Falmøde,
End da som Jomfru rosenrød hun Skastet svang.

En Kæmpe.

Min Dronning spørger, Drot! hvad dig bevæget har
Til denne Landgang; om du komst med Herrestjold.

Helge.

Som Ven jeg kom, hvis Dlus mig som Ven vil see.
En Skare Snekker venter hist paa Bolgerne,
Hvis hun vil Kamp.

Dlus sagte.

Ha, Tangkær! hvi befølst du mig
At hykle Benskab for den Mand, jeg hader meest?

Helge til Dlus.

Bilst du, som jeg, saa glemme vi, hvad længst er skeet,
Dg slutte Fred. Thi Hevnen kildrer Hjertet vel,
Men falder blodigst dog tilsidst paa Hevneren.

Dlus.

Tilvisse! Selv naar Ridingsværkets lumskeste
Anslag er lykket, redder dog en Guddomsmagt
Ustyldigheden, stienker den sin Glands paa ny
Til Trods for Grens Morder.

Helge til Reigin.

Endnu trodser hun.

Ydmyges skal hun, Reigin! men den høie Diis

En Tanke falde lod i min oprørte Siæl,
Som mildner den, og adler Straffen.

Duf.

Helge! sig,
Hvad drev dig efter sexten Aar til Sagens Strand?
Nysgierrigheden? Dnskte sig din Grusomhed
En Efterflæt af Bredens længstfuldendte Høst?

Helge.

Jeg kom at søge Kiærlighed.

Duf.

Den voger ei

Paa Hadets Klipper.

Helge.

Lidt i Klippens golde Rist
Groer Alpeblomsten, savnet i den fede Dal.

Duf.

Sandt nok, du finder Duf ei saa mørk og bleg,
Som du formoded. Ei et Gisp fra Skovens Krat
Henloffer dig til Hytten, hvor du stolt giensjeer
I Banvid den Fortviølede. Paa hendes Grav
Du ei kan stirre koldt med Haan, ei ynke høit
Fra Klippen den i Volgen Dybtmedstyrtede.
Hun lever, blomstrer, eier Kronen, stolt som før.

Helge.

Ei Nag, men Medynk bragte mig fra Isefiord.

Duf.

Hvem ynkte du? dig selv, du Tidtsbedaaerede?

Helge.

Nei, dig, hvem ingen Kummer lærte Klogskab end.

Duf.

Misunde min Ufsalighed — det kunde du!

Helge.

Beklage kan jeg kun din Stolttheds Overmod.

Oluf.

Komst du at bede Sagen om, ei meer med Fjert
At hædre den i Vædersæk Begfrøede?

Helge.

Hvis Skam var størst, det veed vel, Oluf! selv du bedst;
Men fiæk paa Mandens Hoimod, der ei robe vil
En Qvindes Svaghed, bygger du din hele Trods.

Oluf fatter sig.

Jeg trodser ei. Forlang en Gunst! og hvis den staaer
I Olufs Magt, da skal den ikke negtes dig.

Helge.

Dit Tilbud, Dronning! tager jeg med Tak imod.

Oluf.

Hvad omfatter du? Har du ei Alt, du Mægtigste?

Helge.

Jeg mangler end, hvad sexten Aar jeg manglet har.

Oluf.

Og hvad?

Helge.

En Brud.

Oluf.

Den kræver du af Olufs Haand?

Helge.

Jeg kom, en gyldenloftet Svend, for sexten Aar,
Med Blus paa Kind, med Flamme i mit unge Bryst,
At søge yppig Skionhed for min Videnskab.

Du stodst i Blomster, Lilien liig, paa Taarnets Rand.

Jeg saae dig, og forlangte dig — den Blomstrende;

Dit Scepter ei, din Yndes Rose lofte mig.

Og for jeg kiendte Rang og Stand, var Helge din.

Ei Danmark var det, beilende til Sagens Land,
 Som Snekken bragte, Svenden loved Jomfruen.
 Men stolt hun var, med Freias Luer ubekjendt;
 Og spottende den unge Beilers Dristighed,
 Beskæmmed hun hans Tillid, og med bitter Seid,
 Troldqvinden liig, til Had hun trylled Kiærlighed.
 Da snyste han, og raste. Tak den Svømmende
 Paa Volgen for din Redning! Hift paa Himlens Blaa
 Har midlertid sin hvide Maane Maanegarm
 Heel tidt forfulgt; og Maanen saae, skiondt flygtende,
 Skiondt veglende sin Skikkelse for Slugeren,
 Min Længsel med Medlidenhed. Da brunnte sig
 Mit gule Haar, alvorlig blev min Siæl og mørk;
 Og hvad tilforn kun Sandserne forlangte sig,
 Det onskte nu mit Hierte. Selsomt, underfuldt,
 At samme Strand skal vise mig alt anden Gang
 Min Higenes Gienstand yndigt i et Dieblif!
 Thi her hun staaer i dine Qvinders tætte Kreds;
 Skiondt prægtig ei, som Rosen mellem Lilierne:
 En bly Viol, i Græsset skjult, men jød af Duft,
 Og frisk som Duggens Perler, der besprængte den.
 Jeg beiler nu til Rang og Land saa lidt, som før;
 Land har jeg nok i Østersøens Blomsterøer,
 Og ingen Grandse kiender Havets tappre Son.
 Lidt agter jeg en Qvindes Kaar; hun faaer sin Rang
 Bed Egtestanden: Manden hæver Hustruen,
 Som Egens høie Stamme Bedbendranferne.
 Og derfor strengt jeg holder til dit Lofte mig,
 Og beiler hoit for alle Kæmper, alle Moer
 Til Ursas Haand, naar du har hendes Lænker brudt.

Duf.

Du beiler til min Trælleqvinde Ursas Haand?

Helge.

Den er ei Træl, hvis Siæl er reen og broðefri.

Oluf.

Hvad lærte dig at kiende denne rene Siæl?

Helge.

Et Dieblif. Behover hellig Ulfhyld meer?

Oluf.

Dg saa letsindig styres du af Hændelsen?

Helge.

Bed ængstlig Bragen svandt alt femten Ungdomsaar.

Oluf.

Saa lidet stolt vanærer du din Kongebyrd?

Helge.

Just stolt; Sædvanen fængsler ei en Veiredrot.

Oluf.

En Dronning fandt da Danmarks Drot i Saxens Træl?

Helge.

Til Lon for hvad i Saxens Dronning først han fandt.

Oluf.

Nu, ved min Faders møsbegroede Bautasteen,

Nu er hun din! Jeg skienker dig den Deilige.

Helge.

Dg ved min Fader Halsdans Hevn, jeg takker dig.

Oluf.

Træd, Yrsa! frem, og viis os din Fortrinlighed!

Uffides.

O, Tangkiær! nu forstaaer jeg dig, du Skummende!

Du koler Hevnen — gyseligt — men koler den.

Helge.

Hvis hun er min, tillad mig da, o Dronning! strax

At skalte med min Eiendom. Det blanke Staal

Ei taaler Dugg, jomfruelig Blyfærdighed

Ei Mængdens Die. Reigin! ræk mig hid det Elor,
Med Guld indvirket, som vi tog fra Bifingen.

Han lægger Eløret over Yrsa's Hoved.

Saa skiuler jeg for Spotterne din Rosenkind,
Dg hæver dig i Herrestand. Du est min Viv.
Evar ei, o tal ei, ræk mig kun din Liliehaand,
Hvis du bifalder Helges Dnske! Somrens Blomst
Forsmaaer jo ei Formaling med den brune Hest,
Naar Solen städigt skinner paa et spraglet Lov,
Dg Maanen smiler Elskov i dens Aftenstund?
Forskræk dig ikke ved en Somands raske Valg!
Lang Tid behøver Venskab, fort kun Kiærlighed.

Med et foragteligt Blik paa Dlaf.

I Kronens Guld jeg fandt en daarlig Glimmersteen,

Med Smhed til Yrsa.

I sorten Flint af Kalken skiult en Diamant.

Yrsa.

Naturens Røst befaler mig at lyde dig;
Men Hiertet gyser. Vilde Drot! vær ei saa snar,
Lad Estertanken skienke dig Besindighed.

Helge.

Nei, Yrsa! ogsaa Lidensskaben har sit Krav.
Den nyder slet, og glædes svagt, som evig kold
Kun overveier. Freia rorer Hierterne
Med Diebliffet. Folger du ei hende blindt,
Om selv paa Randen af det farligsteile Fjeld,
Saa soler du ei Kiærlighed.

Yrsa.

Jeg soler den.

Helge.

Ha, elsker du en anden Evend?

Drfa.

End slog mit Bryst
 For Ingen, som for dig det slaaer. Jeg foler dyb
 Beundring og Hengivenhed. Jeg følger dig,
 Som Lammet følger Moderen, og fatter klart,
 At, skilt fra dig, vil sikkert Længslen dræbe mig.

Helge.

Saa est du min trods hver en Frygt, trods hver en Spot.
 Ræk mig din Haand, og følg mig ud paa Volgerne!
 Der venter Odins Bræst med Offerhornet os;
 Og næste Morgen skuer dig som Helges Viv.
 Gi Tid vi Sværmen give til Forundringer.
 Om hvad der skeer, bevæger sig kun Daarens Mund;
 Til hvad der er skeet, vænner snart sig Verdens Kred,;
 Og seer i selv et Under det Eædvanligste.
 Han gaaer med Drfa og sine Kæmper til Stranden, Duf med sit
 Følge til Borgen.

Havstuerne

komme fra Klippehulen og Stranden.

Første Skare.

Med langsom List Flodernes Dronning
 Hevner Imerkæmpe,
 Ham, hvem grumtfordærvende Guder
 Eloge med blodige Sværde.
 Thi længe for Bors og for Bures Ut
 I Ginnungagap han herskende strakte
 Giennem Afgrundsvælget sin Kæmpekrop.
 Thi ham undfanged Kuld ved den befrugtende Gnist,
 Og hans Ledemod avled
 Med sig selv vidtherskende Jetter.

Anden Skare.

Men Jrens To trylled Audumble
 Frem. Af klaren Saltsteen
 Haaret forst, og Hovedet siden
 Eliffed den Dverbespandte.
 Da Odin sprang frem med Bili og Bee;
 Med forbittret Harm mod Kæmpen de stormed,
 Og for Asa-Sværdene Jetten sank.
 I hans rielende Blod, af! da Hrymthussernes **Ut**
 Saa utallige drufned.
 Med sin Biv kun flygted Bergelmer.

Første Skare.

Stoltelig nu, stoltelig skabtes
 Af hans Been, hiin valdige Kæmpes,
 Af hans Riøds stærktrevlede Sener,
 Af hans Tand, ja selv af hans Bryn
 Denne Jords blomstrende Bierge,
 Mig forhadet dybt i mit Bryst.
 Af en Helts Levninger bygged
 Guder med Pral smaalige Bærf.
 Bergelmers **Ut** flygted forfulgt.
 Huler og Havklippernes Grund
 Er nu ene for dem Bopæle. Men snart
 Vil fra Muspelheim Eurtur,
 Og din Skrak, Thor! fra vort Hav
 Jormungard hevne med Fenris
 Stolt Frostkæmpernes Haan.

Anden Skare.

Dybt i vort Havs Mørke nedstodt
 Vi forsmæee ei Hevnen, som vinfer.
 Hvor en Mands vidtskuende Norne
 Har os viist Bei til hans Jorderv,

Hendes Bink da gierne vi følge;
 Uden Dnk ham bringe vi Qval.
 Thi med Jernlænkerne bundet,
 I sin Hal dog Surtur hver Nat
 Pønser paa Straf, sender sin Røg
 Giennem din Rist, Hekla! med Knald.
 Men snart styrter den frem med Flammer, men snart
 Skal dens Lue fortære
 Himlens Bro; da svulmer med Skæl=
 Brynier, kraftigt at stride,
 Hoit Havfruernes Hær.

Tangfiær.

O, mine Søstre! fatted I Kiærlighed,
 O, soled Elskov du, Skælbedækkede!
 Havde du kiendt en Veiler, som Frode,
 Da Taarer vist med Længsel du fælded, som
 Tangfiær, tolked sødt ved din Strængeleg
 Mangen Aften din svulmende Beemod.
 Thi fyrigt i Almestyggen han savned mig,
 Og stolt jeg var, at elskes af Skioldungen;
 Alterne flammed til Tangfiærs Væ.
 Men dybt i Flammen, som Flammen, der qualte ham,
 Han sidder i Hal hos Utgarde=Lofe,
 Og stirrer hen med Vinene blodige,
 Bleg, i de slangebehængte Sale.
 Men Utgarde=Lof' har lovet mig Frode fri,
 Har lovt at skienke mig Frode paa Bolgerne,
 Men uden Tangfiæg: deilig som Leiredrot,
 Deilig, som for, med en Kongekrone,
 Hvis ene det lykkes Tangfiær, den Smægtende,
 Reent af Jorden at udrydde Skioldungers
 Vt. Thi hielper mig, kiærlige Søstre!

Havfruene.

Nu græm dig ei meer! Alt en barmhertig Sky,
 Hoitvanger med Lyn, lumsk-rugende staaer
 Over Helges Mast. Ha, Bredens Son!
 Hvi egged dig Harm? Hvi opsvulmed du vildt
 Havfruer til Hevn? Ei Odin, Thor
 Nu formaae dig Smerten at lindre.
 Bee Halsdans Son! Ei lyster mig meer
 Dig at see, naar Fortvivlelsen falder din Kind.
 Hoit imod Stierne, Drot! vildt stirrer dit Blik,
 Naar din Dval dig Nornen forkynder.

Der blæses i Horn fra Kong Helges Skib.

Langfiær.

Hør Hornets Klang!
 Det er holdt, det usalige Bryllup.

Havfruene.

Oluf fra taarnede Kongsgaard
 Grublende tankesuld
 Nærmer sig hist.
 Alt Fortrydelsens dødlige Blegghed
 Farver den nysbluende Kind.
 For silde! for silde!
 Broden er steet.
 I vor fugtige Hules kolige Strømme
 Dufte vi ville, Vandfuglene liig,
 Titte med Smil giennem hviælende Blade,
 Lytte til Qvalen, plaske med Fryd,
 See og giv, Havhesten bestige,
 Lumle paa Volgernes Top,
 Blæse paa Sneglehornet, og synke
 Groe i det yndige Skum.

De forlade Skuepladsen.

Dronning Oluf kommer, fulgt af en Kæmpe.

Oluf.

Har min Herold bestaget alt Kong Helges Skib?

Kæmpen.

Tilbage hist han nærmer sig med Konningen.

Hun vinker, han forlader hende.

Oluf ene.

Det gif for vidt. Naturens Indvold taaler ei
 Slig rædsom Gift; den vægrer sig med Krampetræk.
 Ei Overlæg, men Hestighed forforte mig.
 Kan quindlig Stoltthed taale vel en Mands Foragt?
 Og semten Ar har ei formaaet at kole din
 Hevnlyst, dit Had til Qvinden, Uforsonlige!
 Men hvad har da den evige Natur forbrudt?
 Hvad kan den for, at Manden rajer? Skulde nu
 En Kæmpes Haan mod stolten Skieldmo trylle frem
 En Hevn, hvorfor selv Sol og Maane skiulte sig?
 Nei, evige hvidklædte Piger! Skiebne's Moer,
 Som stirre ned i Urdurs Brønd! det seer I ei;
 Slig Skiebne spinder ikke paa sin Bæverstol
 Den blege Skuld. For vrister Thor min Eggestov
 Af Jorden, planter Toppene som Rod i Muld;
 For sterkner Havets Bolge, som et levret Blod —
 For Faderen — — Og, Guder! hvis det alt var skeet!
 Kold Gysen lammer mig hvert Lem. — Hist kommer han:
 Bredladen, den Glendige, opbragt, fordi
 Jeg river ham Giftbægeret fra Læberne.

Helge kommer.

Hvad vilst du mig, du evige Forsolgerste?

Misunder du i Drsas Favn min Glæde mig?

Oluf.

Du Nattevandrer! veedst du vel, at blind du gaaer

Paa Afgrundsranden? at det koster mig et Ord,
 For strax maaskee i Fjeldets Dyb at styrte dig?

Helge.

Saa sig dit Ord, og skaan mig for hvert følgende!

Oluf.

Ujalige! først sig du mig: er Ursa din?

Helge.

Aldeles. Lofn har hort os sværge Lofterne,
 Thor saae os tomme Bægeret, og Freia loe
 Med Stjerneblik til Elskeren i Brudens Arm.

Oluf skjuler sit Ansigt.

Helge.

Hvi skjuler du dit Ansigt i Skarlagenet?
 Fordreies det og blegner af Misundelse?

Oluf.

Skumle Nat! nu lad din sidste Stjerne hylle sig i Mulm.
 Ryst, Natur! lad Jorden gysse iskold til sit Underste.

Helge.

Dine blege Læber skælve, Ordet negter dem sin Lyd.

Oluf.

Nei, Barbar! jeg vil ei tie. Rædselen, som ryster mig,
 Knude skal dit stolte Hierte, nedslaae dig dit sidste Mod.

Helge.

Uha=Thor! hvad maa jeg høre?

Oluf.

Høre maa du mig, Barbar!

Gienmem Dret drypper jeg dig Giften, som fortærer dig.
 Frigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal;
 Vee den Mand, som egger hende til et unaturligt Had!
 Det har du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt og skion;
 Jeg tilstaaer dig det, min Kiækhed skummed over, gif for vidt.
 Men hvad tabte vel din Vre? Kan en Jomfrues stolte Spog

Kneiste jeg paa Kongestolen efter hiin Glendighed.
 Maanen var min tro Veninde, Morket var mit Klædebon,
 Bed de kolde Ellemoser gif jeg mellem Bussene,
 Med en dyb, en stille Banvid talte jeg med Sivets Nor.
 Da forbandt de kolde Taager over Ellemosen sig —
 Over Havets hvide Bolger til en Stikkelse, hvis Rost
 Tirred op min Harm, og lærte gyseligt at hevne mig.
 Det er skeet. Nu har den Blege Intet meer at soge her,
 Intet meer at bede Nattens Magter om; Forløsningen
 Stunder til. Jeg synker gierne ned til Nastronds Dglesal;
 Hvad er Helveds værste Slange vel mod Slangen i mit Bryst?
 Tag da Dolken, Helge! tag den, hevn dig atter, Halsdans Son!
 Lange nok har du og Kluf Tarning spilt om Sivets Held,
 Det er Tid engang, at Alting sættes paa det sidste Kast.
 Giennembor mig! See, jeg blotter villig dig mit Moderbryst.
 Sted det skarpe Staal til Hestet i et unaturligt Blod!
 Gierne synker jeg; men skaan mig for dit taarefulde Blik!

Helge.

O, min Broder, fredegode Hroar i din Bogeskov!
 Hil dig! du har valgt det Bedste, fromme, lykkelige Drot!
 Blodet flyder let og roligt i dit Bryst, som Kilderne
 Bed dit skyggesfulde Leire, stormer ei, som Helges Hav.
 Hvorfor lod min vilde Stolthed ei dit Barsel, gode Svend!
 Da du kaldte mig fra Hevnen over Brodermorderen?
 Gyseligt har Nornen straffet. Men jeg sprang paa Bageret
 Af det luesyldte Hekla, agted ingen Lavastrøm,
 Agted ei, at Saallen brandte, loe ad Tragten, voved mig
 Over Nanden selv — nu styrter redningsløs den Snubledede.
 Kluf.

Dræb mig med din Dolk, du Grumme! dræb mig ikke med
 dit Ord.

Helge.

Odin! du, som hiiset sidder i det lyse Balastkialf!
 Du, som tidt fra Glidkialf skued Leirekoningens Bedrift!
 Styrk mig med dit Blik i Roden, lad mig falde, Stammen
 værd.
 Rolig saæst du mig med Sværdet, fegtende paa Skibets
 Rand,
 Medens Kæmper skreg i Striden; medens rød Blodstraalen
 sprang
 Skummende fra Hals og Pande; medens bleg med sorte Skiæg
 Baglands den forvovne Stridsmand tumled i Skumbølgerne.
 Tilgiv, stærke Seiersfader! mig hver smaalig Lidenskab,
 Hvorved Helge faldt i Snaren, udspændt af Svartalserne.
 Billig vil jeg Qualen lide, Livets Held har jeg forspildt;
 Men jeg veed det vist, du sender mig din Sleipner, hoie Drot!
 At jeg ride kan til Valhal som en ægte Son af Skiold.

Oluf.

Yrsa vil du grumt forlade? Nu, saa tag din Slegfred med,
 Lad mig følge dig i Graven, giv mit Hjerte sidste Saar!

Helge.

Hvad har jeg paa dig at agte, fæle, blege Spogelse,
 Som forbittrede min Ungdom? Følge skulde du endnu
 Giennem Freias lyse Himmel Kæmperen til Balastkialf?
 Troer du da, at Hornet rækkes Heltene til Velkomst der
 Af en Hæx med hule Dine? Tænker du at finde hist
 Døsigstumle Mofetaager, hvor en Havfru giester dig?
 Bliv du kun ved dine Huler! Selv har du beredt din Qual.
 Graaliglange Sorgeskjygger vil hver Aften mede dig,
 Og fortælle dig om Hallen hiiset hos den gustne Hel,
 Hvor der flettes dig et Bolster silkeblødt af Elangerne.

Oluf.

Og din arme Yrsa?

Helge.

Yrsa er ustyldig; Baldur vil
 Gi mit stakkels Barn forlade, min ulykkelige Brud.
 Hendes høie Blik skal ikke mørknes ved at skue nu
 Faderens, den søle Brudgoms hæslige Fortvivlelse.
 Løst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Gaa, flink!
 Hurra, mine raske Dreng! spænder op de hvide Seil,
 Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
 Giennem Bolgerne, lad blinke hoit mod Maanen hendes Fiar.
 Spænder jer i blanke Plader! Ud paa Dybet! Hornets Klang
 Skralde hen ad Dristjaltet, kalde Kæmperne til Dyst!
 Tappre Friiser! stolte Skotte! Kæmper fra din Orkens!
 Iler hurtigt at forsøge disse Armes sidste Kraft:
 Enabel møde Enabel, Bugen stode kiæft mod Skibets Bug,
 Lad den vilde Rovsugl hugge Kobberflo i Dækkets Rand!
 Og naar da den røde Sved udvælder giennem Bryniens Rist,
 Spotte vi vort Saar, og ride siungende til Balastialf.

Han gaaer.

Folkvar kommer.

O, Dronning! Asa-Thor! O, Freia!

Oluf.

Nu, min Helt!

Gaf du foran, du viser os den rette Bei.

Folkvar.

O, hør mig, Dronning!

Oluf.

Rødde Gubbe! vandre til

Dit Fiskerleie, Wgir tak for dine Kaar.

Nu bytted Oluf gierne bort sit Kongedom

For Baaden og dit sorte Net. Nu ei din Sø

Hist stormer halv saa frygtelig, som dette Bryst.

D, lad os redde — Folkvar.

Dluf.
Redningsløse!
Folkvar.

Dronning! tab

I denne Storm ei Fatningen.

Dluf.

Jeg blegner ei.

Folkvar.

Hun kommer —

Dluf.

Høi fra Ygdrasil den strenge Mo
Med bortvendt Ansigt?

Folkvar.

Drsa.

Dluf.

Ei saa frygtelig!

Folkvar.

D, hør mig —

Dluf.

Tal! Det steier ei fra Gravene.

Folkvar.

Hun veed sin Skiebne, veed sin Qval.

Dluf.

Traf Pilen alt?

Folkvar.

Den grumme Havfru —

Dluf.

Drsa fandt?

Folkvar.

Paa hviden Strand.

„Vel mødt, Fru Yrsa!“ streg hun, „Helges Datter=Brud!
 Nu ægted du din Fader, som har avlet dig
 Med Dronning Oluf. Held til eders Hæsteskab!
 Men ei mit Dre døves Skal af eders Hyl.
 Med mine Søstre svømmer jeg til Sikilei,
 Og kommer først om lang Tid hid til Nord igien.“
 Saa sang hun heit, og sprang i maaneklare Sø.
 Og paa den lyse Glade saae jeg hende, fulgt
 Af mange lede Qvinder, skalbestiortede,
 Hvidbarmede som Svaner; rankt med Halsene
 De svømmed fort, og dukked sig, og svandt tilsidst.
 Men Yrsa hvid tilbage stod, som Møens Klint,
 Der speiler dybt sin blege Kind i Bolgerne.

Oluf gaaer.

Yrsa kommer med en Dolk.

Denne Dolk, han mig gav,
 Med Demanter besat, med blodig Rubin,
 Skaffer mig Lindring.

Folkvar.

Elskede Datter!

Yrsa.

O, hil den Stund,

Da din Datter jeg var,

En Fiskerpige,

Kiendte kun Guld og

Floil af Rygte,

Var paa min Skulder,

Klædt i Badmel,

Stangen med Nettet

Selv til Stranden!

Folkvar.

Hør mig, min Yrsa!

Drsa.

Jeg følger dig ei,
 Sneehvide Folkvar!
 Følger dig ei til
 Humledalen.
 Gils mine Lilier,
 Urter og Tusindskion
 Tusind Gange!
 Naar du nu sidder i
 Binterqvælden
 Trygt ved din Arne,
 Tætomfredset af
 Leiets Piger;
 Naar de da bede dig:
 „Fader! fortæl os
 Sære Frøfagn!“
 Nu, saa fortæl dem om
 Fiskerpigen,
 Som Dronning blev, som
 Hgated sin Fader, og
 Selv sig dræbte.
 Undrende vil de
 Sagnet høre,
 Gyse derved, og
 Ikke troe dig,
 Sige: „Nu digter du
 Eventyrer.“
 Ak! og du est dog kun
 Alt for sanddru;
 Drsa fortvivlet har
 Alt oplevet.
 Viis dem da Anglen og

Purpurfaaben,
 Viis dem i Maanskin
 Ved Solverpilen
 Yrsa's Gienfærd,
 Bleg, med det blinkende
 Staal i sit Bryst!

Hun hæver Daggerten, i det samme torbner det mildt. Freia bliver
 tilshyne paa en Sky.

Freia.

Stand's, Yrsa!

Yrsa.

Ha! hvo kalder mig til Liv igien?

Freia.

Den Disa, hvorved hele Jorden faaer sit Liv.

Yrsa.

O Himmelfte, guldhaaret, blaa af Klædebon!
 Hvo est du? Selsomt virker paa min Siæl dit Smil.

Freia.

Mit Navn er Freia, Odins Datter, Elskovs Diis.

Yrsa.

Du est ei min Gudinde; send den blege Hel!

Freia.

Hvert Hierte skabt for Kiærlighed tilhorer mig.
 Jeg lover dig den bedste Fryd, en Qvinde sandt.

Yrsa.

Og hvilken?

Freia.

Moderglæden.

Yrsa skjuler sit Ansigt i sine Hænder.

Jeg Glendige!

Freia.

Hvad gyseligt undfanget er, skal skiont opstaae.
 Paa Lavabierget voger hist den bedste Viin,
 Og giftig Sump udflækker ofte herligt Frugt
 Af Jordens rene Moderskiød. Thi græm dig ei!
 Den Son, du under Hiertet bær, skal hædre dig,
 Og ikke dig, men Danmarks Land; ei Danmark blot,
 Men hele Norden; Norden ei i Livet kun,
 Men evig sunkle skal hans stolte Helteroes,
 Og høit begeistre Verden om to tusind Aar,
 Hans Priis at sünge. Grolf — saa skalst du kalde ham.
 Hans Fader red til Odin nys fra Gravens Høi;
 Men Grolf skal arve Helges Krone. Bring ham hjem
 Til Danmark, lad den fromme Gro opdrage ham
 Til Kongedyd i Leireflov ved Kilderne!
 Hans Navn skal samle Kæmper, som skal elske ham,
 Og døe med ham. Og naar han døer, da skal hans Død
 Selv lyse giennem Gravens Nat, som Stjerne, som
 Det bedste Billed, Oldtid har at glimre med
 Paa nordisk Krafts urokkelige Trofasthed.
 Farvel! Farvel! Aftor din Taare, lev, og viid:
 Ustyldighed forlades ei af Guderne!

Sun forsvinder.

Yrsa.

O, Himmelske! dybt har dit Løste styrket mig.

Keigin kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper.
 Hil dig, vor Dronning!

Yrsa.

Keigin! ha, hvor er din Drot?

Keigin.

Du horte det af Freias Mund: i Odins Sal.

Prsa.

O, Fader! Fader!

Keigin.

Græm dig ei! han har det godt.

Prsa.

Siig mig hans Død! thi Taaren lindrer Hjertets Qual.

Keigin.

Hans Hu stod til at storme hen paa Egirs Hav,
 At finde Døden, hvor han fandt sin Helteroes.
 Taus vandred han til Skibet ud; men da han saae
 Dets sorte Barm, og Masten med sit Silkejeil,
 Da vendte han sig rædselsfuld, og raabte: „See
 Den sæle Drage, hvor den gloer paa Volgerne!
 Paa den det var, at Frode foer til Bisils D,
 At soge Pilten i Jordhulen. Den det var,
 Som bragte mig til Duf med Stridskamperne;
 Som snyste Hevn, da Qvinden blegfortvivlet skreg.
 Den var det kun, som klækked ud en Brode nys
 I skumle Skiod, meer sæl end Basiliskens Eg.“
 Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt
 Med hans fulsorte Ganger, holdt ved Bidsjelet,
 Om Kongen ønskte den til Ridt. Da Helge saae
 Sin Hest, som vrinsted hoit, og med Guldhoven slog,
 Saasuart den kiendte ham paa Alirr af Sporerne,
 Da blussed han, og svang sig, klædt i Harnisket,
 Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skjold.
 Og langsomt red han, tankesuld, som Spogeljet
 Af dræbte Helt ved Midnat, over Markerne.
 Men dybt i Skoven stod en Hoi, af Bøge krandsst,
 Med bælmørk Hule, muret af fem Kampesteen;
 Den femte laae ved Hulens Abning, mosbegroet.

Hiin Gravhøi Dronning Dlus lod for lang Tid alt
 Sig selver kaste. Tidt hun sad i den og sang,
 Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Volgerne.
 Men femten Aar har stuet den, med Sommergræs
 Og Vinterfuldens stjerneblanke Sneedebedækt,
 Og hungrig ventede aabne Svælg end Dødningen.
 Da Helge saae den vedbendkrandste Rødselsdør,
 Da smilte han, og raabte høit: „Tak, Asa-Thor!
 Du bygte mig i Hast min sikke Kongeborg.
 I gode Kamper! skynder eder, luffer til
 Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
 Forfølger mig. Hlink! vælter stærken Kampesteen
 For Graven!“ Saadan siungende, fra gyldne Hielm
 Han Krandsen tog, som Skjold og Mykillati bar,
 Og raabte: „Bring den til Hro i Danemark!“
 Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu
 Stod til at ride levende til Balastialf,
 Da seiede vi hans Ønster frøe; og Landsjerne,
 Som tidt i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
 Arbeidede nu med lige Trost og Paa hans Død,
 Henvæltende den tunge Steen for Abningen.
 Da Hulen nu var lukket til, da hørte vi,
 Med freidig Stemme Kongen sang sit Viarkemaal,
 Mens Hesten vrinsked stolt, og slog med Hovene.
 Dog lang Tid ei; thi Luften mangled. Døden kom,
 Og qualte dem med venlig Haand, ei smertefuldt.

Drfa.

Nu rider han paa Bisrost, som Einheria.

Keigin.

Græd nu ikke meer, men følg os!

Drfa.

Høi Beundring græder hun.

Keigin.

Tag din Kongekrans!

Drsa.

Jeg sætter den paa mine Fletninger.

Keigin.

Nu afsted til Danmarks Rige!

Drsa.

Af, hvor er den arme Viv?

Keigin.

Tal, hvem savner du?

Drsa.

Min Moder.

Keigin.

Du har ingen Moder havt.

Drsa.

Af, hvor er hun?

Keigin.

Hisset ude synker hun i Bolgerne.

Drsa.

Ogsaa hun?

Keigin.

Jeg saae den Stolte springe selv fra Klippens Rand.

Drsa til Folkvar.

Har jeg dig endnu, min Fader?

Folkvar.

Trofast, som i femten Aar.

Keigin.

Tænk paa Freias store Løste, svæk dig ikke med din Graad!

Drsa.

Haster du saa utaalmodig?

Keigin.

Hefligt brænder Saallen os,
Disse Kyster at forlade, hvor vor tappre Konge faldt.

Drsa.

Belan da! jeg følger. Farvel, Farvel,
Indige Flod! min Bogeskov du!
Skummende Strand, hvor min Ungdom randt!
Truende Huler, som skued min brat=
kommende, min bratsvindende Qual!
Jeg græder ei meer; thi Freia, min Diis,
Har velsignet mit Liv. Jeg føder for Nord
Herlig en Søn, som skal krone dets Haab.
Gron nu vinker mig Herthas D,
Den ærværdige Hro, og hans herlige By.
Hellige Kilder, tre Gange tre!
Eders liflige Væld, kolende, sprudlende,
Siunger min Nød langt bort fra min Seng.
Indigt et Alfepar, hvidt som Enee,
Bed Leiet skal staae, og vatne min Søn.
Anættets han skal, opfores af Hro,
Dg forsjone sin Fødsel med Dyder.

Keigin.

Saa seile vi hjem ved Medborsvind
Til det kærlygvinkende Fædreneland.
Huldt Vgir blæser i Seilet.

Das Buch ist in lateinischer Sprache geschrieben
und enthält die Geschichte der Stadt
von ihrer Gründung bis zur Gegenwart.

Die Stadt wurde im Jahr 1234 gegründet
und ist seitdem ein wichtiger Handelsplatz
gewesen. In der Mitte des 14. Jahrhunderts
wurde sie durch eine Epidemie fast vollständig
zerstört. Die Bevölkerung erholte sich
jedoch rasch und die Stadt wurde wieder
aufgebaut. Im Jahr 1547 wurde die Stadt
von den Schweden erobert und blieb
bis 1721 unter ihrer Herrschaft. Danach
wurde sie wieder an die Kaiserliche Krone
zurückgegeben. In der Zeit der Napoleonischen
Kriege wurde die Stadt von den Franzosen
besetzt und wurde 1807 an Preußen
übergeben. Seitdem ist die Stadt ein
wichtiger Teil des Reichs.

Die Stadt ist heute eine der größten
Städte des Reichs und hat eine
belebte Handels- und Industrie.

ANMÆRKNINGER.

AMERICAN

Side 1: *Vaulundurs Saga*, som ifølge Oehls Erindringer, I, Side 218, er digtet i Aaret 1804, efter Thors Reise til Jotunheim og før Langelands-Reisen, udkom første Gang (A) i Juli 1805 i anden Deel af Adam Oehls Poetiske Skrifter, der foruden denne Saga indeholder Aladdin. Anden Udgave (B) findes i Digterværker af Oehl., I, 1835, og tredje Udgave (C) i Oehls Digterværker, IV, 1845.

Fortale til Adam Oehls Poetiske Skrifter, I, 1805, Side XIX:

At Vaulundur og Aladdin giennem deres individuelle Billeder skulle fremstille store Situationer af Livets og Naturens forunderlige Gang, vil et opmærksomt Øie vel . . . lettigen kunne mærke. Til Grund for den Første ligger et lidet dunkelt Fragment i Sæmunds Edda, for den Anden et Eventyr i Tusind og een Nat. Bestræbelsen efter at give disse Digte en ganske forskjellig Colorit haabes ogsaa at være kiendelig, saa at de nordiske Figurer bevæge sig langsomt og alvorligt med deres brede Skjgger, medens Alting broget, med hyppige Lyspartier, tumler sig i Aladdin i det østlige Solskin, hvis Varme udflækker saa mangfoldige Productioner.

Den raisonnerende Indholdsangivelse i Eventyr af forskjellige Digtere; sammendragne og oversatte, med Bemærkninger, af Adam Oehl., I, 1816, Side XXXII:

Da jeg digtede Vaulundur, kjendte jeg ikke dette Eventyr [Velents Saga], der er en Episode i Vilkinasaga, men kun Vaulundarqvida i Edda. Dette er ogsaa yderst forskjelligt fra mit. Af Allegorien, der spiller Hovedrollen i Vaulundurs Eventyr, om de tre Edelstene, findes naturligvis Intet her, da det er min Opfindelse.

Bemærkninger til Vaulundurs Saga:

Side 12, Linie 25: Broge] I alle tre Kilder forklaret under Texten ved: Vadsæffe.

— 35, — 17-20:

Dg bryder sin Farve
Med flammende Hav,
Dg bryder hver Farve
Staae frem af sin Grav.]

D. e. og bryder med sit Flammehav enhver Skranke, osv.
I B og C er dette Sted forandret saaledes:

Dg bryder sin Farve,
Sin skulende Braa,
Dg bryder hver Farve
Af Mulmet fremstaae.

— 42, — 19: Jeg strænger dig høit ved alle Guderne.] Dette besynderlige Udtryk, som ogsaa forekommer i Olaf den Helige (Oehls Trag. Dram., IX, 1859, Side 99, Linie 29), er uden tvivl opstaaet ved en Misforstaaelse af det islandske strengia heit, gjøre et høitideligt Løfte.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

Side 3, Linie 20-21: da den har Udseende og Frændskab dermed] Efter Digterens tyske Oversættelse i hans Schriften, XVII, 1830 (da sie [die äussere Natur] Gleichheit und Verwandtschaft damit hat); A, B og C: da de have Udseende osv.

— — 22: Mennistene] A, B og C: Mennestene (smig. Side 4, Linie 16; Side 6, Linie 18; Side 48, Linie 11, og Var. til Side 16, Linie 28)

— 4, — 4: indeslutter] = B; A: indslutter

- Side 4, Linie 7: leve] A, B og C: lever
 — —, — 9: Etal] = B; A: Gemyt
 — —, — 17: mangle] A, B og C: mangler
 — 5, — 12: Graad. Det] = B; A: Graad, thi det
 — —, — 16: en Gang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen
 med] = B; A: engang havde betragtet Guldklumpen, heel
 agtsom, med
 — 6, — 4: Qvinder vare] = C; A: Qvinder der, vare
 — 7, — 8: Mænd komme] = B; A: Mænd, der komme
 — 9, — 13: de hurtigen] = B; A: de altsaa hurtigen
 — 10, — 12: vare] A, B og C: var (see den følgende Linie)
 — —, — 26: altsaa ikke] = B; A: altsaa nu ikke (smlg. Linie 29)
 — 11, — 5: Korneerne hidsendte] = B; A: Kornen hid henfendte
 — —, — 22: raade] = B; A: raader
 — —, — —: ville vel] = B; A: vil vel
 — 12, — 3: mangle] A, B og C: mangler
 — —, — 15 og 28: Baulundur] A, B og C: Baulunder
 — —, — 29: ad] = C; A: af
 — —, — 32: formaae] = C; A: forsmaae
 — 13, — 11: hannem] = B; A: hammen
 — —, — 22: sotdød] = B; A: sortdød
 — 15, — 27: Friaaga] = B; A: Friaaga
 — 16, — 27: hoistforunderligt] = B; A: hoistforunderlig
 — —, — 28: Menniskens] = B; A: Menneffens
 — —, — 29: derfra] = B; A: derfor
 — 17, — 1: Fiender] = B; A: Fiende
 — —, — 19-20: menniskelig] A, B og C: menneffelig (see Var.
 til Side 3, Linie 22)
 — 19, — 27: Luften, og] = B; A: Luften igien, og
 — 20, — 27: brede] = B; A: store (smlg. Linie 26)
 — —, — 30: fordreiede sig] = B; A: bleve fordreiede
 — 22, — 3: Stilhed] = B; A: Rosighed
 — —, — 22-23: Baulundur] = B; A: Baulunder
 — —, — 29: Baulundur] = C; A: Baulunder
 — 23, — 9: allehaande] = C; A: allehaande
 — 24, — 32: Skialde] = B; A: Skialdre
 — 25, — 3: slet Intet] = B; A: slet hen intet
 — —, — 21-22: han har faaet denne] = B; A: han er kom-
 men til denne (smlg. Linie 20)
 — —, — 24: Drabanter] = C; A: Drabantere
 — 26, — 12: at lade dem vide, hvad] = B; A: at bethde dem,
 hvad
 — 27, — 11: ad] = C; A: af
 — —, — 22-23: han altsaa] = B; A: han nu altsaa (smlg.
 Begyndelsen af Linie 22)
 — 28, — 27: desuden fun] = B; A: desuden saa fun

- Side 29, Linie 12: mig at have] = B; A: mig have
 — 30, — 8: [som] = B; A: da (smlg. Linie 7 og 9)
 — —, — 9: giøre] = B; A: giores
 — —, — 28-29: ham hans Smeddeværktoij] = B; A: ham nu
 fit Smeddeværktoij (smlg. Side 31, Linie 1)
 — 31, — 8: [smedde en] = B; A: [smedde sig en
 — —, — 9: Gulb. En Dag [ad han og] = C; A: Gulb.
 Som han nu een Dag [ad og
 — —, — 13-14: Frigga ind med sine Dyser i Valhalla blandt
 Ginheriarne] = B; A: Frigga ind med sine Dyser i Valhalla,
 blandt Ginheriarer
 — 35, — 12: mægte] = B; A: mægter
 — 36, — 6: forlangte at vide, hvortil] = B; A: trængte ind
 paa ham, hvortil
 — —, — 8: at fløve] = B; A: at vilde fløve
 — —, — 11: blev Kongen] = B; A: blev nu Kongen (smlg.
 Linie 5, 9, 15)
 — —, — 24: da Kongen] = B; A: da nu Kongen (smlg. Linie
 22)
 — —, — 29: dem] = B; A: de
 — 37, — 15: min gode] = B; A: min hin gode
 — 38, — 2: kun vare] = B; A: kun var
 — —, — 4-5: han til] = B; A: han nu til (smlg. Linie 1 og 7)
 — —, — 9: mærkede de til] = B; A: mærkede til
 — —, — 14: meget] = B; A: megen
 — —, — 25: [smedde en] = B; A: [smedde sig en
 — 39, — 8: paa, inden] = B; A: paa sig, inden
 — —, — 29: de havde] = B; A: de nu alle havde (smlg.
 Linie 30 og 32)
 — 40, — 12: føre] = B; A: føer
 — —, — 21: vi saaledes] = B; A: vi nu saaledes (smlg. Linie
 22)
 — 42, — 1: blev bragt] = B; A: blev nu bragt (smlg. Side
 41, Linie 27, og Side 42, Linie 4)
 — —, — 15: vore] A, B og C: vorer
 — —, — 21: rørt] = B; A: hufet
 — —, — 26: hun altsaa] = B; A: hun nu altsaa (smlg. Linie
 20-21)
 — 43, — 9: nedstunke] = B; A: nedfaldne
 — 44, — 16: tilkommer] = B; A: tilkomme
 — —, — 28: vilde] = B; A: vil
 — 46, — 6: Da Gram og Skule endnu] = B; A: Da nu
 Gram og Skule endnu
 — 47, — 13: det lattede] = B; A: det nu lattede (smlg. Linie
 10)
 — —, — 17: han vel] = B; A: han nu vel (smlg. Linie 16)

- Side 47, Linie 19: fremdeles] = B; A: videre
 — 48, — 11: advare] = B; A: advarer
 — —, — 14: der opstod] = B; A: der strax opstod
 — —, — 28-29: Da Vaulundur] = B; A: Da nu Vaulundur
 smlg. Linie 24)
 — 51, — 15: omringede] = B; A: omringet
 — —, — 26: grebe i Harper] = B; A: greb i Harpen
 — —, — 27: floae] A, B og C: floaer
 — —, — 28: søge] A, B og C: søger
 — —, — 29: skumme] A, B og C: skummer
 — 52, — 4: ad] = B; A: af
 — —, — 12: du vel mindes, hvad] = B; A: du erindre dig hvad
 — 53, — 8: den blide Siofna] = C; A: den hin blide Siofna
 — —, — 18-19: traadte bedrovede frem for hans Seng med
 blege] = B; A: traadde frem for hans Seng, med bedrovelige,
 blege
 — —, — 19: folbede] = B; A: sammenfolbede
 — —, — 24: længer] = B; A: længere
 — 55, — 3: flappre] = B; A: flapprer
 — —, — 19: Gift, da] = B; A: Gift til sig, da
 — —, — 27: Nord] = B; A: Norden

Side 57: *Hjelte* er skrevet i Sommeren 1814, og udkom første Gang (A) i December samme Aar, med følgende Anmærkning paa sidste Side: Af dette Digt haaber Forfatteren at give en Fortsættelse, som vil indeholde Grolf Krakes Historie. Anden Udgave (B) findes i Digterværker af Oehl., III, 1835, og tredje Udgave (C) i Oehls Digterværker, II, 1845. I B og C er Helges tredje Afsnit, Tragødien Yrsa, skilt fra de to første Afsnit som et eget Digt.

Oehls Levnet, fortalt af ham selv, II, 1831, Side 318:

Efter min sædvanlige Maade vendte jeg altid tilbage til det Nordiske, naar jeg en Tidslang havde afværet med andre Arbeider. Saaledes digtede jeg imellem Syngepillene [Ludlams Hule samt Røverborgen] og Fiskeren Tragødien Hagbarth og Signe og det episke Digt Helge. Mine nordiske Digtinger bleve altid mildest bedømte, og hndedes meest. Hagbarth og

Signe gjorde Lykke, uagtet Ingemanns Blanca dengang gjorde Furore; og i Helge gienfandt man Forfatteren til Hakon Jarl.

Oehl.s Erindringer, III, Side 82—83:

I den Tid, jeg havde skrevet Smaastrykker og Synge-spil, var Ingemann fremtraadt, havde erhvervet velfortient Bifald for sine lyriske Digte; ogsaa beundrede Publicum hans Masaniello og Blanca. Den Sidste havde gjort Furore. Hagbarth og Signe gjorde dog ogsaa Lykke, og nu fælte jeg mig styrket og begejstret igien til at male et stort Billed af det Gammelnordiske, i hvis Land jeg under Digtningen af Hagbarth og Signe atter havde sat mig ind.

For ret uforskyttet at overlade mig til denne Begejstring, leiede jeg mig et Værelse paa Frederiksberg i Degneboligen, og her sad jeg, hvor en Væg kun skilte mig fra den Skole, hvor jeg havde nydt min første nødtørstige Børnelærdom, og skrev Helge. Om dette Digt har der hos danske Læsere kun været een Mening, og Baggesen vovede ikke at angribe det; han taug bomstille derom.

Bemærkninger til Helge:

- Side 67, Linie 16-17: De maatte vel ham skatte paa Skibets vaade Bei.] D. e. de Skibe, der mødte hans paa Søen, maatte skatte til ham, betale ham Skat. Saaledes hedder det ogsaa Side 82, Linie 6—8: Den Zetter's Datter Kong Frode skatter med Ushylds Blod; og Side 126, Linie 27—28: Og Indsfferen mig skatter af Angst for mine Sværd.
- 68, — 14: Han er en mægtig Maag.] D. e. han er eders mægtige Svoger.
- 90, — 20: Lunden.] Hertil have alle tre Kilder Anmærningen: London.
- 109: Helge reiser til Dronning Oluf.] Nogle Træk i denne Sang ere laante fra Das Nibelungenlied, VII: Wie Gunther Brunhilden gewann.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen:

- Side 71, Linie 20: hvad hun ønfter] = B; A: hvad ønfter
- 74, — 23: Bøddelpenge] = C; A: Bødelpenge

- Side 83, Linie 22: hans] = B; A: sin
 — 89, — 24: der] = B; A: som
 — 91, — 8: der] = B; A: som
 — 93, — 10: Der] = B; A: Som
 — 94, — 2: lystig] = B; A: lystig
 — 101, — 17: Han] = B; A: Ham
 — 102, — 12: sildig] = B; A: silde
 — 105, — 5: han sin Datter spæb] = C; A: han det Barn
 saa spæb
 — —, — 6: Hver Morgen hun skreg, hver Aften hun græb] =
 B; A: Hver Morgen det skreg og hver Aften det græb
 — —, — 7: Hun agted ei Riis, hun agted] = B; A: Det agted
 ei Riis, det agted
 — 106, — 8: støtter til Haanden de] = B; A: støtter sin Haand
 til de
 — 107, — 18: Een mere smuf] = B; A: Og Een meer smuf
 — 108, — 11: tro] = B; A: troest
 — 110, — 3: gyldenloftede] = B; A: guldbesofte
 — —, — 24: saa grønne som Græs] = B; A: saa grøn som
 et Græs
 — 112, — 7: Men] = B; A: Med
 — 113, — 5: mig vil løse] = B; A: mig løse
 — 115, — 6: Bølger saa blaa] = B; A: Bølger blaae
 — 116, — 14: tvinges] = B; A: qvæles
 — 118, — 4: Alt mens] = B; A: Mens alt
 — 119, — 7: har du selv ei] = B; A: har da Du ei
 — 121, — 18: Rælingen] = C; A: Rellingen
 — —, — 20: Buler og med] = B; A: Buler og og med
 — 129, — 9: Haaret] = B; A: Haarene
 — —, — 12: unge] = B; A: Fru
 — —, — 23: En] = B; A: Et
 — 131, — 5: hvide, men] A, B og C: hvide, med
 — —, — 13: Dronning] = B; A: Fru
 — 133, — 1: Drm den ned i] = B; A: Drme den den i
 — —, — 16: stolte] = B; A: stofte
 — 135, — 10: deilig] = B; A: deilig
 — 138, — 12: Duf, hendes Datter] = B; A: Duf med sin
 Datter
 — —, — 18: det] = B; A: hun
 — 140, — 1: Personerne.] = B; mangler i A.
 — 141, — 8: Kinden] = B; A: Kinderne
 — 142, — 10: føle] = B; A: fiolne
 — 145, — 11: hus] = B; A: mind
 — —, — 18: om] = B; A: Dig
 — 146, — 29: kneiser] = B; A: taarner
 — 147, — 11: undrer] = B; A: undres

- Side 147, Linie 21: Den] = B; A: Det
 — 150, — 13: Trælledont du eved da] = B; A: Trælledont be-
 drevst Du da
 — 151, — 11: Skæleblif] = B og C (Skæleblif); A: skæle Blif
 — 152, — 16: hensigtsloft] = B; A: hensigtsløst
 — 153, — 29: først veed] = B; A: først veedst
 — 155, — 27: Bøddelslaget] = C; A: Bøddelslaget
 — 156, — 2: afmeied] = B; A: afmeiet
 — —, — 18: alt for haarde] = C (altfor haarde); A: altfor-
 haarde
 — —, — 29: Bølgerne] = B; A: Bogene
 — 157, — 14: det] = B; A: den
 — 159, — 23: slyde] = B; A: slyder
 — 161, — 25: Landveij] = B; A: Landvei
 — 163, — 8: beruste] A, B og C: bruste
 — 164, — 15: blø] = B; A: alt
 — 170, — 7: Verdens] A, B og C: Verdens
 — —, — 19: du stolt gienfeer] = B; A: Du atter feer
 — —, — 20: Vanvid] = B; A: Valter
 — —, — 21: koldt med Haan] = B; A: stoltelig
 — 171, — 7: veed] = B; A: veedst
 — 172, — 17: yndigt] = B; A: yndig
 — —, — 32: Trælleqvind] = B; A: Trælleqvindes
 — 173, — 18: Sørens] = B; A: Sører
 — —, — 20: ved] = B; A: med
 — —, — 23: Faders] = B; A: Faders
 — 174, — 26: farligsteile] = B; A: farligt steile
 — 177, — 23: Utgarde-Lofe] = B; A: Utgardilofe
 — —, — 26: Utgarde-Lof] = B; A: Utgardilof
 — 179, — 20: spinder ikke paa sin Bæverstol] = B; A: spinder
 ei paa hendes Bæverstol
 — 181, — 18: tænkte] = C; A: tænke
 — —, — 20: Magter over Qvindens Harm] = B; A: Magter
 med en Qvindes Harm
 — 183, — 11: tumled] = B; A: vælted
 — 185, — 20: hør mig —] = B; A: hør mig mig —
 — 190, — 24: fiendte] = B; A: horte
 — 191, — 6: aabne] A, B og C: aabned
 — 193, — 8: brat.] Bindetegnet mangler i Trykpapirs-Exem-
 plarer af A, og i B og C, men kan tydeligt spores i Skriv-
 papirs-Exemplarer af A.

